Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

BANZAI

Dedic această carte lui John și Arthur care m-au îndemnat să scriu

CUPRINS:

PROLOG 4
PARTEA ÎNTÂI 6
PARTEA A DOUA 61
PARTEA A TREIA 180
EPILOG 228

PROLOG noiembrie 1939

— Japonezii n-au cum să cucerească Singapore. Este inexpugnabil.

Bărbatul înalt cu păr grizonat zâmbi reținut ofițerului districtual din fața lui.

— Desigur. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice situație.

— Vă puteți baza pe mine, domnule. Voi face tot ce-mi stă în putință.

— Ești un om de nădejde. Am adus un document pe care ar fi bine să-l citești. Se referă la sarcinile de bază ale fiecărui membru al Pazei de Coastă. Conține câteva extrase din Jane's Fighting Ships1. Te vor ajuta să identifici vapoarele și avioanele.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Viteza este foarte importantă într-o operațiune de acest gen. Va trebui să instalezi o tabără cu vedere la trecătorile vestice. Ai sarcina să raportezi imediat orice mișcare.

— Da, sigur.

— Bineînțeles, nu este nici un pericol. Dacă japonezii au de gând să facă vreo manevră, adevărata bătălie se va da

probabil în Malaya.

Ofițerul districtual era îmbrăcat doar într-o cămașă kaki și pantaloni scurți. Cu toate acestea, tâmplele și gâtul erau scăldate de sudoare. În micuțul birou, căldura devenise de nesuportat.

Se întoarse și privi pe fereastră albastrul metalic al apelor din golful White Bone2. În depărtare, se zărea spuma albă a talazurilor, pe recif.

Era în perioada musonului din 1939. Palmierii impunători se legănau încet, sub adierea vântului de nord-est, iar lumina difuză a goeletelor și șalupelor ancorate în port tremura la suprafața oceanului, reflectându-se în oglinda golfului.

În grădină, vrăbiile se învolburau și ciripeau printre ramurile copacilor încinși de razele soarelui.

— Nu-ți prea vine să crezi că războiul ar putea atinge aceste ape liniștite.

— Chiar credeți că este posibil, domnule? întrebă tânărul, în cele din urmă.

— Să sperăm că nu, Manning. Dar trebuie să fim realiști. Imperiul Britanic nu poate duce un război pe două fronturi. Mai ales dacă frații3 din Europa nu se potolesc.

— N-o să vă dezamăgim, domnule!

— Bun!

Bărbatul mai în vârstă se uită la ceas.

— Ei, și acum ce-ai zice să bem ceva? Pe urmă o să-ți dau mai multe amănunte în legătură cu prețioasa stație radio.

PARTEA ÎNTÂI.

Chiar și acum este o enigmă pentru mine faptul că bărbați și femei atât de diferiți unii de alții au dovedit un asemenea curaj ieșit din comun. A fost cel mai cumplit război purtat vreodată pe aceste insule idilice. Cu toate acestea, pentru scurt timp, o mână de oameni care în împrejurări obișnuite se urau au descoperit o cauză comună și au fost gata să se sacrifice. De ce au făcut-o oare? Pentru țară? Niciunul dintre ei nu putea fi considerat patriot. Mă îndoiesc că voi înțelege vreodată. Ba, mai mult, sunt convins că nici ei înșiși nu și-au dat seama de vârtejul emoțiilor care-i cuprinsese.

Din jurnalul lui Ian Manning, Paza de Coastă, Santa Maria, februarie – octombrie 1942

Decembrie 1941

După părerea Părintelui Goode, cel mai mare rău pe care-l făcuse Corrigan fusese acela că-i sedusese îngrijitoarea în timpul slujbei de duminică.

Era o dimineață fierbinte, dominată de musonul din 1941. În interiorul misiunii catolice din Santa Maria, credincioșii intonau fară tragere de inimă încă un vers din imnul preferat al Părintelui Goode.

— Înainte, soldați ai Creștinătății… Bum!

Afară, ceva greu se izbi de pereții de bambus ai bisericii. Părintele Goode își ridică privirile de pe clape, încruntându-se. Degetele sale continuau să miște strunele pianului dezacordat.

— Mărșăluind ca la război… Bum!

Altă izbitură și peretele subțire crăpă vizibil. Rachel Goode avu o ezitare în timp ce conducea corul. Își îndreptă privirile într-o parte, nervoasă. Cântecul se auzea acum ca un murmur pentru că localnicii adunați în biserică se întrebau în gând de unde proveneau sunetele de afară.

Părintelui Goode i se părea că unii dintre ei se așteptau din clipă-n clipă să-l vadă pe Dumnezeu însuși.

— Ținând crucea lui Cristos, înaintând… Bum, bum, bum…

Membrii parohiei din Santa Maria amuțiră cu ochii holbați de uimire. Chiar și vocea lui Rachel Goode se redusese la un murmur de-abia auzit. Doar Părintele Goode, bătând cu mâinile în clape, își zbiera fals imnul.

— Cristoase, Părinte Ceresc, du-ne să-l înfruntăm pe cel viclean.

Bum, bum, bum… BUM!

La un moment dat, Părintele Goode își dădu seama că rămăsese singurul care cânta. Era hotărât să termine. Își vărsă supărarea pe clapele pianului.

— Înainte, soooldați creștini, mărșăluind ca la război…

Bum, Bum, Bum…

Părintele Goode se ridică privind nemulțumit adunarea și se

îndreptă hotărât spre ușă. Oricine era cel care-i întrerupsese Devoțiunea față de Creator va avea de înfruntat mânia sa dezlănțuită.

Păși în soarele cald al dimineții, îmbrăcat în sutana neagră, lungă, se uită pe furiș înjur și se duse către colțul bisericii. Era pregătit pentru orice, cu excepția priveliștii care-l aștepta când ajunse acolo.

Doar cu o săptămână în urmă, o creștinase pe Mary, îngrijitoarea lui. O altă oiță neagră salvată din ghearele Necuratului. Fusese deosebit de mândru de această realizare, ținând cont de trecutul lui Mary.

O spălase de păcate cu propriile sale mâini. O ocazie impresionantă, ce mai, în ciuda sugestiilor imbecile ale lui Manning, care-l sfătuise să folosească o perie de scânduri.

Și acum uite ce făcea! își ridicase poalele în jurul taliei și își încolăcise picioarele obscen în jurul bucilor goale ale lui Corrigan.

Cu un gest reflex, Părintele Goode puse mâna pe crucea de argint de la gâtul său.

Preacurveau. Pe pământ sfințit. Părintele Goode simți că se sufocă de furie, iar obrajii i se aprinseră ca para focului. Deschise gura fără vreun sunet și își încorda mâinile.

Fața lui Mary era întoarsă către el. Ținea ochii închiși, iar drăgălașii săi obraji maronii se schimonosiră de plăcere. Deschise gura. Gemea.

Părintele Goode începu să scrâșnească din dinți. Se sprijinea de biserica lui și gemea. Târfa!

— Diavole! strigă el. O să te trăsnească Dumnezeu!

Mary se albi la față. Deschise ochii și se holbă la el îngrozită. Îl apucă de păr pe Corrigan. În cele din urmă, bărbatul își înălță privirea și îl văzu pe Părintele Goode. O zări de asemenea și pe tânăra lui nepoată, care stătea cu gura căscată, în spatele unchiului ei.

Corrigan râmji.

— Neața, vicare! zise el vesel, văzându-și mai departe de treabă.

Aceasta este ultima picătură.

— Este un ticălos și un alcoolic. Prezența lui permanentă în mijlocul nostru face de râs comunitatea albilor de pe insulă. Exemplul său zădărnicește eforturile noastre de a-i scoate din întuneric pe acești oameni primitivi și de a le arăta lumina creștinismului. De aceea consider că este responsabilitatea dumneavoastră – ba nu, chiar datoria dumneavoastră – să-l izgoniți de aici priri orice mijloace posibile.

Ian McLaren Manning ascultă acest discurs cu o nervozitate crescândă. Nu era genul de om căruia să i se spună ce are de făcut. Se străduí să-și tempereze mânia și să vorbească pe un ton cât mai potolit.

Își încorda mâinile pe mânerele scaunului de trestie, încercând să se controleze, și-i zâmbi rece preotului.

— Nu vi se pare că ar fî o măsură prea drastică? zise el în cele din urmă.

— Domnule Manning, și Isus Cristos a fost drastic când a alungat negustorii din Templu.

Manning râse aspru.

— Indiferent de părerea dumneavoastră personală despre Patrick Corrigan, nu se poate spune că este un criminal. Are și el drepturile lui, la fel ca și ceilalți. Nu-l putem alunga de pe insulă numai pentru că nu suntem de acord cu preceptele lui morale.

Cei doi bărbați se aflau pe veranda Misiunii Catolice, în timp ce torentele musonului se revărsau asupra cocotierilor.

— Atentarea la bunele moravuri este mai mult decât un obicei prost, zise Părintele Goode. Acest om reprezintă un pericol pentru fiecare femeie din comunitatea noastră. Trebuie să facem ceva.

Manning își descoperi un aliat neașteptat.

— Mă tem că sunt de acord cu domnul Manning, zise Rachel Goode, apărând deodată în spatele lor pe verandă. Cred că-l judeci prea aspru pe domnul Corrigan. Fiecare om are câte ceva bun în el. Chiar tu ai spus-o.

— Dumnezeu știe cât de mult am încercat să-l ajut pe acest om, răspunse preotul.

Dar renunță în cele din urmă să se scuze, dojenit blând de

nepoata sa.

— Deci ce s-a întâmplat cu Marz? întrebă Manning.

— Am iertat-o de păcate și am trimis-o în satul ei, îi explică Părintele Goode.

— Nu credeți că v-ați purtat cam dur cu ea?

— Au mai existat și alte motive, zise Părintele Goode stacojiu la față.

— Nu mi se pare deloc că ar fi vina mea, prietene!

— Susținea mereu că era o concepție imaculată, continuă Părintele Goode. Oricum, se vedea cât de colo că paternitatea nu aparținea Divinității, ci domnului Corrigan. În timp ce noi ne rugam pentru sufletul păcătos, el ademenea una dintre oițele turmei noastre trăgând-o după el în mocirla necredinței. Cristos să aibă milă de sufletul lui.

— Amin! zise Rachel.

Stătură în liniște câtva timp. Singurele sunete erau picăturile de ploaie care continuau să cadă pe treptele de lemn și vuietul înăbușit al musonului năpustit asupra junglei și munților din nord.

— Părinte, am venit aici să discutăm o problemă mult mai gravă.

— Ce poate fi mai grav decât păcatul?

Manning se făcu că nu bagă în seamă aceasta remarcă.

— Am primit instrucțiuni să evacuez insula în caz că Singapore va fi cucerit de japonezi. Ar fi înțelept să vă pregătiți de plecare pentru orice eventualitate.

— Nu voi părăsi Santa Maria, domnule Manning. Aici se află munca mea de-o viață. Nu pot s-o abandonez.

Manning se foi pe scaun.

— Cred că ar fi bine să vă gândiți înainte să luați o asemenea hotărâre. Dacă japonezii ajung cumva până aici, nimeni nu vă poate garanta că o să respecte drepturile dumneavoastră de civil și om al Domnului.

— M-am gândit deja la toate aspectele. Răspunsul meu rămâne neschimbat.

Manning încuviință din cap. Deși i se părea că preotul este enervant și tiranic nu putea să nu-i admire curajul și

caracterul lui integru. Se întoarse către Rachel

— Presupun că măcar dumneavoastră veți pleca.

— Ba nu, domnule Manning. Voi rămâne aici, cu unchiul meu, să-l ajut. Acești oameni simpli se află în grija noastră. Nu putem să-i părăsim la cel mai mic semn de pericol.

— Domnișoară Goode, vă sfătuiesc cu insistență să vă schimbați părerea. Din tot ce am aflat până acum, înaintarea japonezilor de-a lungul peninsulei Malaya a fost marcată de atrocități și sălbăticii ieșite din comun. Guvernatorul arhipelagului ne-a sfătuit să evacuăm femeile și copiii.

— Nu, domnule Manning, îi răspunse Rachel. Manning sesiză o voință de fier dincolo de vocea ei blândă.

— Toți suntem egali în ochii Domnului. Soarta mea va fi în mâinile lui Dumnezeu.

Manning se întoarse către Părintele Goode.

— Părinte, trebuie să înțelegi!

— Ne aflăm aici pentru a înfăptui lucrarea Divinității, domnule Manning. Sorții războiului nu ne privesc.

Manning înălță din umeri și se ridică în picioare.

— Sper să nu regretați această hotărâre, le spuse blând. Și acum este timpul să plec. La revedere, domnule.

— La revedere, domnișoară Goode!

Își puse gluga albă și pelerina de ploaie și coborî pe trepte să-și ia bicicleta sprijinită de stâlpii de lemn. Se săltă în șa și pedală încet prin perdeaua de ploaie către Vancoro.

Cele două figuri de pe verandă îl urmăriră până când îl pierdură din priviri. Rachel Goode se întoarse către unchiul ei.

— Chiar suntem în pericol aici? întrebă liniștită. Părintele Goode scutură din cap.

— Nu, Rachel, bineînțeles că nu. Singapore nu va cădea niciodată. Războiul nu va ajunge până în părțile acestea.

În general, se știa că Rachel Goode devenise un subiect de discuție și reverie pentru fiecare negustor alb și ofițer care vizita Santa Maria, mai ales de când împlinise șaisprezece ani. Era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie albă de pe insulă, deși se pare că făcea totul să-și ascundă calitățile.

Părul negru ca pana corbului strâns la spate într-un coc îi

dădea aspectul aspru și înțepat al unei învățătoare. Deși de-abia făcuse douăzeci de ani, părea mult mai matură.

Ori de câte ori se aventura afară, își ascundea fața sub o pălărie cu boruri late, acoperită cu voal, care, câteodată, o ajuta să mascheze frumusețea obrajilor patricieni și gura ciudat de senzuală pentru o tânără atât de serioasă.

Purta rochii albe, fără formă, închise cu nasturi până-n gât și lungi până la gleznă, astfel încât unduirile corpului tânăr rămâneau un mister pentru toți bărbații.

Dar, cu toate că încerca să-și ascundă frumusețea cu care o înzestrase natura, ochii o trădau întotdeauna; erau la fel de umbroși și verzui ca apele adânci ale golfului White Bone, pe malul căruia se afla bungalow-ul Misiunii Catolice. Străluceau ca un foc viu. Unii plantatori – și soțiile lor – o priviseră de multe ori minunându-se.

Dar, indiferent ce pasiuni clocoteau în spatele acestor ochi, Dumnezeu și Părintele Goode știau să le țină sub control.

Rachel Goode se afla în grijă lui Matthew Goode de când avea zece ani. Ambii părinți se înecaseră într-o după-amiază fierbinte de vară. Plecaseră în vacanță în Cumberland, la Lake District în Anglia, și fuseseră înghițiți de liniștitele ape albastre ale lacului Windermere. Luaseră o bărcuță cu vâsle și pur și simplu nu se mai întorseseră. Corpurile lor nu fuseseră găsite niciodată. Tot ce mai rămăsese ca dovadă a crudei lor sorți era șapca de tweed a tatălui ei, pe care Rachel o păstra și acum într-un sertar lângă pat, și un portret de familie îngălbenit datând din 1927.

În acest timp, unchiul ei colinda îndepărtata Africă, salvând sufletele descendenților tribului Ctwayo. Când aflase tristele vești, se întorsese imediat în Anglia să aibă grijă de nepoata orfană și, cum nu mai existau alte rude care să se ocupe de fată, își asumase responsabilitatea educației ei. Două luni mai târziu se întorsese în Natal, cu tânăra lui nepoată.

A fost ultima dată când Rachel a văzut dealurile verzi și răcoroase ale Angliei; de atunci a trăit în bungalow-urile Misiunii Catolice din ținuturi fierbinți și ciudate.

Matthew nu prea pomenea de părinții ei. Îi sugerase de

câteva ori că pieirea lor fusese consecința mâniei divine și insinuase pe departe că tatăl ei avusese un caracter dur, desfrânat. (Rachel nu prea înțelesese de ce Dumnezeu găsise potrivit s-o includă și pe mama ei în justificata lui pedeapsă, dar își păstrase nedumeririle pentru sine.)

La început, se lăsase în grija unchiului ei, plină de recunoștință că o luase sub aripa lui ocrotitoare într-o vreme când lumea se transformase pentru ea într-un loc întunecat și singuratic. Învățase să imite devoțiunea unchiului ei, devenind după un timp bucătăreasă, îngrijitoare, soră medicală și paracliser. Dar, cu timpul, înțelesese că nu avea nici o vocație și începuse să pună sub semnul îndoielii acele noțiuni bisericești pe care fusese obligată să le accepte.

Rușinată și disperată, începu să aibă vise. Vise satanice și sălbatice, care o bântuiau a doua zi și-i lăsau o senzație de neliniște și dorințe neîmplinite. De atunci aceste coșmaruri nu o mai părăsiră niciodată. Într-adevăr, câteodată se întreba, în momentele întunecate și pline de păcate ale nopții, dacă nu cumva moștenise desfrânarea tatălui ei. Se gândea adesea când se va abate asupra sa mânia lui Dumnezeu.

Dar anii au trecut în ritmul lânced și tihnit al tropicelor, fără să se întâmple nimic.

Pasiunile clocotitoare ale lui Rachel nu reușiseră să răzbească la suprafață. Își vedea de treburile ei zilnice ca și până atunci. Dovedise reale aptitudini ca soră medicală în micul spital al Misiunii. Talentul său muzical îl făcuse pe unchiul ei să selecționeze câțiva copii de-ai băștinașilor pentru corul bisericii. Îi supraveghea pe băieții care se ocupau de bucătărie și de casă cu fermitate și în același timp cu blândețe. De aceea, Matthew Goode simțea că-și găsise un tovarăș ideal pentru un preot celibatar.

În liniștea aparentă care-i înconjura, nu-și dădeau seama de tsunami care apăsa asupra lor.

Era târziu după-amiază când sosi mesagerul. Rachel stătea pe un scaun de trestie în dormitorul ei, aflat în încăperile din spate ale bungalow-ului. Peste tot domnea o atmosferă umedă și fierbinte. Afară torentele musonului se revărsau din cer.

Singurele sunete omenești erau gemetele înăbușite ale Părintelui Goode, care zăcea în dormitorul alăturat, luptându-se cu un nou atac de malarie.

Mirosul veșmintelor mustind de umezeală se amesteca cu aromele frangipanilor înfloriți din vaza de pe noptieră. Un crucifix atârna pe perete, deasupra patului și o lampă opacă lumina slab camera, reflectându-se pe dușumeaua lustruită, dată cu ceară.

O Biblie stătea deschisă în poala lui Rachel, iar ea întorcea paginile una după alta. Matthew o însărcinase să aleagă lecturile pentru slujba de duminică înainte să fie cuprins de atacul său de febră.

Deodată, noua îngrijitoare apăru în cadrul ușii.

Rachel își ridică privirile surprinsă.

— Ce este, Lelei?

— Om venit din Marmare, don'șoară. Luluai îmbolnăvit grav. Spus să vină repede stăpânul.

— O fi chiar atât de rău? Nici unchiul meu nu se simte bine. Nu se poate da jos din pat.

— Spus că Luluai mort de tot dacă nu venit stăpânul. Rachel aruncă o privire spre ușă, dincolo de îngrijitoare.

Un tânăr băștinaș stătea trist pe balcon. Apa se scurgea în picături mici din coama lui de păr creț, formând o băltoacă înjur.

— Cum a ajuns până aici?

— A venit cu kedi, don'șoară.

Kedi era numele pe care îl dădeau băștinașii pirogelor cu trei locuri. Rachel clătină din cap. Va fi o călătorie foarte primejdioasă pe o asemenea vreme.

Se ridică încet în picioare și se duse la ușă. Îl recunoscu pe tânăr. Se numea Wesu. Tatăl lui era Kumasi, luluai-ul – căpetenia – satului său.

— Kumasi este bolnav? îl întrebă Rachel.

Wesu dădu din cap.

— Eu temut pentru el, don'șoară. Poate muri de tot.

— Ce are?

— Burta care aparține lui durut mult. Lui nu trebuit kai-kai,

răspunse el.

— Deci îl doare stomacul. Nu vrea să mănânce.

Rachel clătină din cap.

— Bun! zise ea.

Apoi se îndreptă spre coridor și deschise ușa de la dormitorul unchiului ei.

Părintele Goode zăcea palid, îmbrăcat în cămașa de noapte, sub plasa de țânțari, tremurând și arzând de febră.

Era al doisprezecelea atac de malarie. Bolile tropicale îi doborau pe mai toți misionarii de la ecuator.

— Unchiule Matthew, șopti ea aplecându-se deasupra patului, ești treaz?

Părintele Goode se foi în somn.

— Înfiorătoarea groapă! Aruncă-i în hău! se apropie mai mult.

— Unchiule, trebuie să plec. Unul dintre băștinașii de la Capul Marmari are nevoie de un doctor. Lelei o să aibă grijă de tine.

Părintele Goode oftă adânc. Își întoarse fața către ea. Ținea ochii deschiși, dar nu vedea nimic.

— Dumnezeu își va revărsa mânia asupra păcătoșilor, zise el. O, Sodoma!

După care se afundă din nou într-un somn adânc. Rachel ieși tiptil din cameră, închizând ușa în urma ei. Lelei aștepta afară.

— Adu geanta neagră și bicicleta Părintelui. Grăbește-te! exclamă ea.

Lelei își rostogoli ochii.

— Mergeți dumneavoastră, don'șoară?

— Când Dumnezeu ne cheamă, trebuie să ne supunem lui.

— Nu, don'șoară, mai bine stat. Om de la guvern venit în barcă și plecat cu el atunci.

Dar Rachel își trăsese deja cizmele și își strânsese rochia în jurul gleznelor. Trebuia să aibă o ținută decentă pe bicicletă.

— N-am timp să-l aștept pe domnul Manning. Poate să lipsească zile în șir. O să-l rog pe domnul Corrigan să mă ajute.

Lelei își duse mâna la gură, de parcă Rachel ar fi rostit un

blestem.

— Nu, don'șoară!

Rachel îi zâmbi liniștită, se ridică, își puse pălăria de pai cu boruri late și o legă sub bărbie.

— Nu mai este nimeni disponibil. Domnul Corrigan are o șalupă. Voi fi mult mai în siguranță decât să merg cu o kedi pe vremea asta.

— Dar, don'șoară! El nu bun deloc! El diabol, diabol.

— Lelei, termină cu prostiile astea! Și acum fă cum ți-am spus și adu geanta! Grăbește-te!

Peste câteva minute, Lelei se așeză pe balcon privind cum stăpâna ei înainta prin ploaie cu bicicleta. Tânărul băștinaș lipăia după ea, cărând geanta neagră.

Se închină așa cum o învățase Părintele Goode și bägă mâna în buzunar să controleze dacă avea tigva de poopono.

Lelei fu cuprinsă de îngrijorare. Știa că va da de necaz dacă stăpâna ei n-o să se întoarcă la timp.

După părerea Părintelui Goode, Punctul Comercial al lui Corrigan reprezenta o adevărată rușine pentru populația albă din Santa Maria.

Bungalow-ul se deteriorase. Sticle goale de whisky zăceau aruncate în iarbă. Câteva șipci de lemn de pe verandă și de pe treptele din față erau rupte sau lipseau. Acest magazin fusese singurul adăpost și mijloc de trai ale lui Patrick Corrigan în ultimii cinci ani. Dar în acest timp ravagiile tropicelor se întipăriseră și pe chipul său.

Patrick Corrigan ar fi trebuit să fie un bărbat deosebit de chipeș. Deși avea o față de boxer cu un nas rupt în mai multe locuri de pe urma nenumăratelor încăierări, bărbia neagră pătrată și dinții albi, puternici rămăseseră intacți. Coama deasă de păr negru, pe care și-l tot dădea la o parte de pe frunte, îl făcea să aibă o înfățișare diavolească, foarte apreciată și de nevestele negustorilor și de fetele băștinașilor. O buclă răzleață îi cădea în permanență deasupra ochilor, ca o virgulă.

Indiferent care fuseseră vreodată talentele sale, acum făcea tot ce-i stătea în putință să le ascundă. Foarte rar realiza ceva util. Își petrecea majoritatea timpului jucând cărți în cartierul

chinezesc al lui Sam Doo; erau foarte puține ocaziile când catadicsea să se bărbierească sau să-și pună o cămașă curată; de cele mai multe ori, umbla beat din zori și până-n noapte. Părea încântat să se ocupe de permanenta sa autodistrugere. Când voia, putea să fie deosebit de încântător; de obicei, se purta ca un urs încolțit în bârlog. Manning remarcase odată că, atunci când se înfuria, Corrigan părea diavolul întruchipat. Dar, când zâmbea, erai în stare să-i ierți toate păcatele.

În momentul de față, lui Corrigan nu-i prea ardea de zâmbete. Se simțea plictisit și obosit. Plictisit de ploaia fară sfârșit, sătul de tropice și de întreaga lui viață. Se culcase cu toate fetele de pe insulă care meritau să fie băgate în seamă. Cât despre bărbați, nu îndrăznea niciunul să se pună cu el.

Pe scurt, n-avea cu ce să-și desăvârșească degradarea cu excepția unei sticle de gin Gilbey. Dar până și asta era aproape goală. Pe Shamrock se mai aflau câteva, dar Sanei refuzase să iasă pe ploaie, deși o amenințase cu bătaia. Probabil că va fi nevoit să se ducă singur.

Stătea în camera dogoritoare, sorbind ultimele picături ale lichidului uleios dintr-o ceașcă de email. Simțea cum i se prelinge transpirația pe gât, sub mânecile cămășii pătate de sudoare. Gustul aspru al băuturii se potrivea cu starea lui de spirit.

În momentul acela o văzu și surprinderea se transformă în fascinație. Auzi clinchetul zglobiu al claxonului de la bicicletă pe măsură ce-și făcea apariția din perdeaua de ploaie, cu o mână pe ghidon, iar cu cealaltă pe o umbrelă neagră zdrențuită. Un băștinaș în lava-lava lipăia în spatele ei cu o geantă mare în brațe.

Purta o rochie albă lungă de pânză, stropită de noroi, o pălărie voluminoasă de pai și pantalonași albi care-i ajungeau până la glezne. Clătină din cap uimit de această apariție în timp ce-o urmărea coborând de pe bicicletă și alergând pe treptele verandei.

După câteva clipe, o auzi bătând la ușa de la intrare.

Corrigan se ridică de pe scaun și o porni agale pe coridor. Deschise ușa. Rachel stătea în prag cu apa scurgându-i-se de

pe rochie pe podeaua goală de lemn.

Corrigan încercă fără succes să prindă un țânțar care se înfrupta din gâtul lui.

— Ei bine, ce dracu' vrei de la mine? exclamă.

Rachel se încorda. N-o să se lase șocată de vocabularul lui.

— Am venit să-ți cer ajutorul, domnule Corrigan.

Bărbatul rânji brusc.

— Nu mai spune. Nu cumva vrei să țin o predică la slujba de duminică?

Deschise gura și râgâi prelung și sonor. Fata strâmbă din nas dezgustată de mirosul băuturii.

— Trebuie să ajung de urgență la Marmari. Unul dintre localnici este grav bolnav.

Corrigan se scarpină în barba pe care n-o mai dăduse jos de trei zile, semn că era complet dezinteresat.

— Ei și ce?

— Aș vrea să mă duci până acolo în șalupa dumitale. N-am cum să călătoresc în barca localnicilor pe o asemenea vreme. Cu Shamrock am putea ajunge în câteva ore.

Rachel văzu o umbră maronie, îmbrăcată numai în lava-lava. Știa că Corrigan trăiește de aproape doi ani cu negresa Sanei. Încercă să-și ascundă dezaprobarea.

Corrigan remarcă încotro se uita și rânji.

— Și de ce crezi mă rog că aș vrea să te ajut?

— Dacă nu dorești să-ți mântuiești sufletul, fă-o măcar ca să salvezi viața unui bătrân amărât.

— Ce contează pentru mine un prăpădit de negrotei?

— Poate ți-aș putea oferi ceva mai substanțial în acest caz.

Scoase din buzunarul de la fustă două bancnote de o liră și le întinse sub nasul lui Corrigan. Era o sumă uriașă pentru sărăcăcioasa misiune. Dar, așa cum îi plăcea să spună unchiului ei, Dumnezeu va avea grijă.

Corrigan își frecă bărbia cu mâna, scoțând un sunet hârjâit

— Voi, catolicii ăștia, sunteți o adunătură tare ciudată!

Rachel zâmbi palid.

— Deci mă ajuți?

— Va fi un drum foarte dificil.

Corrigan se holbă la ea și apoi la bani.

— În ordine, dacă asta vrei într-adevăr. Dar cred că faci prea mult caz pentru un cioroi.

Corrigan se uită pe fereastră, aplecându-se peste cârmă. Țărmul se zărea în întuneric ca o umbră neagră proiectată pe cerul purpuriu. Regreta deja că acceptase s-o ducă pe fata asta afurisită la capul Marmari.

Privi în jur. Rachel se cuibărise într-un colț al cabinei, lângă băștinaș, cu mâinile strânse în poală, albă de frică. Fusese o traversare furtunoasă, dar o suportase cu stoicism; Corrigan de-abia aștepta s-o vadă vomitând, dar până acum nu-i oferise această satisfacție.

— Te simți bine? O întrebă el.

Fata dădu din cap și se ridică tremurând în picioare, ținându-se cu mâna de marginea șalupei.

— Ne apropiem?

Fața ei strălucea ca marmura în semiîntuneric.

— Suntem în zona țărmului. Cred că mai avem încă un sfert de oră, răspunse Corrigan. Ți-a fost rău?

— Da, din când în când.

— Este destul de plăcut în perioada musonului.

— Trebuie să-i mulțumim Domnului că ne-a ajutat să traversăm, zise Rachel mecanic.

— Nu prea văd de ce. N-a avut nici cel mai mic amestec în toate astea. În portul Sydney am văzut talazuri și mai agitate.

Își fixă privirile asupra lui Corrigan, aflat la cârmă.

— Nu te temi de Dumnezeu, domnule Corrigan?

— Mă tem doar de două lucruri pe lumea asta. De bărbații înarmați și de femeile bisericoase.

Corrigan întinse mâna și luă o sticlă de Gilbey de pe raftul de lemn din spatele cârmei. Desfăcu dopul și trase o dușcă zdravănă.

— Domnule Corrigan, nu crezi că ar fi mai prudent pentru amândoi dacă te-ai abține să bei cât timp manevrezi șalupa?

Corrigan râgâi.

Sunetul se amplifică în cabină ca un tunet.

— Ia mai scutește-mă!

— Mulțumesc, domnule Corrigan, zise Rachel.

Apoi se întoarse la locul ei din colț și începu să se roage în liniște.

Corrigan ancoră Shamrock în apele puțin adânci ale golfului de la Capul Marmari. Luna strălucea, învăluind într-o lumină ireală colibele umbroase ale satului întins sub bolta cocotierilor.

Murmurul motoarelor Diesel răsuna în imensitatea lagunei. Pe plajă, zări focurile aprinse și siluetele băștinașilor adunați de-a lungul țărmului.

Corrigan aruncă ancora în nisipul moale și sări în apă. Rachel își ridică fusta, pregătindu-se să-l urmeze.

— Fii atentă, o să-ți rupi gâtul, zise Corrigan.

Înainte să apuce să protesteze, simți cum o prinde de brațe, o înălță peste marginea bărcii și o așeză în apă.

— Domnule Corrigan, șuieră ea.

Forța bărbatului o uimise. O ridicase fără efort, ca pe un copil.

— Mă descurc și singură!

— Atunci fă dracului ce vrei! mormăi el și se îndepărtă către plajă.

Trecură prin mulțimea tăcută spre coliba lui Kumasi. Soția acestuia îi aștepta afară. Era mai tânără cu cel puțin treizeci de ani decât bărbatul ei; avea sânii goi, dar purta o lava-lava înflorată în jurul mijlocului. Ea și altă femeie pregăteau pânză tapa vopsită în albastru, pe veranda colibei.

— Se pare că n-au prea multe speranțe, îi spuse Corrigan.

Rachel nu-i răspunse.

Coliba lui Kumasi era construită în stil european. Fusese ridicată pe stâlpi, la câteva picioare de pământ, cu o verandă în jur. Avea cinci camere, despărțite de pereți din bambus, cu acoperișul țesut din frunze de palmier sago.

Membrii familiei și prietenii se adunaseră în jurul bătrânei căpetenii. Îl așteptau să-și dea sufletul.

Luluai-ul avea în jur de șaizeci de ani. Fața îi era zbârcită, iar ridurile se impregnaseră cu negreală în decursul anilor petrecuți în preajma focului. Părea suplu, cu o barbă cenușie,

în formă de W, care-l făcea să semene cu un țap jigărit.

Zăcea gemând pe covorașul de bambus, în mijlocul camerei. Era semiconștient, iar corpul său scăldat în propria-i sudoare semăna cu o ciocolată topită.

Băștinașii se dădură la o parte, lăsându-i să treacă pe Rachel și pe Corrigan. Rachel îngenunche să-l examineze pe bătrân.

Afară, o bibilică zbură peste trepte, de-a lungul verandei, lăsându-și excrementele pe podeaua crăpată. Altă pasăre își urmă perechea într-o mică scorbură ascunsă între grinzile neșlefuite.

Rachel îi puse diagnosticul în numai câteva minute. Îl văzuse pe unchiul ei tratând și alte cazuri de apendicită la spitalul Misiunii, așa că recunoscu cu ușurință simptomele.

Se întoarse spre Wesu.

— De cât timp este bolnav? Îl întrebă ea.

— Zace de la răsăritul soarelui, o lămuri băiatul. Gata, murit?

— Nu, murmură Rachel fară prea multă convingere. Nu murit.

— Aiurea, exclamă Corrigan undeva în spatele, ei.

Rachel căută în geanta ponosită din piele neagră. Avea eter, două bisturie, sulfamide, forceps, câteva aspirine și catgut pentru cusutul rănilor.

Destul pentru o operație de apendicită, dar totul era s-o facă.

Palpă burta omului. Era foarte umflată; apendicele putea plesni din clipă-n clipă, răspândindu-și otrava în cavitatea abdominală. În timp ce-l consulta, bătrânul scoase un strigăt de durere, încordându-și mușchii.

S-ar putea să fie deja prea târziu. Va trebui să-l opereze imediat.

Se uită în jur la fețele întunecate care se zgâiau nerăbdătoare peste umărul ei. Atmosfera era încordată. Se simțea nefolositoare, fară putere.

Lipsea un singur chip. Ieși din colibă și o porni în jos, pe malul apei. Îl găsi pe Corrigan stând în nisip, cu sticla de gin Gilbey în poală.

— Domnule Corrigan, am nevoie din nou de ajutorul

dumitale.

Bărbatul se holbă la ea nervos.

— Ce rost are? Gângania bătrână a pățit-o și gata. Hai mai bine să ne întoarcem.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

— Și de ce dracu' aș face-o?

— Pentru că, dacă mă refuzi, nu vei primi cele două lire. Și acum adună-te și vino cu mine!

Zicând acestea, Rachel îi întoarse spatele și o luă înapoi. Corrigan rămase cu gura căscată. Trecuseră ani de zile de când o femeie nu mai îndrăznise să-i spună ce să facă. Îl șocase, ce mai! Și când te gândești că era doar o fetiță.

N-avea nici un motiv s-o ajute. De fapt, nu așa le fusese înțelegerea.

Și, cu toate acestea, fără să-și dea seama de ce, se ridică și o urmă.

— Va trebui să-l anesteziem într-un fel.

Stăteau unul lângă altul în căldura înăbușitoare din colibă, în aer zumzăiau zeci de insecte. Rachel îi dăduse pe toți afară cu excepția lui Corrigan, iar acum fețele întunecate se strânseseră la ușă, zgâindu-se înspăimântate.

— Asta-i destul de simplu, spuse Corrigan. O lovitură în testicule și gata.

Râse răgușit.

Fata nu-l băgă în seamă. Fiersese bisturiele în apa clocotită și își frecase mâinile până când se înroșiseră. Aduseseră o lampă de pe Shamrock. O așezară pe podeaua de pământ, lângă bătrân.

Era gata să înceapă.

Îi dădu lui Corrigan un tampon gros de tifon și desfăcu sticluța cu eter.

— Nu te apropia prea mult de lampă. Vaporii se aprind imediat.

Corrigan își vârî mâinile sale uriașe în buzunar și o privi crunt.

— Vrei să spui că este periculos?

Rachel îl fixă fară să spună nimic. Corrigan o măsură și el

furios. Se holbară așa unul la altul timp de un minut. Corrigan ceda. Scoase o mână din buzunar și luă sticla.

— De câte ori se mișcă, vreau să torni eter pe tifon și să-i astupi nasul și gura cu tamponul.

Corrigan înmuie tifonul și înșuruba imediat capacul. Apoi așeză tamponul pe fața bătrânului. După câteva clipe, încetă să se mai zbată.

— Gata, dă-i drumul. Cred că nu vrei să-l sufoci, nu-i așa?

Corrigan ridică tifonul și se strâmbă.

— Doar nu-ți închipui că o să supraviețuiască?

— Se află în mâinile lui Dumnezeu, domnule Corrigan.

— Mai bine i-ai tăia gâtul și l-ai scăpa de suferințe. N-are nici o șansă amărâtul. Dacă nu moare din cauza hemoragiei, o să se infecteze. Uită-te la locul ăsta.

Își roti privirile înjur.

— Viața n-are preț. Este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putință s-o păstrăm.

Rachel luă unul dintre bisturie. Lama sclipi în lumina lămpii.

— Asta-i părerea ta.

— Sper că nu ai un stomac sensibil.

— Nu mă impresionează să văd câteva picături de sânge, dacă la asta te referi.

Rachel îngenunche lângă covorașul de bambus, cu bisturiul în mâna dreaptă. Inspiră adânc și despică pielea și țesutul abdomenului cu lama ascuțită. Sângele se răspândi din incizie.

Fata își îndreptă bisturiul către el.

— Să nu cumva să ți se facă rău, șuieră ea. Corrigan o aprobă din cap și se întoarse.

— Mulțumesc, domnule Corrigan, zise Rachel și își văzu de treabă.

— Ah, ce bine ar fi fost să vină unchiul meu! Sunt sigură că s-ar fi descurcat mai bine decât mine.

În colibă se instalase o căldură umedă. Îi picura transpirația de pe frunte. O picătură de sudoare i se prelinse pe nas, rămânând suspendată acolo; o șterse în grabă cu mâneca rochiei.

Mâinile ei lungi și palide erau pline de sânge.

— Te descurci foarte bine, mormăi Corrigan.

Rachel se îndreptă de spate și își dădu la o parte cu cotul o șuviță rebelă.

Apoi se aplecă din nou asupra pacientului. Cu o mână ținea forcepsul să mențină rana deschisă, iar cu cealaltă apucă apendicele. Intestinele clipociră când le împinse mai încolo.

— De-abia aștept să se termine odată! zise Corrigan.

Acum organul umflat, de un roșu aprins, se vedea foarte clar. Rachel știa că va trebui să taie prudent, dar cu o mână fermă. Dacă îl perfora, otrava se vărsa în cavitatea abdominală și omul nu mai avea nici o șansă.

Desfăcu mai mult rana, ținând bisturiul strâns în mână.

Țac!

Peste câteva minute, scoase la iveală o bucată alungită de țesut mânjită cu sânge închegat, ca un magician care face să apară un iepure dintr-un joben. O lăsă să cadă pe podea și începu să coasă rana cu fir de bumbac.

— Arată ca un prezervativ folosit, zise Corrigan.

Rachel simți cum i se aprind obrajii, dar își ținu capul plecat și își văzu mai departe de treabă. O molie mică, cu aripi păroase, se vârî în rană, atrasă de lumina lămpii. Fata o extrase cu forcepsul.

— O să prindă fluturi o săptămână în șir, comentă Corrigan.

Un mușchi se încorda în brațul bătrânului. Gemu încet. Corrigan mai turnă câteva picături de eter pe tifon și îl puse pe fața omului.

— Nu lăsa sticla deschisă! îl atenționa Rachel. Lampa va aprinde vaporii. O să ne arunci în aer.

Corrigan bombăni, dar se supuse.

— Prea multă agitație pentru un cioroi!

— Când operezi un om așa cum am făcut eu, domnule Corrigan, nu poți să nu observi că este alcătuit din sânge, țesuturi și oase, la fel ca și un alb. În afară de asta, n-ai cum să tai curajul, virtutea sau dragostea oamenilor. Acestea sunt lucruri spirituale. Eu consider că cele mai importante părți ale unui om sunt cele care nu se văd. Și anume caracterul și sufletul lui.

— Am avut și eu un câine cu caracter odată. A murit la fel ca și ceilalți. În orice caz, este foarte frumos din partea ta să susții că toți suntem egali. Am observat cum te uitai la Sanei.

Rachel se înroși la față. Nu-i răspunse.

Știa că avea dreptate; cel puțin într-o anumită privință. Exista ceva în educația ei puritană care o făcea să se revolte la gândul convietuirii dintre un om alb și o băștinașă. Era un reflex al învățăturilor primite.

Dar, în afară de asta, mai experimentase și alt sentiment. Fusese atrasă de curând de latura mai puțin ortodoxă a vieții. Sau, așa cum ar fi spus unchiul ei, fusese „momită de puternica seducție a păcatului". La fel ca și Sodoma pentru soția lui Lot, simțea o atracție hipnotică, dincolo de puterea ei de înțelegere, atunci când o privea pe Sanei.

Își plecă ochii. Corrigan o fixă intens. Încercă să-și alunge gândurile și să se concentreze asupra muncii ei.

Era aproape de asfințit când termină. O lumina palidă, gălbuie se strecură în colibă.

— Acum este în mâinile Domnului, murmură, ea, tăind catgutul cu foarfecă strălucitoare de oțel.

Corrigan își trecu mâna peste față. Se simțea obosit, îmbibat de gin. O sudoare rece îi scălda fruntea.

— Mă bucur că s-a terminat, murmură el. Este prima oară când asist la o operație.

Rachel zâmbi ostenită.

— Dacă vrei să știi, domnule Corrigan, pentru mine este prima oară când o fac.

Trecuse de amiază când Corrigan își reveni după experiența de noaptea trecută. Acum se simțea în stare să conducă Shamrock-ul înapoi la Vancoro. Rachel promise sătenilor că unchiul ei va veni peste o săptămână să vadă cum îi merge lui Kumasi. Bătrânul era încă în viață, dar Rachel nu-și făcea prea multe speranțe.

Avea însă conștiința împăcată că încercase să-l salveze.

Se așeză tăcută în partea din față a șalupei, urmărindu-l pe Corrigan, care încerca să pornească motorul. Nu mai ploua. Era o zi frumoasă, senină. Apele adânci ale lagunei băteau în

verde deschis, iar briza caldă adia de-a lungul golfului dinspre ocean.

Pe țărm, Rachel zări penajul viu colorat al papagalilor printre frunzele verzi întunecate ale copacilor.

În cele din urmă, motorul lui Shamrock tuși de două ori și începu să trepideze sub pupa, zguduind liniștea lagunei. Corrigan ridică ancora de pe fundul nisipos și întoarse Shamrock-ul spre ocean.

— Cât va dura până vom ajunge la Vancoro?

Corrigan o privi cu ochii injectați de sânge.

— Cam trei ore, dacă vremea se menține așa.

— Mulțumesc.

Corrigan se aplecă peste cârmă și dirija Shamrock-ul în larg. Din când în când se uita peste umăr. Pe toți sfinții, nu arăta deloc rău. Piele frumoasă, un oval perfect al feței. Dacă nu și-ar mai prinde părul în cocul ăla oribil, ar suci capul tuturor. Corrigan se întreba de ce voia cu tot dinadinsul să se urâțească.

Încerca să-și imagineze cum ar arăta dezbrăcată. Imposibil să-și dea seama. Îi studie gleznele. Erau frumoase și delicate, poate puțin cam umflate și înroșite din cauza țânțarilor care se înfruptau din venele ei albastre de englezoaică. Totuși nu arătau deloc rău.

Clătină din cap. Păcat că ținea atât de mult să-și păstreze virginitatea.

Sigur, mai încercaseră și alți bărbați. Unul dintre căpitanii care se ocupau cu negoțul de perle îi povestise anul trecut că fusese invitat să ia cina cu Părintele Goode și nepoata sa la Misiunea Catolică. În timp ce preotul își petrecuse majoritatea serii încercând să-l întoarcă la dreapta credință pe recalcitrantul lup de mare, el profitase de cele câteva clipe în care rămăsese singur cu Rachel, străduindu-se s-o ademenească în culcușul lui.

Rezultatul fusejse dezastruos, iar Părintele Goode îl izgonise revoltat. Nu-l lăsase nici măcar să termine cafeaua.

Corrigan zâmbi cu tristețe. Ea îl văzu și se arătă nedumerită.

Bărbatul își întoarse din nou privirea către ocean.

Era o zi superbă: marea se întindea înaintea lor, strălucind la orizont, cu insulițele ei ca niște umflături mici pe suprafața netedă liniștită. Aerul sărat se amesteca cu fumul șalupei, iar vântul aducea de pe uscat dulcea aromă tropicală a fructelor putrezite.

Soarele fierbinte domina cerul senin. Un grup de delfini se jucau în jurul vasului, în timp ce barca despica valurile albastre. Suprafața oceanului era tulburată doar de mișcările bruște ale peștilor zburători. Păsări de mare pluteau la înălțime pe curenții de aer.

După un timp, Rachel se ridică și veni lângă Corrigan, la cârmă.

— Aș vrea să-ți mulțumesc, zise ea.

Corrigan dădu din umeri.

— De ce?

— M-ai ajutat să salvez viața unui om.

— Dacă spui tu. Nu uita că-mi datorezi două foi.

— Știi, câteodată nu pricep cum un om ca tine se încăpățânează să se distrugă consumând atâta alcool. Sunt convinsă că nu ți-ar strica puțină disciplină ca să duci o viață decentă și folositoare.

— Zău?

Corrigan își dădu la o parte bucla de păr dintre ochi și întoarse capul într-o parte. Voia să-și ascundă iritarea.

— Da, presupun că așa este. De fapt, domnule Corrigan…

Nu mai apucă să termine ce avea de spus. Motorul se înecă deodată și Shamrock coti brusc spre port. Rachel căzu într-o parte. Corrigan opri motorul și alergă la pupa.

Fata se ridică în picioare:

— Ce s-a întâmplat?

— De unde dracu' să știu?

Rachel se încorda. Parcă ar fi lovit-o. Nu suporta să-l audă înjurând.

Corrigan se aplecase peste pupa.

— Cred că trebuie să cobor și să văd despre ce este vorba.

Începu să se dezbrace. Rachel îl privea.

Cunoștea foarte bine corpul omenesc. Văzuse destui bărbați

dezbrăcați, zăcând pe mesele de operații și în paturile spitalelor, între cearșafurile umede, luptându-se cu atacurile de malarie sau febră tifoidă.

Era încă și mai obișnuită cu băștinașii negri de pe insulă, care rareori purtau altceva decât o simplă lava-lava, costumația tipică locuitorilor acestor meleaguri.

Cu toate acestea, privea șocată și înspăimântată cum Corrigan își trăgea cămașa peste cap. Își dădu seama că nu fusese niciodată singură cu un om îmbrăcat doar pe jumătate, iar implicația sexuală a situației o izbi ca o adevărată lovitură.

Avea un bronz frumos, iar brațele și pieptul erau acoperite de păr des, negru. Își imaginase că băutura îi slăbise și-i împuținase corpul, dar se înșelase. Trupul său musculos se prezenta cât se poate de bine.

Ar fi vrut să-l atingă, fără să-și explice de ce.

Era copleșită de rușine. O agitație amețitoare păru să izbucnească dinăuntrul ființei sale. Aproape că-și pierduse echilibrul și se sprijini de rama punții. Nu se mai putea ține pe picioare.

Corrigan o privi zâmbind cu subînțeles, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Este mai bine să nu-mi scot pantalonii, rânji el. Nu vreau să te șochez cu podoaba mea.

Se pregăti să sară peste bord.

— Fii atent! exclamă Rachel. O să spun o rugăciune dacă vrei.

— Ai face mai bine să mă păzești de rechini.

Zicând aceasta, se aruncă în apa caldă, sclipitoare. Trase adânc aer în plămâni și, cu o agilitate surprinzătoare, plonja în adâncuri. Picioarele sale fâlfâiră câteva clipe, după care dispăru complet.

Rachel stătea la pupa, privindu-i trupul întunecat prin apa verzuie. Își feri ochii de razele soarelui. Bule albe de aer fâlfâiră la suprafață.

După un minut, ieși la suprafață, sorbind lacom aerul. Părul lui negru și des i se lipise de frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a înfășurat o bucată de viță în jurul elicei – îi răspunse Corrigan.

Inspiră încă o dată și plonja.

Rachel se frecă la ochi. O deranja lumina soarelui, reflectata în apă. Abia când se uită din nou, văzu rechinul.

Umbra întunecată se mișca agil, în direcția portului, la cincisprezece sau douăzeci de picioare adâncime. La început crezu că i se păruse doar, dar apoi apăru la babord, uriaș și amenințător. Pentru o clipă, încercă să se convingă pe sine că nu este decât un delfin sau un purcel de mare. Dar, în timp ce rechinul dădea târcoale prin apă, distinse capul în formă de ciocan și i se opri inima în loc. Pe moment, fu incapabilă să facă vreo mișcare. Rămase cu ochii ațintiți la monstruoasa formă, paralizată de groază.

Capul avea înjur de douăsprezece-cincisprezcce picioare lungime. Era un exemplar uriaș. Se învârtea pe lângă pupa vasului, urmărind mișcările lui Corrigan în apă. Descrise un cerc, apropiindu-se și mai mult.

— Atenție, rechini! zbieră Rachel.

Începu să agite apa cu mâinile, încercând să-l prevină pe Corrigan.

Rechinul simți vibrația și deveni brusc foarte agitat. Încă un cerc și mai aproape.

Rachel se năpusti în cabină, căutând ceva cu care să gonească groaznica arătare. Absolut nimic.

Cuprinsă de panică, alergă înapoi la pupa, exact la timp. Văzu rechinul cotind către Shamrock. Despica apa cu coada și înotătoarea lui laterală.

— Domnule Corrigan, atenție, un rechin! pentru numele lui Dumnezeu, domnule Corrigan!

Agită din nou apa, disperată. Se zărea la câteva picioare adâncime. Tăia cu cuțitul vița încurcată în jurul elicei, fară să observe apropierea monstrului.

Corrigan remarcă pentru prima oară o mișcare bruscă în apă, în jurul său, și văzu o formă întunecată alunecând pe lângă el. Apoi distinse foarte clar solzii cenușii, ca de cauciuc, și capul hidos cu lobii alungiți. Ochii mici, dușmănoși, scrutau ceața

albăstruie din adâncuri.

Când fu aproape gata să se năpustească asupra pradei, rechinul se îndepărtă brusc, derutat de umbra întunedată a șalupei, mult mai mare decât cea a omului. Descrise încă un cerc, prudent.

Corrigan nu intrase în panică. Știa că rechinii erau lași dacă nu simțeau miros de sânge. Dar, în același timp, acționau imprevizibil. Deși, în general, își alegeau prada dintre cei bolnavi sau răniți, poate că unul din o sută atacă pe negândite, fără nici o motivație.

Deodată se îndreptă din nou către el. Speriat de data aceasta, Corrigan își făcu vânt către suprafață, atingând cu călcâiul nasul sensibil al peștelui. În mod normal, orice rechin s-ar fi speriat și ar fi luat-o din loc, cel puțin un timp, până când ar fi reușit să iasă din apă. Dar acesta își răsuci capul într-o parte și se concentra asupra atacului.

Dădu repede din mâini și din picioare, grăbindu-se să ajungă la suprafață.

Rachel îl văzu. Privea neputincioasă cum corpul lunguieț și cenușiu al rechinului îl urmărea la mică distanță.

— Apucă-te de mâna mea!

Se aplecă în afară, să-l prindă de brațe, când își scoase capul din apă într-un vârtej de spumă. Se înălță cu aproape jumătate de corp; îi prinse mâna și Rachel fu cât pe ce să cadă în mare, alături de el. Dar Corrigan se apucă cu cealaltă mână de marginea șalupei, înfigându-și degetele în lemn cu sălbăticie în timp ce-și sălta piciorul drept.

Când Rachel căzu pe spate, văzu rechinul ieșind pe jumătate din apă, cu corpul lui lunguieț și cenușiu, strălucind în soare, cu gura deschisă, scoțându-și la iveală șirurile nesfârșite de dinți ascuțiți, albicioși. Remarcă ochii negri, reci și dușmănoși în extremitatea capului trunchiat.

Groaznicele fălci se închiseră ca o capcană de oțel. Shamrock se clătină când rechinul se izbi de carena vasului. Se auzi o plesnitură ascuțită și peștele căzu îndărăt în apă.

Apoi fata se prăbuși pe punte, mută de uimire.

Nu putea să mai respire.

Corrigan se întinse peste ea, cu trupul lui masiv; tremura din toate încheieturile și respira întretăiat, șuierător. Deodată deschise ochii și o văzu holbându-se la el. Fața lui Rachel se afla la câțiva inch de a lui. Niciunul dintre ei nu schiță nici o mișcare timp de câteva momente bune.

Îl privea drept în ochi și era șocată de brusca intimitate a momentului. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de aproape de o ființă omenească. Frica și încordarea din ultimele clipe o sleiseră de puteri. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Corrigan fu cel care rupse vraja, rânjind.

— Pariez că este pentru prima oară când ai un bărbat deasupra ta.

Rachel se strădui să se ridice în picioare. Partea din față a rochiei mustea de apă. Fără să-și dea seama de ce, se simțea umilită și trădată.

— Imbecilule, șuieră ea și se ghemui tremurând în cabină.

Capul în formă de ciocan dădu târcoale Shamrock-ului încă vreo două ore. Cu alga înfășurată în jurul elicei erau pur și simplu înțepeniți în loc, purtați către sud-est de curent. Corrigan aborda situația cu stoicism. Aduse de sub punte altă sticlă de gin, se propti la pupa și începu să bea.

Soarele coborâse la asfințit deasupra oceanului întunecat când rechinul se hotărî în sfârșit să plece în căutarea unei prăzi mai ușoare. În cele din urmă, Corrigan decise că putea să se aventureze fară nici o primejdie în apele oceanului; îi trebuiră câteva minute să elibereze axul elicei de rămășițele plantei. Cu apa curgând șiroaie de pe el, Corrigan porni motorul și Shamrock-ul o luă din loc către munții de pe Santa Maria, aflați la multe mile depărtare către sud.

Apăruseră primele stele la orizont, înspre est, când zumzetul motoarelor se înteți într-un ritm constant, pe măsură ce înaintau într-un mic golf părăsit, mărginit de palmieri.

— Unde ne aflăm, domnule Corrigan? întrebă Rachel.

Corrigan își scărpină ceafa de mușcături de țânțari.

— Cam la zece mile nord de Vancoro. Am pierdut două ore din cauza rechinului și am plutit până aproape de trecătoarea Sara. N-avem cum să ne întoarcem la Vancoro. Se lasă

noaptea.

— Dar trebuie. Unchiul meu va fi îngrijorat.

— Nu îndrăznesc să trec peste recif pe întuneric. Vom înnopta aici. Dacă pornim devreme, o să fii acasă înainte de micul dejun.

Rachel simți cum i se strânge stomacul de frică la gândul că va petrece noaptea singură cu acest bărbat.

— Dar nu se poate, protestă ea slab.

— N-avem de ales. Haide, nu te îngrijora. Nu-i nimic de mâncare, dar ne-au mai rămas două sticle de gin. Poți să tragi o dușcă să te mai liniștești.

Peste câteva minute, soarele coborî dincolo de vasta întindere a Oceanului Pacific. Se distingeau vag siluetele insulițelor sub cerul sidefiu. Norii de la orizont se schimbară din nuanțe de roz în roșu aprins, pălind în cele din urmă într-un stacojiu deschis.

După un timp, cerul se întunecă, căpătând culoarea plumbului topit. Noaptea opacă a tropicelor învălui Shamrock-ul Corrigan apropie șalupa de țărm și aruncă ancora. Apoi opri motoarele. Aprinse lampa de gaz și se întoarse s-o privească. Rânjea.

— Ei bine, asta este, domnișoară Goode. Prima ta noapte singură cu un bărbat.

Rachel simți cum i se albește fața. Se uita la ea ca un satir. O cuprinse groaza ca în noaptea aceea când a rămas orfană. Era singură-singurică în beznă.

Știa de ce nu-și continuaseră drumul spre Vancoro.

Corrigan fusese cuprins de dorințe desfrânate. N-ar fi trebuit să-l lase să se întindă peste ea. Unchiul ei avusese întotdeauna dreptate în privința lui. Era incorigibil, complet lipsit de moralitate.

Se afla la mila lui. Nu se îndoia de intențiile sale. Avea de gând s-o violeze, mai mult ca sigur.

Ian McLaren Manning se ținea cu ambele mâini de marginea de tec a vasului Tulagi, contemplând apele din apropierea insulei Santa Maria. Boarea caldă a musonului îi răvășea părul rar, castaniu deschis, și flutura steagul protectoratului

insulelor Solomon, atârnat de catarg la pupa.

Ofițerul districtual al insulei Santa Maria era un om de statură medie, trecut de treizeci și cinci de ani. În Anglia suferise în permanență de afecțiuni respiratorii; postul său din Pacific îi salvase probabil viața. Trase adânc în piept aerul sărat, cercetând dunga verde-închisă a coastei, la intrarea în portul Vancoro. Marea părea calmă; tocmai atunci, pe negândite, apa împinse Tulagi, iar valurile se sparseră de vas. Talazurile agitate produceau un balans considerabil, agitând oceanul în mici vârtejuri. Către vest, undele mării se rostogoleau spre țărm și înapoi în larg. Mai aproape de port, două stânci teșite făceau să fiarbă apele, în timp ce căpitanul vasului Tulagi se îndrepta către babord. Acestea erau Stâncile Amiralității. Două vârfuri cufundate sub linia de plutire de tunarii vaselor de război ale Majestății Sale în timpul manevrelor. De-abia vizibile la lumina zilei, reprezentau o mare primejdie pentru cei care ieșeau sau intrau în portul Vancoro.

Jackie Su'a, căpitanul vasului, manevră nava în direcția nord-est.

Șalupa suplă înfrunta vântul. Ajunse în punctul sudic al insulei, împinsă către vest de curent. Jackie strigă câteva ordine unuia dintre ajutoarele sale de pe punte și cârmiră din nou, făcând vasul să scrâșnească din încheieturi în bătaia brizei.

În timp ce unduirea uleioasă a fluxului îi împingea spre înfometatul banc albicios de corali din extremitatea insulei, un curent din sens opus prinse deodată Tulagi și-l răsuci către est.

Era un adevărat joc al morții cu vântul și curenții în care trebuia să se prindă fiecare vas care intra în port.

Peste un timp, se treziră din nou în ape liniștite, îndreptându-se către nord, spre Vancoro. Era cea mai întinsă așezare și adăpostea Baza Oficială de pe Santa Maria. Tulagi intră în rada portului, mărginit de o fâșie albicioasă de plajă, cu palmieri unduioși, plecându-se în semn de bun venit în briza musonului de nord-vest.

Jackie dirija Tulagi printre două recifuri. Întinsul port

Vancoro se deschidea în fața lor. Era un loc natural, înconjurat din ambele părți de uscat. Trecură de epava putrezită a Bellamei, un alt vas al Guvernului, eșuat cu mult timp în urmă pe înșelătoarele recifuri de corali.

Era greu de crezut că aceste ape liniștite și uitate de lume vor fi tulburate în curând de bubuitul tunurilor.

Veștile deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare. Japonezii cuceriseră peninsula Malaya și se aflau acum la porțile orașului Singapore. Dacă le pica în mâini… Dar nu, imposibil! Churchill însuși declarase că era inexpugnabil.

Manning se holba trist la apele oceanului și plângea soarta Angliei. În Europa, germanii dominau țările din vest, ațintindu-și tunurile către înălțimile din Dover, iar avioanele lor Heinkel întreprindeau raiduri nocturne pe coasta engleză. Plajele de la Brighton erau înconjurate cu sârmă ghimpată, iar Londra se cufundase sub camuflaj. Toate acestea i se păreau ireale, ca un coșmar de proporții fantastice.

Își încorda mâinile pe marginea vasului. Simți în inimă mușcătura ascuțită a regretului. Îi spuseseră că era prea bătrân pentru război. Ultima oară fusese prea tânăr.

Îi era silă de slăbiciunea lui; de corpul subțiratic, fragil. Ura imaginea reflectată în oglindă pe când era un adolescent îndesat; se disprețuia și ca bărbat, când sănătatea sa fragilă îl făcea să se îmbolnăvească destul de des.

Cu timpul, ajunsese să se disprețuiască din toate punctele de vedere. Un burlac între două vârste, pe o insulă uitată de lume. O viață irosită.

Către nord, zărea contururile familiare ale locuințelor. Clădirea din piatră a închisorii se ridica impunătoare pe promontoriul nordic cu pereții ei goi din calcar, proiectați pe fundalul verzui ai junglei; marinarii o foloseau ca punct de reper.

Mai jos, printre copacii casuariana, distingea bungalow-ul cu acoperiș roșu al clădirii Protectoratului, cu pereții săi zugrăviți în alb, contrastând cu verdele luxuriant al golfului. Pe micuța pajiște maronie, la câțiva pași de treptele principale, se înălța un catarg vopsit în alb. Steagul britanic flutura în vârful lui în

bătaia brizei.

Navigând către țărm, zăriră treptat și celelalte așezăminte ale orașului Vancoro. Mai întâi barăcile poliției, magazinul comercial din spatele lor, aproape ascuns printre cocotieri, și acoperișurile roșii ale satului.

O barcă lunguiață se desprinse de țărm. Transporta un caporal însoțit de doi jandarmi localnici. Alături de ei se afla figura familiară înveșmântată în sutană neagră, cu guler alb, peste care strălucea în soare un crucifix impresionant.

Manning mormăi nemulțumit. De-abia aștepta să facă un duș rece și să bea o bere de la gheață. Știa că prezența Părintelui Goode îi va zădărnici aceste planuri.

Jack Su'a roti Tulagi, manevrându-l încet, de-a lungul țărmului. La comanda caporalului, jandarmii ridicară puștile. Apoi salutară prezentând armele.

Manning se ridică în picioare, urmărindu-l pe Goode, care urca la bordul vasului. Oftă adânc și-l așteptă să se apropie.

— Manning, exclamă preotul, cu vocea tremurându-i de emoție, slavă Domnului că te-ai întors.

— Ce s-a întâmplat, prietene, ești palid ca o fantomă!

— Nepoata mea! zise preotul. Ce grozăvie! A fost ucisă. Da, violată și ucisă.

În timp ce ancora, perdeaua de catifea a nopții se lăsa deasupra Pacificului. Se cățără pe marginea bărcii. Rachel auzi un clipocit când sări în apă.

— Ai de gând să cobori din barcă, domnișoară? O întrebă Corrigan.

— Cred că voi rămâne aici, zise Rachel ghemuită în cabină.

Corrigan murmură ceva neinteligibil și dispăru apoi în întuneric.

Rachel își trase genunchii la piept și fu cuprinsă de un tremurat puternic Privi stelele adunate pe cer și luna mare, argintie, ridicându-se deasupra oceanului. Mișcarea legănată a bărcii îi tăcea greață. Focul de pe țărm părea atât de calm și tentant. Își dădea seama că se va îmbolnăvi dacă rămânea acolo.

Petrecu minute în șir încercând să se hotărască ce să facă. În

barcă se afla în siguranță. Dacă se aventura pe țărm, era în mâna lui Corrigan. Pe de altă parte însă unele forme ale morții sunt preferabile răului de mare.

Totuși ezita. În cele din urmă, se hotărî. Îl auzi din nou pe Corrigan îndreptându-se către barcă. Rămase cufundată în întuneric, ascultând clipocitul apei. Corrigan ajunse lângă șalupă.

— Domnișoară?

— Ce dorești?

Vocea ei răsună ascuțit în liniștea nopții.

Văzu una dintre mâinile lui Corrigan încleștată pe marginea bărcii. Părea neobișnuit de păroasă în lumina lunii. Deodată, o pereche de ochi reci, răutăcioși se holbară la ea.

— Dă-mi cealaltă sticlă de gin!

— Cred că n-ar mai trebui să bei.

Se făcu liniște. Lui Corrigan îi alunecă mâna și pentru o clipă dispăru. Șalupa se clătină din nou când se trase peste bord.

— N-am nevoie de predici despre efectele distrugătoare ale băuturii. Vreau sticla. Ai de gând să mi-o dai sau trebuie să mi-o iau singur?

Rachel se gândi că ar fi mai bine să nu-l înfurie. Dumnezeu știe ce-ar fi putut face pentru băutură. Se duse în cabină și găsi cealaltă sticlă plată. I-o dădu până la urmă, abținându-se cu greu să n-o azvârle în mare.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Nu, cred că o să vin pe plajă, zise ea.

În orice caz, nu prea avea de ales.

Strângându-și fusta în jurul genunchilor, se așeză pe marginea vasului, încercând să-și treacă picioarele de partea cealaltă, fară să-și depărteze gleznele. Corrigan îi întinse mâna s-o ajute.

— Mă descurc și singură, mulțumesc.

— N-ai decât!

O porni înapoi către plajă.

Rachel încercă să-și ridice glezna stângă, dar își prinse tivul rochiei într-un cui și căzu cu capul în apă. Corrigan se întoarse și izbucni în râs.

— Ar trebui să-ți scoți hainele astea ude.

— Nu este nevoie, spuse Rachel ghemuindu-se lângă foc. Nu-mi este frig.

Tremura și îi clănțăneau dinții în întuneric.

Corrigan ridică din umeri, bombănind ca pentru sine. Mirosea a apă sărată și a gin. O aromă masculină, pe care o găsea înspăimântătoare, dar în același timp incitantă. Prezența lui îi trezea senzații nebănuite. Se temea de puterea și statura sa impozantă. Totuși ceva în sufletul ei îi spunea că forța bărbatului de lângă ea era un lucru liniștitor.

O măcinau fel de fel de idei. Încercă să nu se mai gândească.

Corrigan deșurubă capacul sticlei Gilbey și o duse la gură. Își dădu capul pe spate și șterse buza sticlei cu mâneca.

— Uite, trage și tu o dușcă, o să te mai încălzești.

— Nu, mulțumesc!

Încerca s-o îmbete.

— Fă-o pentru sănătatea ta. Altfel o să mori.

Rachel ezită. Îi era frig și foame. N-ar strica măcar o picătură. Până la urmă întinse mâna și luă sticla. Strâmbă din nas. Avea un miros înțepător. O duse la buze și sorbi. Își umplu gura și gâtul cu lichidul arzător. Se înecă și încercă să scuipe, dar băutura îi ajunsese deja în stomac. Se ridică și trase aer în piept.

— Ai grijă! exclamă Corrigan.

Înșfacă sticla înainte să-i scape din mână în nisip. Așteptă să-i treacă tușea, după care o plesni peste umăr.

— Puțin mai tare decât vinul comunității, nu?

Începuse să se răcească. Pânza udă îi atârna pe corp, iar slaba căldură degajată de foc nu reușise s-o usuce. Efectele ginului se risipeau. N-ar mai fi vrut să bea după ce se înecase. Avea un gust groaznic, dar o încălzise puțin. Corrigan o convinsese să mai ia câteva guri.

O urmărea, dar nu-i distingea expresia feței în lumina palidă, reflectată de foc. Ținea sticla de gin în brațe ca pe un copil.

— Cred că trebuie să găsesc un loc unde să dorm, zise Rachel.

— Rămâi aici, îi sugeră Corrigan. Este la fel de bine ca în

oricare altă parte. Poți să te vâri sub pătură cu mine, dacă dorești. O să te încălzesc.

Își mușcă buza și își încleștă degetele pe bucata de pled strâns în jurul ei. Încercă să vorbească, dar nu reuși. Trebuia să-i demonstreze că nu se temea.

Se sculă în picioare și merse clătinându-se până la trunchiul unui palmier. Își dădu seama îngrozită că se îmbătase. Nu era obișnuită cu băuturile tari. Corrigan se ridică s-o ajute.

— Mă descurc, îi zise Rachel.

— Așa spui mereu.

Se întoarse și o luă către plajă. Valurile argintii ale fluxului înaintară pe nisip, ștergând urmele lăsate de fată. Nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Merse așa fără nici o țintă vreo cincizeci de yarzi. Se uită înapoi. Se îndepărtase suficient. Chiar și unchiul ei ar fi fost de acord cu asemenea distanță. Se ghemui la poalele unui cocotier și își trase pătura subțire peste ea.

Era atât de frig…

Dumnezeul unchiului ei care i se păruse atât de puțin relevant în ultimele luni căpăta noi semnificații. Începu să se roage.

De unde stătea, distingea conturul voluminos al corpului lui Corrigan, așezat lângă foc, cu sticla de gin fixată în nisip, la îndemână. Răsucea o țigară. Din când în când, privea înspre ea și clătina din cap, învârtind cărbunii cu un băț.

Sunetul înjurăturilor sale bolborosite ajungea până la ea, purtat de aerul nopții, ca incantația unui ritual păgân. O rafală de vânt agită brusc flăcările, luminându-i fața. Avea niște trăsături întunecate, satanice. Se hotărî să stea trează toată noaptea. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu voia s-o găsească dormind.

Își aminti din nou de dimineața aceea, lângă bungalow-ul bisericii, când îi descoperiseră pe el și pe Mary. Felul în care arăta femeia, fața ei contorsionată… Fusese oribil bineînțeles, și totuși… Închise ochii, străduindu-se să-și alunge din minte imaginea.

Și-ar fi dorit să nu fi văzut nimic. Viziunea aceea excitantă

nu încetase să o bântuie de atunci.

Auzi un sunet. Corrigan se ridicase în picioare și acum mergea către ea bălăbănindu-se. I se opri respirația.

Simți cum i se înroșesc obrajii și își aminti de forța lui când o ridicase din barcă, la Marmari. Și de mușchii încordați de pe brațe și piept când își scosese cămașa. Își dădu seama că nu avea cum să i se opună. N-ar fi avut nici un rost.

Ar fi vrut să alerge, dar nu o țineau picioarele. Se apropia tot mai mult. Rachel începuse deja să compună litania pe care i-o va recita unchiului ei când va ajunge la Vancoro.

— S-a strecurat lângă mine când dormeam. N-am putut să fac nimic. Am încercat să mă lupt cu el. A fost imposibil.

Corrigan stătea în picioare. Părea un adevărat uriaș. Silueta sa profilată pe cerul nopții bloca razele lunii.

— Ți-e frig? întrebă el.

— Nu, mă simt bine.

I se oprise vocea în gât.

Se așeză pe nisip, alături de ea.

— Doar nu vrei să dormi singură aici. Hai, vino lângă mine!

Rachel se temea să vorbească, de frică să nu-și trădeze spaima. Așa că rămase tăcută și nemișcată, întinse mâna după ea.

— Nu este bine ca o fată frumoasă ca tine să se ascundă tot timpul. Afurisitul ăla de unchi al tău este de vină, nu-i așa? Ei bine, acum nu trebuie să te mai îngrijorezi. N-o să afle niciodată. Ce-ai zice de-un mic sărut?

— Domnule Corrigan!

Deodată, avu o senzație ciudată, de parcă s-ar fi electrocutat. Îi simți mâna mângâindu-i sânii și tresări șocată și surprinsă. Apoi auzi o plesnitură ascuțită.

Doamne Sfinte, îl lovise! Nu avusese această intenție; fusese un gest reflex. Se miră de propria ei îndrăzneală și se feri de el îngrozită.

— Pentru ce ai făcut asta?

Părea sincer surprins.

— Te rog, pleacă! șopti ea.

— N-ai decât. N-am luat niciodată o femeie cu forța, zise el.

Se ridică puțin cam nesigur pe propriile mișcări.

— Ești o ființă tare ciudată, fără îndoială.

Zicând acestea, îi întoarse spatele. Îl auzi pășind în întuneric. Nisipul moale scârțâia sub picioarele sale goale. Rachel se holbă după el tremurând din tot corpul.

Din focul aprins de Corrigan în sus pe plajă rămăseseră doar câțiva tăciuni. Răsturnă nisip peste cenușă. Pe urmă, se aplecă și ridică pătura. Privi înspre fată bombănind.

Apoi se întoarse.

Rachel simți că i se oprește respirația. Târa pătura după el prin nisip. Poate că avea de gând s-o violeze și pe urmă s-o sugrume, ca să nu poată spune nimănui ce-i făcuse.

Scormoni nisipul din jur cu mâna dreaptă și dădu de o piatră. Era destul de mare și grea. O scutură și o strânse la piept. Dacă încerca să profite de ea, nu va ceda fără luptă.

Se oprise lângă fată cu pătura în mâna dreaptă. După un timp – care lui Rachel i se păru o eternitate – se aplecă și o aruncă peste ea.

— Ca să nu răcești, mormăi el pornind-o îndărăt.

Rachel dădu drumul pietrei. Se întinse să ia pătura și o trase înspre ea liniștită, plină de recunoștință. Îi dăduse singurul pled rămas disponibil.

Îl văzu pe Corrigan cufundându-se în nisip, lângă focul stins. Se întinsese pe plajă fară să se miște. Rachel își lăsă capul pe nisip și oftă adânc.

Sânul ei fremăta și acum după ce i-l atinsese. Doamne Sfinte, pe unchiul Matthew l-ar apuca apoplexia dacă ar afla vreodată ce făcuse Corrigan. O atinsese, da, practic îi atinsese sânul. Și-o făcuse intenționat, de parcă și-ar fi închipuit că o să-i facă plăcere și ei. Unchiul ei avea dreptate. Corrigan nu-și mai putea salva sufletul.

Ușurarea care o simțise mai-nainte fu brusc înlocuită de furie. Bărbatul ăsta era lipsit de rușine. A avut îndrăzneala să-i sugereze să…

Privi bolta înstelată de deasupra ei. Inima-i bătea sălbatic în piept. Tremura din cap până-n picioare de frică și de frig. Treptat furia făcu loc unui alt sentiment, atotcuprinzător și

neașteptat.

Dezamăgirea.

Manning stătea la biroul său cu fața către golf și își tampona obrajii cu un prosop atârnat după gât. Picături de transpirație străluceau ca niște mici pietre prețioase pe buza de sus. Asculta rugămințile tânguitoare ale Părintelui Goode din ce în ce mai iritat, bătând cu degetele în masă.

Timp de două zile și două nopți stătuse la bordul lui Tulagi în laguna Kia, scriind chitanțe până la două noaptea. Pe punte erau împrăștiate bucăți de hârtie, stofa și câțiva metri de sfoară cu care fuseseră legate monedele. Unii băștinași trebuiau să străbată distanțe mari să plătească taxele. Așa că îi primea de îndată ce soseau în canoele lor.

Fusese o călătorie lungă. Tulagi se legănase în bătaia vântului de nord-est, iar Manning era ud până la piele, obosit și ars de soare. Începuse să i se cojească nasul.

— Stai puțin, prietene, zise în cele din urmă, rezemându-se de spătarul scaunului și împreunându-și mâinile sub cap. Nu este nici o dovadă care să susțină afirmațiile tale. Poate că i s-a defectat șalupa.

Părintele Goode îl fixa dojenitor pe Manning cu ochii săi negri.

— Atunci de ce n-au trimis un băștinaș în kedi să ceară ajutor?

Se așeză la loc pe scaun, cu aerul unui avocat, care a scos la iveală o probă importantă a procesului.

— Nu, îți spun eu că a violat-o. A violat-o și a aruncat-o în apă, lăsând-o pradă rechinilor.

— Ușurel, prietene!

Ochii Părintelui Goode ardeau cuprinși de o fervoare mesianică.

— Domnule Manning, știm cu toții ce fel de om este Corrigan.

— Da, sunt bine informat în privința defectelor lui, dar asta nu înseamnă că este un criminal.

Preotul izbi cu pumnul în birou, în ritmul vorbelor sale.

— Un om care violează o femeie lipsită de apărare nu s-ar da

în lături de la crimă.

— Dacă te referi la Mary, eu unul nu cred că n-a avut și ea partea ei de vină.

Un firicel de salivă apăru în colțul gurii preotului.

— Imposibil. Doar am împărtășit-o cu mâna mea. Ascultă-mă pe mine, a fost viol!

— Ei bine, dacă ești în stare să-mi explici cum poate fi violată o femeie de șase ori în diferite ocazii, atunci sunt de acord cu tine!

— Doresc să-ți faci datoria, domnule Manning!

Manning ridică surprins din sprâncene.

— Serios?

— Da. Trebuie să pleci imediat la Marmari, cu Tulagi. S-ar putea să fie prea târziu totuși.

Manning dădu din cap, sugându-și gânditor dinții din față. Constată cu mirare că-și încleștase mâinile pe spătarul scaunului. Se destinse, așezându-și palmele pe birou, în fața sa, de parcă s-ar fi pregătit să descarce o armă.

— Sigur, așa voi face, prietene! De îndată ce se îmbunătățește vremea.

Părintele Goode își tampona transpirația de pe frunte.

— Vremea este cât se poate de bună.

Manning dădu leneș din mână în direcția verandei.

— Privește, prietene!

Preotul se ridică și se duse la ușa buflgalow-ului. La orizont, nori negri ca cerneala se deplasau grăbiți către nord-vest. Nicovalele lor întunecate se proiectau pe cerul albastru.

Manning veni lângă el.

— Se pare că o să mai plouă un pic, nu-i așa?

Se luminase de ziuă când Rachel deschise ochii. Se trezi tresărind din somn, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Îi zvâcnea capul de durere. Era ametită. Picături de sudoare îi scăldau fruntea. Îi urla ceva în creier. Cuprinsă de remușcări, își dădu seama ce se întâmplase: ginul!

Se uită în jos pe plajă. Goală? oare unde dispăruse Corrigan?

Peste câteva minute, apăru din pădure; ținea în mână un ciorchine uriaș de banane.

Lui Rachel i se opri respirația când îl văzu. Nu era vorba doar de amintirea nopții trecute; înotase și era gol până la mijloc, cu apa șiroindu-i pe corp ca niște giuvaiere micuțe și strălucitoare pe un scrin din mahon. Părul ud îi cădea peste ochi. Când o văzu, începu să rânjească. Trebuia totuși să recunoască un lucru: pentru un satir și un imoral, arăta destul de bine.

— Cum te simți?

Rachel dădu din cap cu tristețe.

— Cred că am puțină febră.

Corrigan râse.

— Mai bine zis ești mahmură.

— Mahmură?

— Prea-sfântul dumitale unchi ar fi cuprins de apoplexie, nu-i așa? Uite, vrei o banană?

Rachel refuză. Simțea că-i vine să vomite la gândul că trebuia să mănânce. Îl urmări pe Corrigan. Rupsese un fruct și începuse să-l cojească. Părea vesel și relaxat, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic noaptea trecută. Sau poate că uitase deja, se gândi fata. Un om ca el considera incidentul o diversiune minoră într-un lung șir de păcate.

— La ce te uiți?

Ridică una dintre pături.

— Îți mulțumesc.

— Oricum, n-aveam nevoie. A fost o noapte caldă, minți el.

— Nu ți-e sete? Este apă proaspătă pe vas.

— Da, aș vrea, te rog!

— Bine, răspunse el.

Îl urmări cuprinsă de regret, în timp ce se deplasa către țărm. Ce păcat! în ciuda celor spuse de unchiul ei, domnul Corrigan dovedea niște calități remarcabile.

Navigau de mai bine de-o oră când Corrigan se duse la proră, clipind în lumina orbitoare a soarelui.

— Vezi ce-i acolo?

Rachel urmări direcția indicată de degetul său.

— O furtună, nu-i așa?

— Pare destul de departe, dar este posibil să se năpustească

asupra noastră într-o jumătate de oră.

Atârna la orizont funebră și sinistră. O margine neagră pe cerul senin al dimineții.

— Cred că o să se stârnească un vânt puternic, zise Corrigan.

— Konburu. Vântul sălbatic dinspre nord-vest. N-aș vrea să fiu în plin ocean când o să se dezlănțuie. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Veni brusc ca noaptea tropicală. Nicovalele negre ale norilor acoperiră soarele care continua să se ridice pe cer. Îi învăluiră umbrele, iar oceanul căpătă culoarea plumbului topit.

Coamele înspumate ale valurilor se ridicară, spărgându-se de geamul cabinei, pe măsură ce furtuna avansa.

— Mai bine ai grijă să nu-ți zboare pălăria asta fistichie a ta.

O rafală neașteptată de vânt clătină antena de pe catarg și un val uriaș izbi prora zguduind vasul.

— N-ar fi bine să trimitem un SOS? sugeră Rachel.

— Ba da, dacă ar funcționa aparatul, îi răspunse Corrigan. Oricum, nu ne-ar fi folosit la nimic.

Un alt val se sparse peste proră și Shamrock se clătină greoi în apă. Tunetul bubui înfundat deasupra lor, amenințător ca răgetul unui tigru în noapte. Shamrock înfrunta talazuri din ce în ce mai mari, în timp ce primii stropi de ploaie răpăiau pe geam, amestecându-se cu apa sărată.

— Leagă-ți asta în jurul taliei, zise Corrigan înșfăcând doi colaci de funie groasă de pe punte. Îi aruncă unul lui Rachel. Înfășură funia în jurul lui și le prinse pe amândouă de cârmă.

Un val imens se sparse la proră și Shamrock tremură. Apoi se pregăti să-l înfrunte pe următorul. În furia dezlănțuită a vântului, albastrul oceanului se transformase în numai câteva minute într-un monstru cenușiu, înspumegat. Acum marea izbea mica ambarcațiune cu atâta forță, încât prora se acoperise de talazuri, întunecând orizontul. Timp de câteva clipe; lumea deveni un uriaș zid de ape înspăimântător, ridicat dinaintea șalupei care își săltase vârful plonjând către următorul val.

— Tot mai susții că Dumnezeul ăsta al tău este bun de ceva? strigă Corrigan.

Rachel se albise la față în lumina difuză a furtunii.

— Vrei să spun o rugăciune, domnule Corrigan?

— Da, n-ar strica! îi răspunse Corrigan urlând cât îl ținea gura, în timp ce valurile se spărgeau de geam. Și ai grijă să fii mai convingătoare!

Acum se întunecase de tot. Soarele fusese acoperit de nori negri groși. Coamele talazurilor străluceau ca fosforul. Timpul era măsurat de clipele scurse până la următorul val, cele câteva secunde prețioase în care Corrigan se lupta cu forța dezlănțuită a apelor, înainte ca marea să se năpustească asupra lor și să întoarcă Shamrock-ul cu chila în sus.

De fiecare dată aveau impresia că următorul val îi va nimici, dar Shamrock reușea să învingă marea, ieșind la suprafață cu apa șiroindu-i la proră, pârâind și gemând sub greutatea lichidului revărsat pe punte.

Acum apa le ajunsese până la glezne. Rachel se apucă cu mâinile de marginea bărcii. Pielea ei udată de ploaie devenise aproape transparentă. Încă un val se prăbuși asupra lor și, pentru o clipă, marea acoperi puntea. Li se păru că trecuse aproape o eternitate până când Shamrock își recapătă echilibrul.

— Unde-i Dumnezeul ăla al dumitale, domnișoară Goode?

Corrigan zbieră aruncându-și capul pe spate. Râdea ca un nebun.

Munții de pe Santa Maria erau foarte aproape. Zăreau printre nori contururile lor uriașe și negre.

Nu mai avea nici un rost să pompeze. Corrigan o lăsase pe Rachel să arunce apa din șalupă cu o cutie goală de melasă. Știa că este un gest inutil, dar cel puțin avea o preocupare. O ajuta să-și alunge frica. Muncea foarte conștiincios, cu mâinile reci tremurându-i de emoție.

Corrigan căuta nerăbdător stâncile Amiralității. Simțea că se aflau pe aproape. Deocamdată, micuțul Shamrock înfruntase furtuna, dar partea cea mai grea era de aici înainte, până intrau în portul Vancoro. Vârtejul creat de aceste formațiuni se pierdea în spuma clocotitoare a mării. Încă o ridicătură alunecă pe sub ei și munții de pe Santa Maria dispărură

dinaintea lor.

Apoi le auzi; dincolo de șuieratul vântului se distingea alt sunet adânc și regulat ca o lovitură de tun. Stâncile Amiralității. Dar unde, unde?

Clipi în semiîntuneric, încercând să zărească ceva prin perdeaua de ploaie. Marea se înălța în jurul lor, ca un masiv zid cenușiu, limitând vizibilitatea la numai cincizeci de yarzi. Bubuitul recifului se apropiase acum.

Cristoase – își spuse Corrigan – aproape că plutim deasupra lor.

Deodată, Shamrock fu săltat de un val; și în clipa aceea un fulger despică orizontul la sud-vest Atunci le văzu la numai o sută de yarzi în fața lor, alunecoase și cenușii, înconjurate de o fântână înspumegată de apă. Pe urmă dispărură ascunzându-se din nou în spatele zidurilor clocotitoare ale mării.

Corrigan îndreptă instinctiv Shamrock-ul către tribord. Nu îndrăznea să-l răsucească prea mult și să înfrunte următorul val cu latura vasului. Unda uriașă trecu pe sub ei și apoi se prăbușiră pe coama valului, într-o scobitură uriașă.

— Sfinte Isuse! strigă Rachel căzând cu fața în jos pe punte.

Corrigan văzu fălcile strălucitoare ale recifului alunecând pe lângă marginea vasului, atât de aproape, încât le-ar fi putut atinge cu mâna. Apoi se năpusti asupra lor următorul val și Shamrock se răsuci tremurând din toate încheieturile. Corrigan se strădui să țină cârma nemișcata, așteptându-se din clipă-n clipă să audă scrâșnetul stâncii dedesubtul vasului.

Acum!

Corrigan își ținu respirația.

Săltară brusc pe următorul talaz și Corrigan se întoarse și văzu bulboana dintre stânci în spatele lor. Reușiseră.

Trebuia totuși să găsească trecătoarea spre gura portului.

Manevră Shamrock-ul aproape de insulă, într-un loc adăpostit și, timp de câteva clipe, micuța șalupă pluti pe valuri. Aceste momente liniștite erau o adevărată binecuvântare față de clocotul furtunii. Apoi fluxul îi săltă împingându-i înainte în apele agitate. Vasul alunecă scârțâind pe crestele valurilor.

Trecură pe lângă partea sudică a insulei, purtați către fălcile monstruoase ale furtunii. Corrigan așteptă un moment de răgaz, după care o răsuci din nou. Acum plutea dusă de curent spre intrarea portului.

Dar Shamrock era plină cu apă și se mișca prea încet.

În câteva secunde, hula mării se năpusti asupra ei, revărsându-se în cabină și pe punte.

Corrigan auzi un strigăt. În momentul acela, Rachel fu izbită de peretele de apă și degetele sale amorțite se încordară pe cârmă în timp ce Shamrock se cufundă în ocean cu vârful înainte.

— Gata, se gândi Corrigan, ne scufundăm. S-a terminat cu noi.

Dar, tocmai atunci, talazurile săltară vasul și Shamrock se luptă să iasă din nou la suprafață, ca un taur la coridă, care refuză să se dea bătut.

— Bravo, fetițo4! strigă Corrigan. Din câte știu eu, femeile nu renunță niciodată prea ușor.

Râse triumfător și se uită în jur după Rachel.

Dar corabia era goală.

Dispăruse.

Rachel căzu pe burtă în apă, izbindu-se crunt de valuri. Pentru o clipă i se oprise respirația. Aproape instantaneu, liniștea neașteptată a mării o învălui din toate părțile. Ieși la suprafață tușind și înecându-se. Primul lucru pe care-l văzu fu Shamrock, luptându-se cu apele înspumegate, întors să înfrunte următorul val.

Încercă să înoate către vas, dar era inutil. Simți cum o trăgea curentul în adâncuri, sorbindu-i rochia lungă de bumbac, lipită de corp. N-avea cum să reziste. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de putere în brațe.

Își aminti de lacul Windermere. Oare la fel se întâmplase și cu părinții ei? Apoi apa îi astupă gura și, simțindu-și moartea aproape, făcu un ultim efort să ajungă la suprafață.

Pentru o clipă, învinse vârtejul de ape, dar apoi un alt val se sparse deasupra ei și își dădu seama că era pierdută.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu! se rugă ea în

gând, abandonându-se furiei oceanului.

Rachel simți cum funia strânsă în jurul mijlocului o trage din apă. Deodată inspiră adânc aerul aspru în plămânii ei asfixiați și, pe jumătate leșinată, îl zări ca prin ceață pe Corrigan cu o mână pe cârmă și cu cealaltă trăgând-o pe ea către barcă.

Acum se afla la câțiva metri de Shamrock. Dădea inutil din mâini și din picioare, răpusă de oboseală, în timp ce Corrigan încerca s-o prindă.

— Apucă-te odată de margine, femeie afurisită ce ești! Zbieră el.

Rachel reuși până la urmă să se agate cu degetele de balustrada de oțel. Își înclești și cealaltă mână și se săltă înainte, rostogolindu-se pe puntea șalupei. Se târî cu greu în cabină și se întinse răsuflând sacadat pe podeaua inundată. Scuipa apă de mare și pe gură și pe nas.

Acum se afla între cele două capete de stâncă, așa că hula talazurilor și urletul sălbatic al vântului începuseră să scadă în intensitate. Fierbând ca într-o căldare, Shamrock intră în portul Vancoro șchiopătând printre recifuri.

Rachel se ridică anevoios în picioare, zgâindu-se afară prin geamul cabinei. Malul era scăldat de undele albe, înspumate, dar dincolo de ele zărea micuța așezare din Vancoro.

— Îți mulțumesc, Doamne, murmură ea.

Îi tremurau genunchii și trebui să se țină bine de marginea vasului ca să nu se prăbușească. Se uită la Corrigan. Rânjea.

— Ei bine, domnișoară, a meritat să-mi dai două lire, nu-i așa?

Rachel stătea în pat, îmbrăcată într-un capot alb lung din bumbac și își făcea vânt cu o batistă. Unchiul ei se așezase lângă ea. Își încreținse fruntea nedumerit și preocupat. Trebuia să se lămurească dacă virtutea nepoatei sale rămăsese intactă; prețuia acest lucru aproape la fel de mult ca și pe părinții creștinătății.

Era în dimineața imediat următoare după ce Shamrock apăruse pe neașteptate. Ciclonul se retrăsese către sud-est; în acea zi, insulele se odihneau sub soarele tropical, de parcă vântul furios nici n-ar fi existat.

În cameră domnea o atmosferă înăbușitoare. Aerul devenise de nerespirat.

— Vrei să spui că ai fost singură cu el tot timpul și nu a încercat nici măcar o clipă să pună mâna pe tine?

Rachel clătină din cap și continuă să-și facă vânt cu bucata subțire de bumbac. Minți se puțin; deși Corrigan încercase, nu reușise, așa că asta conta de fapt. Desigur, totul nu durase mai mult de o fracțiune de secundă.

— Dumnezeu să fie binecuvântat, murmură Părintele Goode.

Își tampona în zadar picăturile de transpirație de pe gât și obraji.

— Amin!

— Trebuie să-ți spun, Rachel, că n-ai procedat bine. Consider că ai pus la încercare mila Domnului într-un mod necugetat.

Rachel primi reproșul cu stoicism, zgâindu-se la unchiul ei liniștită și supusă.

— Da, unchiule Matthew, zise ea.

— Mă cutremur când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla – continuă el încurajat de atitudinea nepoatei sale. Domnul Manning era convins că ai fost asasinată.

O bătu ușor pe mână, mulțumit că o făcuse să-și dea seama de gravitatea gestului ei.

— Știu că ai procedat așa cum ai crezut de cuviință, în spiritul moralei creștine. Dar nu ai apreciat corect ce fel de om este domnul Corrigan.

— Dar, unchiule, eu cred că-l nedreptățești!

Părintele Goode ridică din sprâncene, surprins de vehemența replicii sale.

— Domnul Corrigan este o rușine pentru comunitatea civilizată de pe această insulă și un păgân în ochii Domnului, zise el recitându-și lecția sa personală de catehism.

— Da, recunosc că are multe defecte, spuse Rachel blând, iar unchiul ei clătină din cap, șocat de vorbele ei. Dar în adâncul sufletului este un om cumsecade. Un adevărat diamant neșlefuit.

Rachel se ridică din pat. Ochii îi străluceau aținți de o fervoare lăuntrică.

— Ah, dacă l-ai fi văzut în timpul furtunii, continuă ea. Mi-a salvat viața. S-a comportat… Exemplar.

Își dădu seama de ce spusese și se făcu stacojie la față. Unchiul ei se foi stânjenit pe marginea patului. Îl deranja credința nepoatei sale în calitățile acestui om.

— Se pare că te-a impresionat mult această experiență, remarcă el.

Își studie nepoata. Se schimbase. Nu știa în ce fel anume, dar… Ochii îi străluceau mai tare și părea veselă, zglobie. N-o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare de spirit. Era un semn rău, fară îndoială. Va trebui să-i mai pună câteva întrebări.

Dar în momentul acela, ușa se trânti de perete și Lelei se năpusti în cameră îngrozită, cu ochii holbați.

— Lelei? exclamă Părintele Goode. Ce s-a întâmplat, fetițo?

— Stăpâne, mai bine venit repede.

— Ce este?

— Stăpânul Corrigan. Femeia lui omorât pe el rău! Părintele Goode se ridică imediat în picioare și o luă la fugă pe trepte.

— Oh, Doamne Sfinte! murmură el, rostind cea mai puternică rugăciune care-i veni în minte.

Se opri privind fix înainte. Patrick Corrigan zăcea pe verandă cu fața-n jos. Gemea și era înconjurat de o balta de sânge.

Cuțitul intrase în brațul lui Corrigan sub încheietura umărului pe lângă os, îngropându-se în mușchiul lat. Era o rană urâtă, lată de trei inch, iar sângele care gâlgâia o făcea să arate și mai înspăimântător. Din fericire pentru Corrigan, nu fuseseră atinse artere sau tendoane.

Părintele Goode și Lelei îl târâră în dispensarul Misiunii.

Preotul îi curăță rana, injectându-i un anestezic local și începu să coasă pielea și mușchiul secționat.

— Cum s-a întâmplat, domnule Corrigan?

— Nu te privește!

— Dacă nu mă privește, n-ar fi trebuit să vii aici să te ajut!

Corrigan mormăi. Zăcea pe masă, cu fața-n jos cu capul rezemat de brațul drept. În cele din urmă, spuse:

— Sanei este de vină!

— Cum, o femeie a fost capabilă de așa ceva?
— Da, ticăloasa! O să-i ard fundul când o s-o prind!
— Presupun că n-o să-mi mărturisești de ce!
— Presupui corect!

Părintele Goode clătină din cap. Nu pricepea ce calități ascunse descoperise nepoata lui la acest om. Mirosea ca o cârciumă. Totuși, se gândi el, Dumnezeu se bucură și mai mult când un păcătos se întoarce la dreapta credință. Deci era datoria lui să încerce. De fapt, ocazia se dovedea cât se poate de potrivită.

— Domnule Corrigan, te-ai gândit vreodată să îmbrățișezi din nou învățămintele creștinești?
— Nu!

Se hotărî să mai facă o încercare.

— Bănuiesc că ai auzit de Rai și Iad?
— Da, mi-ai mai pomenit de ele!
— Și unde ai prefera să ajungi?
— Mai degrabă în Rai decât în Iad.

Părintele Goode se lumină la față. Iată că mergea!

— În cazul acesta, trebuie să fii un bun creștin.
— Zău?
— Dacă un om va veni după mine, lasă-l să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze.
— Este din Evanghelia lui Matei, nu-i așa? Părintele Goode se holbă mirat la Corrigan.
— Domnule Corrigan, nu mi-am imaginat că ai citit Biblia!
— Timp de șaptesprezece ani mi s-au vârât pe gât predicile. Tatăl meu era foarte religios.
— Atunci sper că-ți dai seama ce important este să duci o viață pioasă. Reprezintă drumul cel mai sigur către Rai.
— Uite, eu știu prea bine care este drumul spre Rai. Și tare aș vrea să beau un pahar din el, chiar acum.

Părintele Goode tăie catgutul și se ridică în picioare în fața lui Corrigan. Îl deranja și îl uimea faptul că ceilalți oameni nu pricepeau logica esențială a vieții.

— Băutura nu reprezintă o soluție, domnule Corrigan!
— Depinde cum privești lucrurile.

Părintele Goode se uită întristat la Corrigan. Își împreunase sprâncenele negre stufoase, încruntat

— Crezi în Iad, domnule Corrigan?

— Oh, da, cred cu toată convingerea. Bănuiesc că știu mai multe amănunte în legătură cu acest subiect decât cei care te ascultă debitând tâmpenii în fiecare duminică.

Preotul păli, clătinându-se pe picioare. Blasfemia îi răsuna în urechi ca o trompetă.

— Domnule Corrigan!

— Voi ăștia sunteți toți la fel. Vorbiți despre suferință, dar habar n-aveți ce înseamnă!

— Isus a suferit pe cruce!

— Da, numai nouă ore!

Părintele Goode era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Dar asta-i o blasfemie, domnule Corrigan! exclamă el răgușit și iritat.

— Uite, cred că băștinașii iau lucrurile așa cum trebuie. Ei spun că un om și-a făcut datoria în viață dacă și-a ascultat șeful, i-a respectat pe cei în vârstă și a avut grijă de ai săi. Mie unul mi se pare destul de just. Oricum, un om cu adevărat ticălos își merită soarta.

— Puterea Domnului poate absolvi păcatele muritorilor.

— Așa spunea și taică-meu. Se întorcea de la biserică spălat de păcate și se năpustea cu cureaua asupra noastră. Era un ticălos și nici o predică n-a reușit vreodată să-l schimbe.

Părintele Goode clătină din cap.

— Domnule Corrigan, ești un om blestemat pe veci!

Corrigan se ridică de pe masă.

— Probabil că ai dreptate. De fapt, sunt convins. Și ca să-ți spun sincer, Părinte Goode, presupun că așa trebuie să fie!

— Dar Isus te iubește!

— Înseamnă că este un imbecil afurisit!

Buza inferioară a Părintelui Goode începu să tremure. Simțea că nu se mai poate controla. Se răsuci pe călcâie și se grăbi să iasă pe verandă, să se liniștească.

Corrigan auzi foșnetul sutanei în urma lui. Apoi răsună o voce.

— Ar trebui să-l ierți pe unchiul meu. Câteodată este cam exagerat.

Corrigan întoarse capul.

Era Rachel. Purta o rochie albă, lungă, iar părul ei negru, în loc să fie strâns în coc la spate, i se revărsa pe umeri. Lui Corrigan i se păru că se parfumase.

— De când stai aici?

— Eram îngrijorată. Credeam că ești rănit grav.

Corrigan își ridică de pe podea cămașa îmbibată de sânge. Băgă mâna în buzunar și trânti pe banchetă două bancnote de o liră.

— Mă simt perfect. Uite, mai bine dă-i banii ăștia bătrânului Știe-Tot. Nu vreau să spună că m-a îngrijit pe degeaba.

Rachel se holbă la banii mototoliți. Avea impresia că-i mai văzuse undeva.

— Dar este prea mult.

— Nu-i nimic. Și eu ți-am luat prea mult pentru călătoria la Marmari.

Rachel privi bandajul voluminos de pe umărul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Sanei. Afurisita asta de femeie m-a străpuns cu un cuțit. Să vezi ce-o să pățească de la mine! O să-i trag o mamă de bătaie pe cinste.

— Dar ce motiv a avut?

— Ei bine, are niște principii morale mai mult decât ciudate. Nu-i pasă dacă mă încurc cu băștinașele, dar presupun că pe tine te consideră o amenințare.

— Pe mine? se îmbujora Rachel. Ce vrei să spui?

— Mai bine întreab-o pe ea. Este o tâmpenie, într-adevăr, dar așa sunt femeile.

Corrigan plecă și Rachel îl auzi tropăind pe treptele de lemn până când dispăru.

Peste câteva clipe, Părintele Goode reveni în încăpere.

— Omul acesta este sortit flăcărilor iadului, murmură el. Va încăpea pe mâinile Satanei.

— Te înșeli, zise Rachel.

Remarcă o ciudată undă de ezitare în vocea ei. Părintele

Goode își privi nepoata. Două lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

— Rachel, ce-i cu tine?

— Nimic, nimic. Totul este în ordine, ca de obicei, spuse ea și ieși din cameră.

Părintele Goode oftă. Câteodată, nepoata lui reprezenta un adevărat mister pentru el. Probabil fiindcă era femeie.

Ian Manning studie cu binoclul strălucitoarele ape albastre ale golfului White Bone și întinderea de cincizeci de mile a oceanului, până la Capul Tavu.

Furtuna recentă măturase norii groși care acopereau în permanență insula îndepărtata. Acum se zărea foarte clar în contrast cu fundalul alb al norilor și apele vineții ale oceanului.

Manning se cocoțase în vârful unui copac înalt. Era uriaș, cu coajă netedă și frunze lucioase. Rădăcinile se întindeau de la ramuri, înfigându-se grotesc în pământ, unele dintre ele groase ca un trunchi de puiet. Manning îmbrățișa pomul cu un braț, ținând binoclul la ochi cu celălalt.

— Da, este foarte potrivit, murmură încet ca pentru sine, chiar foarte potrivit.

Își selecta locurile cu o grijă deosebită. Dacă va avea vreodată nevoie să le folosească, știa că viața lui ar putea depinde de justețea alegerii sale de acum.

Începuse deja să-și depoziteze provizii în ascunzători secrete pe dealuri: carne conservată, saci cu orez, motorină, mărfuri pentru negoț, canistre cu benzină, și chiar o ladă cu whisky. El și forțele polițienești de pe insulă ar putea supraviețui luni de zile, poate chiar mult mai mult, cu ajutorul băștinașilor.

Manning începu să coboare cu grijă din pom. Când ajunse jos, miasma aburindă și înăbușitoare a junglei îl învălui din nou. Sudoarea începu să i se scurgă de pe frunte pe fața încinsă.

Se lăsă pe vine respirând șuierător în urma efortului făcut. Dar acum era complet absorbit de planurile sale.

Locul pe care-l alesese îi va oferi o perspectivă amplă asupra Trecătorii – canalul îngust cu ape adânci dintre insulele

Solomon. Dacă veneau japonezii, acesta era drumul pe care-l vor folosi să-și împingă mașina de război către Australia și Noua Zeelandă.

Cărarea care i se deschidea înainte era acoperită cu un strat de stâncă umedă. Deci era imposibil să lași vreo urmă. Chiar și luminișul părea întunecos și posomorât. Bineînțeles, atmosfera plină de aburi îi va înrăutăți afecțiunea pulmonară. Acesta era prețul pe care va trebui să-l plătească pentru siguranța oferită de desișul copacilor. Din aer, locul devenea practic invizibil, ascuns dincolo de nesfârșita boltă verzuie a junglei.

Luminișul, la rândul lui, era înconjurat de o vegetație luxuriantă: liane încolăcite, orhidee albe și coridoare înguste, pe unde soarele își filtra palid razele. Dacă japonezii porneau în urmărirea lui, iar Manning nu se îndoia nici o clipă c-o vor face, vor trebui să pătrundă în luminiș să-l găsească.

Totul părea un joc ireal, fantastic. La urma urmei, Singapore se afla în drumul japonezilor, cu cei 80.000 de soldați britanici ai săi, cu tunurile și armele sale. Reprezenta mai mult ca sigur stânca de care se va sparge valul înaintării nipone.

Dar, în caz că lucrurile luau altă întorsătură, Ian McLaren Manning va putea cel puțin să-și dovedească atașamentul față de Patria Mamă. Va lupta pentru Anglia. Aștepta o astfel de ocazie.

Orașul chinezesc din Vancoro era alcătuit dintr-o adunătură de colibe din lemn, cu pontoane de corali care înaintau până departe în apă. Goeletele stăteau aliniate la capătul cheiului, încărcate cu scoici pentru troc, copră5 și mărfuri pentru negoț.

De-a lungul debarcaderelor se îngrămădeau magazinele care vindeau lămpi ieftine, cârlige de pescuit, mărgele, pipe și conserve de came. Dinăuntru răsuna clinchetul răsunător al monedelor aruncate de chinezi în timp ce făceau negoț, se ciorovăiau și jucau fan-tan.

Europenii veneau în Orașul Chinezesc doar pentru două lucruri: să facă tranzacții comerciale, flecărind cu chinezii îmbrăcați în șorturi prea lungi, sau să bea în cârciuma lui Sam

Doo.

Sam Doo era proprietarul unui magazin aflat lângă chei, o clădire din fier forjat, cu acoperiș verde din tablă. În contrast cu soarele dogoritor de afară, înăuntru era răcoare și plăcut. În capătul celălalt al magazinului, dincolo de grămada de accesorii pentru ambarcațiuni, colace de funie și ancore galvanizate, se zăreau câteva mese și scaune vechi, care alcătuiau barul lui Sam Doo.

Pereții erau pavoazați cu reclame prăfuite de whisky și bere și cu poze grosolane, prezentând fete sumar îmbrăcate, toate învăluite într-un strat gros de pulbere albicioasă. Mai exista de asemenea și colecția de trofee autohtone a lui Sam: bețe, scuturi și topoare de piatră, brățări de scoici și o insignă cioplită din carapacea unei broaște țestoase. Singurul ornament consta din două lanterne prăpădite din hârtie, care atârnau în splendoarea barului, și portretul Regelui, fixat pe peretele opus.

Un vals răsuna ascuțit la gramofon. Sam Doo se mândrea foarte mult cu acest instrument muzical, deși n-avea decât un disc, cu melodia „Mereu”.

Sam era un chinez mititel cu păr lung și față zbârcită, de maimuță; avea o aluniță în partea stângă a bărbiei, de care atârnau fire lungi, cenușii, alcătuind un fel de barbă ciudată. Își întâmpina clienții cu un zâmbet, dezvelindu-și dinții de aur; astăzi însă părea posomorât și prost dispus.

Și avea toate motivele să fie așa. Sam Doo bombăni când îl zări pe Corrigan traversând strada către hotelul lui. În oricare altă zi ar fi fost încântat să-l vadă pe uriașul irlandez; suferea întotdeauna de sete și chinezul de-abia aștepta să-i ia banii.

Dar nu astăzi; nu în momentul acela, când plantatorul Heydrich stătea de partea cealaltă a camerei, pus pe ceartă. Va ieși scandal, mai mult ca sigur. Știa că hotelul lui nu însemna mare lucru. Dar era tot ce avea și reprezenta singurul așezământ de acest fel dinVancoro.

Wolfgang Heydrich se zgâia la tabloul Regelui Eduard al VII-lea și ridicase paharul cu gin, toastând ironic. Niciodată nu se simțise atât de bine ca acum. De fapt se bucura să-i vadă pe

englezi șifonându-și pantalonii albi imaculați în timp ce urmăreau avansarea japonezilor de-a lungul peninsulei Malaya.

În Europa compatrioții săi îi îngenunchiaseră pe trufașii englezi și Wehrmacht-ul adulmeca la porțile Angliei ca un Pinscher însetat de sânge. Ce bine ar fi ca Hitler să le dea drumul din lesă, se gândi el.

Bucuros, fu cât pe ce să comande încă o sticlă de gin când îl văzu pe Corrigan.

Heydrich și irlandezul manifestau un profund dispreț unul față de celălalt. Reușeau să-și ascundă cu perversitate aceste sentimente în spatele unei oarecare cordialități care nu făcea decât să le sporească ura. Duceau o viață ușoară și se plictiseau; relația încordată dintre ei le oferea ocazia să-și mai scuture din când în când ennui-ul.

Heydrich făcuse o serie de încercări nereușite, străduindu-se s-o ademenească pe negresa lui Corrigan pe propria sa plantație de la Marakon. Nu numai că era cea mai frumoasă fată de pe insulă, dar ar fi reprezentat în același timp o satisfăcătoare victorie psihologică.

În ceea ce-l privește, Corrigan se făcuse că nu observă. Știa că Sanei nu l-ar părăsi niciodată și-l încânta să contemple gelozia grăsanului. Ba putea spune chiar că îl ațâța.

— Corrigan! strigă Heydrich de parcă ar fi salutat un vechi prieten. Vino să bei ceva cu mine!

Corrigan se proptise în ușa cu mâinile vârâte în buzunarele șortului. Nu era nici ora prânzului și se îmbătase deja. Se clătină nesigur pe picioare.

— Bine! încuviință el, îndreptându-se către Heydrich.

Dacă Sam Doo anticipase mai devreme că va ieși scandal, acum, după ce-l văzu pe Heydrich scoțând cărțile de joc, nu mai avea nici o îndoială.

— Un joc simplu, așa, ca-ntre prieteni, îl auzi spunând pe Heydrich, dar nu ne împiedică nimeni să-l facem mai interesant.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote și le trânti pe masă.

Băuseră serios timp de aproape două ore, dar Heydrich avea avantajul că fusese treaz când începuseră. Sam Doo continuă să șteargă paharele în spatele tejghelei. Îl urmărea pe Corrigan, care scosese bombănind câteva bancnote mototolite din buzunarul șortului său și le aruncase pe masă.

Sam Doo se apucă să strângă sticlele aliniate pe rafturi, ascunzându-le în dulapurile de sub bar. Cel puțin n-or să se spargă prea multe.

Corrigan câștigă primele două jocuri, fară să-i ia prea mulți bani lui Heydrich.

Avusese de fiecare dată două perechi și o culoare, iar germanul renunțase.

Dar, la a treia mână, Sam Doo își dădu seama ce-o să se întâmple și începu să dosească și paharele, Corrigan luă cărțile de pe masă, aruncă trei și trase un zece, un cinciar și încă un as. Deci, în total, treiași.

Întinse mâna, ridică două bancnote de o liră și le lăsă să cadă în mijlocul mesei. Heydrich zâmbi.

— Ai avut noroc, Corrigan, nu-i așa?

— Hai să ne continuăm jocul mai bine, zise irlandezul. De-abia mai putea să vorbească.

Sam Doo se deplasă în celălalt capăt al barului, ca să-i urmărească mai bine. Din locul acela, vedea perfect cărțile lui Heydrich. Doi regi și încă un as, un nouar și un trei. Aruncă cele două cărți mici și trase încă două din pachet.

Un rege și încă un nouar.

Heydrich strănută, scoțând o uriașă batistă albă din buzunarul vestei sale de bumbac. Se prefăcu că se șterge la nas și după ce o puse la loc, îi apăru în mână un ful deași. Nouarul dispăruse, înlocuit de un as.

Fusese o mișcare neîndemânatică, dar Corrigan era prea beat ca să observe.

— Hai, licitează odată! murmură Corrigan.

Heydrich puse pe masă o bancnotă de cinci lire.

— Se pare că ai avut noroc, Corrigan, dar ce contează! Așa-i jocul.

Corrigan nu făcu nici o mișcare timp de câteva minute, în

cele din urmă, culese câteva bancnote din teancul de lângă el și le lăsă să cadă în mijlocul mesei.

— Te mai costă încă două, să văd dacă ai dreptate.

Heydrich zâmbi mieros și împinse altă bancnotă de cinci lire spre mijlocul mesei.

Corrigan contempla micuța grămadă de monede de lângă el. Ochii i se încețoșaseră din cauza băuturii.

— Am crezut că este un joc ca între prieteni. Știi că nu pot să-ți țin pasul.

— Dar nu-i nevoie să-mi dai bani. Ce-ai zice să pui fata în gaj?

— Ia-ți banii, eu nu pariez pe ființe omenești.

— M-am înșelat în privința ta, Corrigan! zise Heydrich râzând. Mi-am spus întotdeauna că ești lipsit de principii morale, în regulă, atunci o să accept o garanție din partea ta.

Scoase din haină un creion și o bucată de hârtie și le dădu lui Corrigan. Acesta mâzgăli suma pe spatele fițuicii și se semnă.

Heydrich o examina atent și apoi, fără să-și ia ochii de la Corrigan, trânti cărțile cu fața-n sus.

— Trei regi și doiași, zise el încet. Ful!

Heydrich își trase bancnotele către el. Corrigan îl privi buimăcit. Sam Doo se întrebă dacă nu cumva tipul era prea beat să-și dea seama de un lucru atât de simplu și evident. Fulul lui Heydrich făcea ca în pachet să fie cinciași în total. De fapt, îi trebuiră câteva momente și priceapă. După aceea, se repezi înainte și îl înșfacă pe Heydrich de guler, zburându-i un nasture de la cămașă. Sam Doo îl auzi rostogolindu-se pe podeaua de lemn.

— Neamț leneș și împuțit ce ești!

Heydrich se făcu stacojiu la față.

— Ia-ți labele de pe mine, englez nenorocit!

Sam Doo o luă la fugă. Când ajunse în capătul barului, auzi un sunet moale, înfundat, ca și când cineva ar fi izbit cu pumnul într-o varză. Când întoarse capul, îl văzu pe Heydrich căzut pe spate, cu sângele șiroind din nas.

A doua zi de dimineață, Manning se afla în biroul lui. Completa niște rapoarte. Se pregătea să-și îndeplinească

obositoarele sale îndatoriri. Deschise dosarul penal la o nouă filă și își așeză creionul în dreapta.

Apoi oftă și se rezemă de spătarul scaunului.

Se uită pe fereastră și se minună din nou de priveliștea care se profila dinaintea lui. Nu se sătura s-o admire.

Dedesubt, vedea barăcile poliției, Misiunea Catolică și micuța anexă a spitalului. Casele satului se ascundeau după palmieri, dincolo de golful care cotea spre uscat. Portul era presărat cu mici insulițe ca de smarald, iar apa avea nuanțe albicioase, rămase după musonul de nord-vest. În grădină, tufișurile de ibiscus cu flori stacojii, albe și portocalii se îngrămădeau lângă fereastră. Un papagal roșu poposi pe unul dintre tufișuri, ciugulind nervos florile.

O orhidee albă înflorise de partea cealaltă a grădinii, sub un copac cu crengile roșiatice. Un corb negru cu alb se așezase pe o ramură, tulburând un mic stol de cacadu6 albi care zburară croncănind supărați.

În timp ce privea, un fluture enorm zbură peste pajiște și ateriza liniștit; avea opt sau zece inch lungime transversal, iar aripile sale galben albăstrui erau neasemuit de frumoase.

Manning oftă satisfăcut; în astfel de momente simțea cât de mult iubea aceste insule.

Deodată, ușa biroului se trânti de perete și sergentul Lavella se năpusti în cameră. Tropăi să-i atragă atenția, cutremurând podeaua de bambus. Manning știa că stâlpii erau mâncați de furnici. Într-o zi, Lavella o să dărâme clădirea peste el.

Sergentul trecea drept un individ extraordinar. Mulți băștinași aveau o statură impresionantă, dar Lavella îi întrecea pe toți. Deși nu era înalt, mușchii de la umeri, piept și spate ieșeau în evidență pe sub piele. Când mergea, lava-lava i se strângea pe coapse.

În contrast cu fizicul lui perfect, Lavella avea o față de luptător; păr creț și negru, nas turtit, obraji zbârciți și dinți lipsă. Cei care-i mai rămăseseră semănau cu niște pietre de mormânt Era greu să-i dai o vârstă. La fel ca majoritatea jandarmilor localnici, purta doar o lava-lava cu curea de piele și cataramă. Cel mai prețios lucru al său era însă pușca Lee-

Enfield pe care o purta pe umăr, în timp ce patrula pe insulă, mărșăluind cu mândria feroce a gărzii de la White Hall.

Reprezenta pentru el un simbol al autorității guvernului și, prin urmare, a sa proprie. Dar, cu toate că îndrăgea armele de foc, nu le înțelegea. Spre regretul lui Manning și în ciuda îndemnurilor sale permanente, Lavella își amintea foarte rar să-și curețe pușca. Manning se îndoia că afurisitul obiect ar mai funcționa în caz de nevoie; poate că era mai bine așa – se gândi Manning – știind cât de impulsiv reacționa sergentul.

Lavella îl privea nerăbdător. Manning se străduia cu părere de rău să se concentreze asupra sarcinilor sale imediate. După-amiaza trecută se dăduse o luptă la cârciuma lui Sam Doo din cartierul chinezesc.

Era locul preferat al tuturor deochiaților din colonie, precum și al marinarilor localnici și al negustorilor din alte insule. Acolo se luaseră la harță Corrigan și plantatorul austriac Heydrich. Sergentul Lavella și patru dintre oamenii săi de-abia reușiseră să-i scoată afară din bar și să-i bage la închisoare. Chiar și acolo continuaseră să se scuipe și să se înjure unul pe altul.

Manning se frecă la ochi plictisit, în timp ce Lavella își dregea glasul, gata să înceapă. Aceasta reprezenta altă problemă încă nerezolvată. Lavella era impertinent.

— Vrut uitat acum la prizonieri, kiap? zise el.

Manning oftă.

— Da. Eu uitat acum, sergent.

Lavella ieși din încăpere și, peste câteva momente, doi dintre oamenii săi apărură cu Corrigan și Heydrich.

— Salut, Manning! îi zise Corrigan vesel.

Manning se încruntă. Cei doi bărbați stăteau în picioare, în fața biroului său, murdari și nebărbieriți, ca niște băieți de școală nedisciplinați. Corrigan părea sincer stânjenit.

— Acum ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Manning. Ai băut prea mult sau te-ai luat la bătaie?

Manning se rezemă de spătarul scaunului și-i cercetă pe amândoi. Corrigan nu se bărbierise de mult timp, avea cămașa sfâșiată și pătată de sânge, dar își păstrase zâmbetul diavolesc.

Ochii lui albaștri îi luminau trăsăturile frumoase, așa că era greu să-ți dai seama în ce stare se afla. Manning simți cum îl cuprinde regretul la gândul că acest om își irosea viața fără rost.

Heydrich nu se compara nici pe departe cu el. Era scund, gras, cu păr blond, rar și o față strâmbă, de parcă cele două jumătăți nu s-ar fi potrivit. Efectul fusese agravat de pumnii administrați de Corrigan. Avea un ochi vânăt și umflat, îi crăpaseră buzele și îi lipsea un dinte de jos.

Îți făcea impresia unui personaj comic, așa cum stătea acolo, tremurând de furie.

— În ordine, îi spuse Manning sergentului Lavella. Citește acuzațiile!

Sergentul Lavella se ridică și începu să recite evenimentele din noaptea trecută.

— Mult după apus de soare, eu și alți jandarmi mers Sam Doo. Bărbat solid zdrobit celălalt. Eu, jandarmi, toți intrat. Ăsta cu păr negru avut acest individ cu păr alb pe masă și lovit în cap, uite așa.

Lavella făcu o mică demonstrație, izbind cu pumnul în palmă.

— Păr alb zbierat așa: aaaah, aaah! Eu jandarmi dus, bang-bang individ cu păr negru, noi speriat omorât de tot păr alb. Venit mult poliție, noi toți bang-bang individ cu părul negru, el zbierat, el lovit toți foarte rău.

După ce Lavella își încheie scurta pantomimă, Manning își îndreptă atenția asupra lui Corrigan.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

Corrigan nu părea prea tulburat de recitalul lui Lavella.

— Presupun că așa s-a întâmplat. Sunt puțin cam amețit. Am băut destul de mult.

Manning încercă să fie cât mai aspru.

— Vrei să insinuezi că băutura a declanșat acest episod neplăcut?

Corrigan se încorda, trăgându-și bărbia înainte, sfidător.

— Nu, n-are nici o legătură cu băutura. Ticălosul ăsta m-a insultat.

Heydrich izbucni.

— Minte! El a fost cel care m-a atacat. Doar sunt atâția martori. Este complet țicnit!

— Țicnit? Ascultă jivină nemernică…

— Tăceți din gură! Amândoi!

Lui Manning îi venea foarte greu să-și păstreze calmul. Mâna sergentului Lavella atinse nervos arma de la brâu. Manning îl opri cu o privire. Asta-i mai lipsea, o încăierare cu împușcături la el în birou.

Speriat de Corrigan, Heydrich încetă și se dădu la o parte din raza de acțiune a pumnilor săi.

— Ce-ar fi să-mi povestești cum s-a întâmplat. Vreau să aud și versiunea ta!

— Jucam cărți. Exagerasem cu băutura amândoi. S-a apucat să-l ridice în slăvi pe Hitler și ne-am luat la harță. M-a făcut englez nenorocit, așa că a încasat-o.

— De ce, pentru că ți-a spus că ești un nenorocit?

— Nu, nu asta m-a deranjat. Dar nu permit nimănui să mă categorisească drept englez.

Manning își țuguie buzele gânditor.

— Ce-a spus domnul Heydrich despre Hitler, Corrigan?

— Că este un fel de superman și că va cuceri Europa. Exact atunci am exclamat rahat și el m-a făcut englez nenorocit.

Heydrich fu cât pe ce să explodeze de furie și începu să tremure.

— Minte! A inventat totul! Jucam cărți. M-a atacat pentru că aveam mai mult noroc decât el. Este nebun de legat, ar trebui închis undeva.

Picături strălucitoare de salivă se împrăștiară pe biroul lui Manning. Acesta le privi dezgustat. Heydrich era austriac, așa că îl supraveghease îndeaproape tot timpul. Dar acum, cu japonezii la ușă, se întreba dacă ar fi fost înțelept să-l închidă într-un lagăr în Australia.

După câteva clipe, Manning se foi pe scaun și i se adresă lui Lavella.

— Este vreun martor?

Lavella încuviința din cap și ieși. În următoarea jumătate de

oră, nu mai puțin de cinci clienți de-ai lui Sam Doo jurară că îl văzuseră pe Corrigan ridicând mâna. Sam Doo, proprietarul, ceruse vehement să fie despăgubit, deși Manning se temea că Lavella și oamenii săi produseseră cele mai multe pagube. Oricum, nu încăpea nici o îndoială asupra vinovăției lui Corrigan.

Manning se sprijini cu coatele de birou și îl fixă pe uriașul irlandez cu răbdarea unui profesor în fața unui elev recalcitrant.

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Patrick?

Ca reprezentant al Coroanei Britanice pentru Pacificul de Vest, Manning avea puteri depline. Îndeplinea funcțiile de magistrat, comandant al poliției, temnicer șef, procuror, trezorier și ofițer vamal. Pe Santa Maria, cuvântul său reprezenta legea și prestigiul lui îl egala aproape pe cel al lui Dumnezeu. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l azvârle în temniță pe Corrigan pentru vreo trei luni. Bineînțeles, Corrigan ar fi avut dreptul să înainteze o plângere reprezentantului din insulele Fiji, dar, până să se anuleze hotărârea, ar fi trecut deja trei luni.

— Cazul este cât se poate de clar, zise Heydrich, întrerupând gândurile lui Manning. Trebuie să-l pedepsești pe acest om!

Nu procedase înțelept.

Ian MacLaren Manning nu era genul de om căruia să-i atragi atenția asupra îndatoririlor sale. Acum era se pare a doua oară, după multe luni de zile, când cineva de pe insulă se încumeta să-i dea sfaturi. Un om liniștit de felul lui, Manning avea multe pe cap. În primul rând, nu-i înghițea pe nemți și faptul că Heydrich era austriac cântărea destul de mult în ochii săi.

Tatăl lui Manning fusese ucis în bătălia de pe Somme.

— Poftim? întrebă el pe un ton glacial.

— A încălcat legea. Trebuie să-l bagi la închisoare.

Manning își sugea dinții gânditor. Corrigan era fără îndoială un bețiv, un jucător înrăit și un fustangiu, dar duritatea lui încântătoare îi stârnea fără să vrea admirația. Gândul că i-ar fi dat satisfacție lui Heydrich să-l vadă pe irlandez în închisoare

îl umplu de revoltă.

Hotărârea lui Manning se baza mai mult pe un impuls de moment decât pe o judecată rațională, așa că zâmbi când se hotărî să deschidă gura.

— Cazul este închis.

Corrigan își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Dar nu se poate, protestă Heydrich. Este un criminal! Ce fel de dreptate mai este și asta?

Manning dădu indiferent din mână în direcția lui Heydrich.

— Hai, scoate-i afară! îi spuse el sergentului Lavella.

— Voi raporta superiorilor tăi! zbieră Heydrich în timp ce Lavella îl împingea de la spate. Este revoltător!

Ușa se închise cu o bufnitură în spatele lor.

Trăsăturile uscățive ale lui Manning se lățiră într-un zâmbet. Nu prea avea des ocazia să împartă dreptatea fară să țină cont de fapte. Acesta reprezenta unul dintre avantajele poziției sale. Era un pește mare într-un lac mic.

Tocmai atunci auzi o izbitură, pe verandă, urmată de strigăte. Manning sări în picioare și alergă la ușă. Heydrich zăcea întins în fața scărilor bungalow-ului, cu sângele prelingându-i-se din nas.

— Afurisiții ăștia de nemți! exclamă Corrigan, care se aplecase peste el. Au impresia că sunt stăpâni peste tot.

Sergentul Lavella scoase revolverul. Manning îl înșfacă și-l aruncă în tufiș. Apoi îl apucă pe Corrigan de braț și îl trase către clădire, pe cărarea care ducea spre închisoare.

— Șapte zile, hotărî el, împingându-l cu blândețe pe Corrigan. Și află că ești un idiot!

Când izbucnise războiul în 1939, Ian Manning ceruse să se înroleze în armată, dar, din cauza vârstei și a afecțiunii sale pulmonare, fusese respins. Dar, la puțin timp după aceea, îl contactaseră Forțele Navale Britanice și primise gradul de căpitan în cadrul unei unități nou-create a Pazei de Coastă.

Ca parte a rețelei de observație în jurul Protectoratului Britanic din Pacific, trebuia să acționeze în spatele liniilor japoneze, urmărind mișcările dușmanului de-a lungul coastei, în caz că insula era invadată. Când primise această

însărcinare, o considerase un fel de compensare a mândriei sale; dar acum se dovedea a fi cât se poate de reală.

Se așeză la biroul său cu vedere spre golful White Bone, ținând mesajul radio în mâna dreaptă. Sosise cu aproape o săptămână în urmă și îl citise de nu știu câte ori. Cu toate acestea, i se părea ireal.

Singapore nu mai rezista mult. Trebuia să evacueze imediat toți europenii. Urmau să fie îmbarcați la bordul Melindei – un vas al companiei fraților Levers – până la Tulagi și de acolo la Sydney.

Viteza înaintării japoneze îi uimise pe toți. În ziua de Crăciun, armatele nipone intraseră în Hong Kong. Pe 3 ianuarie cuceriseră Manilla. Pe 23 căzuse insula Noua Britanie.

La 1 februarie se aflau la porțile orașului Singapore, inexpugnabila fortăreață a Asiei, simbolul supremației coloniale în Orientul îndepărtat.

Uimirea fu repede înlocuită cu frica. Negustorii, plantatorii și oficialitățile se pregăteau să fugă din fața valului armatei nipone. Veștile referitoare la atrocitățile japonezilor în Malaya provocaseră panică în rândurile populației albe.

Acum Melinda se afla ancorată în capătul digului, înconjurată de ambarcațiuni mici, care se grăbeau s-o întâmpine. Mormane de bagaje zăceau pe chei, iar plaja era plină de grupuri de băștinași veniți să privească spectacolul.

În dimineața aceasta, atmosfera încinsă de pe dig căpătase adevărate accente de isterie. Se creaseră discuții contradictorii în privința cantității de bagaje admise la bord și de vreo două ori se iscaseră încăierări. Un misionar îl lovise în nas pe un plantator și căpitanul vasului fusese agresat de soția unui inginer.

Pentru Ian Manning, care fusese învățat că autocontrolul era cea mai înaltă virtute umană și că englezii trebuiau să se comporte ca atare, evenimentele din dimineața acelei zile fuseseră o experiență salutară. Până acum, nu mai avusese de-a face cu teroarea dezlănțuită și învățase foarte repede că nu avea cum s-o stăpânească.

După aproape cincizeci de ani de dominație, Imperiul Britanic părăsea insulele Solomon, iar priveliștea îl umplea de dezgust pe Manning.

În cele din urmă, se spălase pe mâini de întreaga afacere și plecase de pe chei, lăsându-i pe albii agitați în haosul creat de ei înșiși. Avea de rezolvat propriile sale probleme. Se retrăsese în biroul său, de unde răzbăteau strigătele și înjurăturile de afară, purtate de briza mării.

Manning clătină din cap. Se întreba ce gândeau oare băștinașii.

Mâine, toți europenii vor fi plecați. Mă rog, aproape toți. Părintele Goode și nepoata lui rezistaseră tuturor rugăminților sale. La fel ca și Corrigan de altfel, deși din cu totul alte motive. Nu-i păsa de nimic, inclusiv de război. Mai era și Heydrich, retras pe plantația lui de la Marakon. Manning regreta acum că nu-l băgase într-un lagăr când avusese ocazia.

Pentru toți ceilalți, neliniștea se sfârșise. Pentru Manning însă războiul de-abia începea.

Alesese trei locuri posibile și depozitase provizii în peșterile secrete de pe dealurile și din munții dinspre nord. În curând va trebui să se retragă.

Acum timpul se scurgea plin de primejdii și singurătate. Își dădea seama că șansele lui de supraviețuire erau minime și, în adâncul sufletului, simțea un ghimpe de emoție și nerăbdare.

Pe urmă, va intra cu adevărat în război.

Se apropie de birou și scoase niște fotografii din sertar. Erau îngălbenite și crăpate de vreme: mama lui, cei doi frați din Chelmsford și o soră din Southampton. Le rupse în bucăți și le aruncă în coșul de gunoi.

Cărțile de coduri și toate celelalte dosare trebuiau arse, bineînțeles. Dar cea mai mare problemă o reprezenta stația radio. Era un emițător 3B, cu receptor și căști. Urma să fie împachetat în trei cutii metalice, mari cât o valiză. Funcționa cu o baterie de mașină care alimenta un mic motoraș. Toate acestea cântăreau în jur de șaptezeci de livre. Într-un fel sau altul trebuia s-o transporte peste dealuri.

Se cufundase în detalii și probleme logistice când auzi

deodată uruitul îndepărtat al unui motor. Trepidațiile sale se intensificau și scădeau duse de vânt. La început, crezu că era o altă șalupă îndepărtându-se către port, dar apoi își dădu seama că sunetul venea dinspre nord.

Ieși pe verandă și privi pe cer cu mâna la ochi, ferindu-se de soarele orbitor al amiezii.

O cărare ducea către clădire, unduind printre copacii roșiatici; în spatele lor, pământul se ridica spre dealurile împădurite. La câțiva iarzi, dincolo de bungalow, zece muncitori plantau casuariene pe pământul gol și săpau șanțuri pentru colectarea apei de ploaie. Și ei se opriseră. Cercetau cerul nedumeriți.

În depărtare, se înălțau munții cu spinările lor de bazalt, întinzându-se pe toată lungimea insulei. Deasupra lor, Manning zări un punct negru deplasându-se în direcția așezării Vancoro.

Treptat se mări, căpătând silueta dizgrațioasă a unui hidroavion. La început, Manning se gândi că era mai mult ca sigur un Cătălina RAP, dar apoi își dădu seama că ar fi fost imposibil.

Cea mai apropiată bază aeriană Cătălina se afla la Tulagi. Departe către sud. Or hidroavionul se apropia dinspre nord-vest. Deodată își înclină aripile și începu să coboare spre Vancoro. În momentul acela, Manning se lămuri.

— Doamne Sfinte! murmură el.

Sări pe fereastră și o rupse la fugă pe cărare în direcția portului.

Până să ajungă Manning, Kawanisi se lăsase deasupra cocotierilor de pe marginea golfului și începuse să arunce bombele, apropiindu-se de Vancoro dinspre sud-vest. Băștinașii îl priveau veseli și curioși.

— Fugiți! zbieră Mamțing localnicilor înșirați pe marginea apei. Fugiți, pentru numele lui Dumnezeu.

Se holbau la el fără să priceapă nimic.

Pe chei, europenii îngrămădiți la intrarea pe vas se întorceau pe țărm. Manning auzi strigăte și o văzu pe femeia care îl agresase pe căpitanul Melindei împiedicându-se și căzând cu

capul în apă.

Manning se năpusti asupra unui grup de băștinași și începu să-i împingă înapoi către copacii casuariana.

— Fugiți, fir-ați să fiți! Zbieră el.

Uimiți, unii dintre ei se lăsară duși spre liziera pădurii, uitându-se totuși peste umăr la hidroavion.

Manning își dădu seama că japonezii vor ataca mai întâi vasul. Reprezenta o pradă ușoară. Fără tunuri, cu steagul fluturând pe catarg. Apoi, pe neașteptate, Manning auzi răpăitul unei mitraliere.

Incredibil, cineva din Tulagi avusese inspirația să echipeze vasul cu o veche mitralieră Vickers. Doi membri ai echipajului Melindei rămăseseră la bord, manevrând arma. Cartonul de pe aripa hidroavionului fu sfâșiat de gloanțe.

Uruitul motoarelor Kawanisi devenise asurzitor acum. Apoi distinse alt sunet, un șuierat ascuțit, ori de câte ori bombele atingeau pământul.

Manning privi în sus. Văzu silueta pilotului în spatele bordului.

— Ticăloșilor! strigă el. Ticăloși afurisiți!

Dar zumzetul motorului îi acoperea vocea.

Prima bombă lovi digul la o sută de yarzi de locul în care stătea, prăbușindu-l la pământ. Până atunci nu-și imaginase că un sunet putea provoca durere fizică. Dar, când explodă, o săgetare ascuțită i se înfipse în timpane și își duse mâinile la urechi, încercând să estompeze zgomotul asurzitor. Simțea pământul tremurându-i sub picioare de parcă întreg globul ar fi fost gata să se dezintegreze. O trombă de nisip și pietricele mici îi împroșcă spatele și picioarele.

Se trânti pe jos, lipindu-și fața de cheiul care se cutremura sub bombe și apoi auzi tot mai aproape strigăte de spaimă și durere.

Când privi din nou, Orașul Chinezesc se transformase într-o grămadă fumegândă de tablă și fier forjat. Digul era semănat cu cadavre. Una dintre bombe explodase în mijlocul cheiului, secerând un grup de băștinași care fugeau spre sat. Mare parte din palmieri fuseseră despicați în două, iar acum zăceau pe

drum sau pe jumătate scufundați în apă.

Manning se ridică în genunchi. Prin fumul negru, îl zări pe sergentul Lavella alergând spre el.

— Du-i pe toți de aici! îi strigă Manning. Grăbește-te!

Sergentul Lavella încuviință din cap și se îndreptă trăgând sălbatic cu revolverul în aer, să atragă atenția.

În celălalt capăt al cheiului, hidroavionul Kawanisi întoarse încet botul său turtit și se pregăti pentru cel de-al doilea atac. Manning îl urmărea sufocat de ură și groază.

Deodată își aminti de antena de pe clădirea oficială. Va dezvălui poziția stației radio. Poate că pilotul n-o observase până atunci.

Sări în picioare și începu să alerge pe cărare, în direcția colibei cu acoperiș de stuf.

Manning simțea cum îi clocotește sângele. De-abia mai trăgea aerul în plămânii încinși. Se clătină pe picioare. Aproape că nu mai rezista să alerge. Respira sacadat, dar continua să fugă.

Mai avea de parcurs încă vreo cincizeci de yarzi când bombardierul începu cel de-al doilea atac. Uruitul motoarelor Kawanisi răsună pe dealuri. Se răspândea cu o viteză uimitoare peste bolta verde a junglei din fața lui.

Deodată își dădu seama că n-o să reușească. Va fi prins pe teren deschis, în raza de acțiune a hidroavionului. Trebuia să se adăpostească.

La numai douăzeci de metri înaintea lui se răspândiră în aer bulgări de pământ. Trăgeau cu mitraliera. Manning înțepeni în loc, paralizat de frică.

Privea fascinat cum rotocoale blestemate de praf zburător se apropiau ca un bolid încins.

Aproape. Din ce în ce mai aproape.

Ceva îl lovi puternic în piept, proiectându-l în tufișuri. Manning se rostogoli la nesfârșit pe iarbă și hidroavionnl urui deasupra lui, răpăind din mitralieră.

I se întunecaseră privirile.

Durase probabil doar o fracțiune de secundă. Când deschise ochii, zăcea pe spate, zgâindu-se la cerul gol. Nu mai putea

respira.

Undeva, auzea pe cineva strigând la el.

Trase adânc aer în piept și se rostogoli într-o parte. Deodată se trezi față-n față cu un chip necunoscut.

Era Corrigan.

— Te simți bine?

Manning dădu din cap. Încă nu se încumeta să deschidă gura. Se sprijini pe coate și privi către port. În timp ce se uita, Kawanisi descrise un cerc deasupra așezării. Apoi își îndreptă aripile, luând-o înapoi, spre nord. Aburi de glicol ieșeau din motoarele sale; marinarii reușiseră până la urmă să-l nimerească.

Manning se întoarse către Corrigan.

— Mi-ai salvat viața!

— Te rog să nu-mi mulțumești!

— Nici n-aveam de gând. Și nici nu intenționez să te întreb cum de-ai scăpat din pușcărie.

Era devreme după-amiază. O pânză de fum negru atârna deasupra satului Vancoro. Orașul chinezesc fusese ras de pe suprafața pământului; nu mai rămăsese nimic din el, decât o masă carbonizată de metal și cherestea.

În chip miraculos, Melinda suferise pagube minore. Luați probabil prin surprindere de focurile mitralierei, japonezii își lansaseră bombele mai departe. Tulagi, ambarcațiunea lui Manning, deși avariată, era încă în stare de plutire.

În schimb, se înregistraseră multe pierderi omenești. Treisprezece băștinași zăceau fară suflare, ca și doi chinezi – moartea îi găsise în cârciuma lui Sam Doo, unde își băuseră mințile.

Cei care manevraseră mitraliera Vickers salvaseră probabil stația radio. Deși casa din bambus era plină de schije, aparatul funcționa. Cu motorul avariat, pilotul japonez fusese obligat să abandoneze atacul.

Curajul celor doi marinari cu mitraliera îi costase viața. Și ei zăceau acum pe chei, lângă Melinda. Corpurile lor erau acoperite cu o husă însângerată.

Alți cincisprezece băștinași fuseseră răniți în timpul atacului

și Manning îi îmbarcase la bordul Melindei pentru a-i duce la Tulagi. Apariția neașteptată a bombardierului grăbise plecarea. Melinda era acum gata de drum. Pe țărm zăceau mormane de cutii și bagaje.

Manning se întoarse de la fereastră. Vântul sufla blând prin crăpăturile din pereții de bambus, acolo unde fuseseră străpunși de gloanțe.

— Vrei să bei ceva? întrebă Manning.

Corrigan rânji.

— Ai niște gin?

— Pot să-ți ofer o băutură mai fină.

Manning întinse mâna și scoase din birou o sticlă de whisky Glenfield Scotch. O cumpărase de la un negustor, acum un an. O ținuse pentru o ocazie specială.

Turnă trei degete în câte două pahare din sticlă și-i dădu unul lui Corrigan. Se simțea ciudat de încântat. Teroarea din ultimele două ore își lăsase un sentiment de ușurare și mulțumire; se temuse întotdeauna că o să clacheze când va fi confruntat cu o criză. În schimb descoperise o tărie de caracter care-l uimea.

— În sănătatea ta, Patrick!

— La fel. Să ai noroc!

Corrigan dădu whisky-ul peste cap dintr-o înghițitură, de parcă ar fi fost o bere slabă. Se strâmbă și întinse paharul.

— Nu vreau să par nerecunoscător, zise Manning, dar cum ai reușit să ieși din închisoare?

Corrigan ridică din umeri.

— Am o cheie.

— Aha…

— Nu pari surprins.

— Nimic din ceea ce faci tu nu mă mai surprinde.

— Când un om stă atât de mult la pârnaie ca mine, nu poate să-și permită să nu mai iasă din când în când. Uneori noaptea, trebuia să mă strecor afară, să-mi cumpăr de băut. Așa că, acum câteva luni, i-am spus sergentului Lavella c-o să-i ard una dacă nu-mi face rost de o cheie. M-a ascultat. Doar îi știi pe amărâții ăștia. Nu sunt obișnuiți să spună nu unui alb.

Manning zâmbi fără să vrea.

— Ai făcut o treabă bună. Altfel n-aș mai fi fost aici acum.

Îi umplu paharul lui Corrigan.

— Ei bine, se pare că războiul ne-a ajuns din urmă.

— M-da!

— Ce-ai de gând să faci?

— Nimic, bineînțeles!

Trase încă o dușcă.

— N-am nici o treabă cu războiul ăsta afurisit. Oricum, eu sunt un pacifist convins.

— Zău, nu mi-am dat seama!

Corrigan trecu cu vederea ironia.

— N-o să se schimbe nimic. Dacă japonezii mă lăsa-n pace, o să-i las și eu pe ei.

Goli paharul. Manning clătină din cap. Omul rezista grozav la băutură.

— Nu regreți că n-ai plecat cu ceilalți?

— Nu, de ce-aș face-o? exclamă Corrigan. Dar tu ce planuri ai? Am auzit că vrei să te ascunzi în junglă!

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, Patrick! zise Manning vesel.

Îi dădu lui Corrigan sticla de whisky.

— Uite. Poți s-o păstrezi!

Corrigan rânji încântat.

— Am știut întotdeauna că ești un om generos, Manning.

Luă sticla și-i întinse mâna sa uriașă.

— Îți urez noroc, spuse scuturând brațul lui Manning.

Apoi o luă spre deal, către Vancoro.

Imediat după apusul soarelui, Manning era gata de plecare.

Sergentul Lavella ar fi vrut să ia cu el toate dosarele, cu copii cu tot. După părerea lui, pușca și copiile la indigo simbolizau amândouă în mod egal puterea și autoritatea; nu concepea să lase în mâinile japonezilor duplicatul procesului din 1936, când o femeie din Rendora insultase papagalul unei fete din Marmari. Pentru el era la fel de grav ca și atunci când ar fi înmânat japonezilor planurile de apărare ale Pacificului de Sud.

Manning socotise că le-ar fi trebuit cincisprezece localnici pentru transportul cutiilor cu documente inutile; aproape tot atât de mulți ca și pentru căratul prețioasei stații radio. De dragul moralei, hotărâse să facă un compromis. Îngropase cutiile pe dealurile din apropierea așezării Vancoro. Acolo se aflau la adăpost de ochii cercetători ai japonezilor.

Apoi Manning își concentrase atenția asupra stației radio.

Era un emițător AWA, tip 3BZ. Putea fi dus în patru cutii separate, dar îi trebuiau oameni în plus pentru căratul bateriilor, motorului și benzinei. Toate cântăreau destul de mult. Manning fusese nevoit să aleagă încă douăzeci de băștinași.

În cele din urmă, procesiunea fu gata de drum. Sergentul Lavella avea în subordine șase jandarmi bronzați, cu puștile pe umăr; chiar și Chomu, bucătarul, stătea drepți, cu cratițele și polonicele atârnate de umeri. Așteptau toți nerăbdători să primească ordinul de plecare din partea lui Manning.

Acesta stătea pe pajiște și-l urmărea pe sergentul Lavella, care cobora steagul de pe catarg pentru ultima oară. Când termină, îl împături cu grijă și-l întinse solemn lui Manning.

Englezul îl puse în bagaj și apoi se îndreptă câțiva pași să privească golful. Pe chei și la debarcader erau înșirate mormane de bagaje, așa cum fuseseră lăsate cu o zi înainte după plecarea în grabă a Melindei.

Două cratere masive se căscau de-a lungul debarcaderului, ca niște răni. De partea cealaltă a satului, Manning zări câteva grămezi peticite zăcând pe pământ, lângă clădirea spitalului, acoperite cu pături.

Manning se cutremură; se întreba ce se va întâmpla cu oamenii simpli din Santa Maria. Ei nu știau ce înseamnă războiul albilor, nu-și imaginau cât de groaznic putea să fie.

Se întoarse cu spatele și, făcându-i semn sergentului Lavella, dădu ordinul de plecare. Astfel, mica procesiune începu lungul marș către dealuri.

După aproape cincizeci de ani, britanicii părăseau Vancoro.

PARTEA A DOUA.

Liniile cenușii compacte ale distrugătorului se profilau pe

catifeaua neagră a cerului tropical, iar mustața albă a valurilor strălucea fantomatic și fosforescent în lumina lunii. Pe punte, locotenentul Mashita Tashiro scruta orizontul de est în direcția îndepărtatelor insule Solomon și contempla prima pată violetă a zorilor.

Peste câteva clipe, distrugătorul va părăsi convoiul și-i va duce pe insula Santa Maria. Va avea parte în sfârșit de luptă.

— Încă puțin, Kurosawa-san, încă puțin, zise Tashiro rânjind nerăbdător. După toată această așteptare, vom intra în sfârșit în focul războiului.

Noriko Kurosawa stătea pe punte, alături de el; era mai tânăr decât Tashiro și mult prea prudent pentru un războinic adevărat, își spuse acesta. Kurosawa își scoase ochelarii și-i șterse meticulos cu batista. Gestul acesta însemna că se gândește. Nu va răspunde până ce nu-i punea la loc pe nas.

— Văd că ești tare nerăbdător, Tashiro-san.

— Fiecare tânăr trebuie să se călească în focul luptei. Nu simți cum clocotește tot globul?

Kurosawa dădu încet din cap.

— Ba da, simt, dar nu trebuie să-i subestimăm pe americani. Până acum i-am luat prin surprindere. La un moment dat își vor aduna forțele și vor opune rezistență. Sunt un inamic de temut și bătăliile vor fi sângeroase.

— O să-i zdrobim la fel ca pe englezi la Singapore.

Kurosawa tăcu, păstrându-și gândurile pentru sine. Mult timp, se mulțumi să privească orizontul îndepărtat. Nori negri se răspândiseră pe tot cerul, îngrămădiți unul peste altul. Treptat fâșii galbene subțiri începuseră să tivească norii pe măsură ce soarele se ridica pe cer.

O săgeată aurie despică deodată violetul palid al boitei cerești; nuanțe pastelate de albastru, cenușiu și purpuriu incendiară norii așezați pe întunecimea oceanului. Lumini aurii sclipeau la orizont ca niște lanterne, cercetând fiecare ungher al cerului. Culorile pastelate dispăruseră; și, pe negândite, un roșu aprins ca para focului apăru în depărtare. Întreaga lume fu inundată pentru o clipă în culoarea sângelui. Purpuriul atotcuprinzător se reflecta pe valul de pe proră, pe

carena cenușie de oțel a vasului, pe gurile tunului, pe punte, pe fețele lor.

Se ridica încet deasupra insulei Bougainville, întinzându-și degetele însângerate peste vârfurile rozalii ale norilor.

— Privește, șopti Tashiro. Este un semn bun. Răsare soarele!

Timp de cinci luni, războiul care se dezlănțuise în Pacificul de Sud ignorase mica așezare de la Vancoro. Din când în când mai zbura la joasă altitudine câte un Kawanisi sau un Zero cu soarele roșu pictat pe fuselajul argintiu. În rest, viața rămăsese neschimbată. Dar dimineața aceea urma să răscolească totul. În zori, se profila silueta distrugătorului japonez. Plutea greoi și amenințător în apele albastre ale lagunei. Războiul ajunsese în sfârșit la Santa Maria.

O companie de soldați japonezi debarcă pe țărm din două șalupe. Mărșăluiră pe poteca dintre copacii casuariana, îndreptându-se spre clădirea oficială. Odată ajunși acolo, ridicară steagul Soarelui Răsare deasupra pajiștilor sălbatice ale bungalow-ului, unde timp de cincizeci de ani fluturase tricolorul britanic roșu, alb și albastru.

Patrick Corrigan îi privea dezinteresat. Apoi porni către debarcader, așa cum făcea în fiecare dimineață de aproape două săptămâni, să mestereasă motorul Diesel de pe Shamrock și să aștepte venirea japonezilor.

La Misiunea Catolică, Matthew și Rachel Goode se pregăteau și ei de vizită.

Nu avură de așteptat prea mult.

Părintele Goode îi primi pe japonezi îmbrăcat în haine preoțești.

Numărară opt uniforme; șase soldați și doi ofițeri. Purtau caschete tropicale, haine kaki, pantaloni scurți și moletiere. Soldații mărșăluiau doi câte doi, ca la paradă, cu puștile atârnate de umeri.

Părintele Goode îi studie pe cei doi ofițeri. Unul dintre ei avea o față netedă, aproape bronzată, calmă sub cascheta cafenie. Își tunsese părul foarte scurt și purta ochelari cu rame groase de baga. Semăna cu una dintre caricaturile pe care Părintele Goode le văzuse în ziarele englezești, cu o singură

excepție însă. Pe chipul său se oglindea o inteligență calmă. Preotul își dădu seama că și l-ar putea face aliat.

Celălalt ofițer era aproape cu un cap mai înalt. Pășea bățos și arogant. Avea o sabie încinsă peste șolduri și își încleștase una dintre mâini pe plăsele.

Cel înalt părea să fie superior în grad. Mergea cu o jumătate de pas înainte, cu ochii ațintiți asupra preotului. Strigă un ordin și coloana de soldați se opri la câțiva pași de treptele principale ale bungalow-ului.

Părintele Goode afișă zâmbetul său îngăduitor ca la slujba de duminică și coborî să-i întâmpine.

— Sunt Părintele Matthew Goode, zise el cu mâinile împreunate pe piept, într-un gest de pioasă devoțiune. Vă așteptam. Nepoata mea a pregătit niște ceai. N-ați vrea să vă așezați și să serviți o ceașcă?

Dacă locotenentul Mashita Tashiro ar fi înțeles acest scurt discurs, ar fi rămas probabil uimit. Cum nu pricepea însă nici o iotă, trecu pe lângă preot și intră în bungalow.

Părintele Goode îl privi dezgustat. Exact cum anticipase.

Niște barbari.

Rachel veni alături de el.

— Ce caută oare?

— Draga mea, n-am nici cea mai mică idee!

— Vă rog, scuzați, spuse Kurosawa în engleză.

Vocea lui cu accent pronunțat era blândă ca a unei femei.

— Este necesar. Îmi pare rău.

Părintele Goode îi zâmbi îngăduitor și mirat în același timp. Nu se așteptase ca un japonez să fie inițiat în misterele limbii sale materne.

— Oh, vorbiți englezește!

— Eu studiat un an la Universitate în America, Michigan.

— Atunci poate c-ați putea explica celuilalt domn când o să iasă din…

Părintele Goode făcu semn cu capul către bungalow.

— Eu sunt un trimis al Domnului. Nu mă interesează războiul.

Kurosawa nu-i răspunse. Înțepenise într-o poziție incomodă.

Soarele fierbinte al amiezii se reflecta în lentilele groase ale ochelarilor săi.

— Poate că ați dori să serviți niște ceai cu noi, îl invită Rachel.

Hotărâseră dinainte să nu se lase intimidați de japonezi. Părintele Goode îi spusese lui Rachel că trebuiau să se poarte la fel de politicos cu ei ca și cu oricare alt oaspete.

— Mai ales că, adăugase el, frica n-ar face decât să trezească instinctele animalice ale acestor indivizi.

Locotenentul Kurosawa ezită. Deși își revenise din uimirea provocată de această primire neașteptată, nu știa dacă Tashiro i-ar fi permis să accepte invitația. Pe de altă parte însă, își dădu seama că ar fi nepoliticos să refuze.

— Este mult prea cald să stăm afară, spuse Părintele Goode. Poftiți pe verandă.

— Mulțumesc, răspunse Kurosawa și-l urmă pe preot.

În bungalow fuseseră aranjate patru scaune de trestie și o măsuță. Pe ea se afla o tavă de argint cu zece plăcinte galbene, o farfurie de sticlă plină cu gem proaspăt de stafide și un delicat ceainic de porțelan.

Din bungalow, Rachel auzi pocnetul unui sertar trântit pe podea. Schimbă câteva priviri cu unchiul ei. Se pare că Tashiro percheziționa locuința Misiunii cu o înverșunare inutilă de altfel.

— Vă rog să luați loc, zise Părintele Goode. Nepoata mea a făcut niște plăcinte. Nu vreți să gustați?

Locotenentul Kurosawa stătea bățos pe scaunul de trestie, între Rachel și Părintele Goode, cu cascheta într-o mână și ceașca rozalie de porțelan chinezesc plină cu ceai fierbinte în cealaltă. În viața civilă era un om deosebit de politicos, iar acum nu știa să se poarte ca un cuceritor.

Când Tashiro apăru pe verandă, Kurosawa așeză grăbit ceașca pe tava de argint și sări în picioare.

Tashiro se uită la farfuria cu mâncare, luă o plăcintă și o băgă pe toată în gură. Constatând că nu era pe gustul lui, o scuipă imediat pe dușumeaua goală.

Preotul îl privi mut de uimire.

— Cine sunt ăștia? îl întrebă Tashiro pe Kurosawa în japoneză. Englezi?

— El este preot catolic, iar ea este nepoata lui. Spun că doresc să rămână neutri.

— Știi ceva de kiap-ul7 englez?

Kurosawa se întoarse către Părintele Goode.

— Locotenentul Tashiro dorește să afle locul de ascunzătoare al kiap-ului. Unii localnici afirmă că n-a părăsit insula.

— Eu unul, habar n-am, minți Părintele Goode. Din câte știu, a plecat la bordul Melindei, în februarie. Domnul Corrigan și austriacul Heydrich sunt singurii albi rămași aici.

Își coborî vocea, vorbind pe un ton conspirativ.

— Băștinașii spun probabil ce și-ar fi dorit să fie adevărat. Se atașaseră mult de el.

Kurosawa îi traduse aceste informații lui Tashiro. Tânărul ofițer se gândi o clipă.

— Anunță-i că sunt sub parolă, zise el.

După care se întoarse și o luă înapoi pe cărare.

— Ce-a spus? îl întrebă Părintele Goode pe Kurosawa.

— Tashiro-san m-a informat că sunteți sub parolă.

— Cum adică? se interesă fata.

— Nu veți păți nimic dacă cooperați cu armata japoneză. Acum sunteți supușii Împăratului.

— Noi îl avem pe Dumnezeul nostru, exclamă preotul pios. Și el nu aparține acestei lumi.

— Și Împăratul este un zeu, le răspunse Kurosawa.

După aceea, făcu o plecăciune și își puse la loc cascheta.

În timp ce alerga să-l ajungă pe Tashiro, Părintele Goode se gândea la blasfemia pe care tocmai o auzise.

— Păgânii! Pufni el. Nu sunt cu nimic mai buni decât băștinașii pe care tocmai i-au cucerit.

— Dar nu pe băștinași i-au cucerit, îi reaminti Rachel cu blândețe, ci pe noi.

Părintele Goode se încruntă și privi soldații mărșăluind cadențat.

— Mă întreb unde se duc, zise el.

— Către țărm, răspunse Rachel. Se pare că acum o să-l

viziteze pe domnul Corrigan.

— Hm, acolo n-or să primească nici ceai și nici plăcinte, mai mult ca sigur.

Părintele Goode pufni pe nas în timp ce intra în casă.

Deasupra golfului, fregatele8 se învârteau în înaltul cerului, coborând din când în când pe apele verzi-albăstrui să înșface câte un pește. După câtva timp, li se alătură un pescăruș albastru. Penele sale, o frumoasă combinație de alb pur și verde metalic, străluceau pe fundalul cerului de cobalt. Zvâcni și plonja în apă, într-o răbufnire de spumă argintie.

Shamrock era ancorată la chei, iar valurile mici, mânate de briza blândă, se spărgeau de carena șalupei. Corrigan scoase câteva scânduri de pe punte și se aplecase asupra capotei motorului, ținând în mână o cheie de 5/8 și o cârpă îmbibată de ulei. Clipind din ochi în lumina soarelui, îi zări venind în jos pe deal, dinspre Misiune.

Înjură pe înfundate și se rezemă de marginea vasului, așteptându-i resemnat.

Erau vreo zece soldați și doi ofițeri. Mărșăluiau câte doi pe ponton. Cizmele lor greoaie zguduiau scândurile. Corrigan se îndreptă de spate și scuipă în apă. Își șterse mâinile de cârpa unsuroasă și o aruncă într-un colț.

Corrigan nu înghițea indivizii îmbrăcați în uniformă, indiferent de culoarea pielii lor, iar cei pe care-i vedea în dimineața aceea îi adânceau această repulsie. Mai ales ofițerul din frunte. Ținea mâna încordată pe sabia de ceremonie prinsă la șold, iar fața sa era o mască de o violență reținută. Corrigan recunoscu imediat genul și sesiză primejdia.

La comanda ofițerului, plutonul se opri la câțiva yarzi de Shamrock.

— Bună dimineața, rahați micuți și galbeni! îi salută Corrigan vesel.

Cel mai scund dintre cei doi ofițeri făcu un pas înainte și spuse în engleză:

— Tu ești Corrigan?

Corrigan mormăi:

— Deci vorbești englezește!

— Sunt locotenentul Kurosawa. Acesta este locotenentul Tashiro din Armata Japoneză. Acum vom urca la bordul ambarcațiunii tale.

— Oricum nu pot să vă opresc!

Cel numit Tashiro sări pe punte aterizând cu agilitate, fără să-și dezlipească mâna de pe sabie. Se îndreptă către Corrigan, fixându-l pe sub caschetă cu ochii lui negri și reci.

— Bine ați venit! exclamă Corrigan.

Kurosawa îl urmă pe Tashiro.

— Noi luat acum insula în numele Împăratului. Tu acum supus japonez.

— Sunt impresionat.

Corrigan întoarse capul să-l studieze pe cel numit Kurosawa. Părea nervos. „Se vede cât de colo că este un tip cu școală, gândi Corrigan. N-am de ce să mă îngrijorez în privința lui."

Tashiro intră în micuțul salon al navei.

Shamrock avea o singură cabină sub timonerie. Era îngustă și îmbâcsită cu fum de la motor și miros de santină9. Mobilierul sărăcăcios era format dintr-un pat nefăcut și o măsuță înghesuită într-un colț. Acolo zăceau hârtii și sticle goale de gin, rostogolite pe podea.

Tashiro își încreți nasul dezgustat.

Corrigan îl urmărea cu brațele la piept, calm și indiferent.

— Prietenul tău caută ceva anume? îl întrebă el pe Kurosawa.

— Tashiro-san caută armă.

— N-am, sunt pacifist de felul meu.

— Ești englez? îl chestiona Kurosawa.

— Nu, fir-ar ai dracului de englezi să fie! se înfurie Corrigan. Sunt irlandez!

Se auzi o izbitură din direcția cabinei.

Tashiro scosese sertarele de la masă și le aruncase pe podea.

— Sper că prietenul tău o să facă curat după aceea!

Kurosawa nu-i răspunse. Corrigan îl privea pe Tashiro cum răvășea hârtiile și jurnalele de bord. Mai întâi le cerceta și apoi le azvârlea peste tot. Corrigan își încleșta fălcile, încercând să-și domolească furia.

În cele din urmă, Tashiro ieși pe punte și se postă dinaintea lui Corrigan. Se holbă la el încordat și disprețuitor. Corrigan îl fixă și el zâmbind strengărește.

— Ce dorești, piticanie?

Lovitura bruscă și neașteptată îl luă complet prin surprindere pe Corrigan. Zări o fracțiune de secundă revolverul din mâna lui Tashiro, înainte să-l lovească între picioare.

Corrigan se prăbuși pe punte cu răsuflarea tăiată.

Durerea se răspândi în tot corpul. Nu mai putea să reziste. Se făcu ghem și încercă să tragă aer în piept. Nu reușea deloc să-și domolească valurile de agonie care-l inundau din cap până-n picioare.

Distinse voci strigând aproape, deși el le auzea ca de la o mare depărtare. Își dădu seama că Tashiro și Kurosawa se certau.

Trecură câteva minute până să deschidă ochii. Tashiro stătea lângă el, cu revolverul atârnându-i în mâna dreaptă. Privirile îi sclipeau de mânie.

Latră ceva în japoneză.

— Acum trebuie să te ridici, traduse Kurosawa, aflat în spatele lui.

Părea speriat.

Tashiro îl împinse cu piciorul.

Corrigan se săltă în genunchi și apoi se ridică încet în picioare, agățându-se cu mâinile de marginea vasului. Îi venea amețeală și-i era greață. Se gândi c-o să vomite și încercă să se stăpânească. N-o să-i ofere asemenea satisfacție acestui ticălos.

Îi tremurau picioarele.

Prietenul tău este un adevărat erou, îi zise el lui Kurosawa.

— Îmi pare rău, se scuză ofițerul japonez.

Corrigan știa că vorbește sincer.

— Tashiro-san om foarte dur. El spus că trebuie să te învețe să respecți un ofițer japonez.

Corrigan merse clătinându-se până în cabină și căută printre hârtiile împrăștiate pe podea. Fiecare mișcare îl făcea să geamă de durere. Găsi ce căuta și ieși pe punte.

— Acesta este pașaportul meu, mormăi el. Sunt irlandez, fir-

ați voi ai dracului!

Se holbă la Tashiro.

— Adică neutru, pricepi? N-am nici o treabă cu războiul vostru afurisit.

Tashiro îi smulse pașaportul și-l studie timp de câteva clipe. Apoi îl aruncă pe punte și latră un ordin către Kurosawa.

— Tashiro-san dorit să afle unde se ascunde kiap-ul englez.

— Cred că la Sydney.

— Rahat!

— Frumos te-a mai învățat să vorbești profesorul tău de engleză!

Kurosawa clătină din cap.

— Preotul englez spunea și el că nu mai este pe insulă. Dar unii băștinași sunt de altă părere.

— Eu l-aș crede pe preot în locul vostru. Trimisul Domnului nu minte niciodată!

Kurosawa se întoarse spre Tashiro și-i traduse ce spusese Corrigan. Tashiro îl măsură din priviri și-i ordonă:

— Acum poți să pleci, îi zise blând Kurosawa.

Corrigan se uită la el uimit.

— Cum adică să plec?

— De aici înainte, șalupa aparține Armatei Imperiale Japoneze. Pleacă! Nu vei păți nimic dacă vei coopera cu soldații japonezi!

— Barca aceasta este a mea. Cu ea îmi câștig existența. Dacă vă imaginați că puteți veni aici s-o luați așa, pe degeaba, atunci…

Kurosawa îl privi nervos pe Tashiro și traduse.

— Tashiro-san spune că dacă nu pleci în secunda asta, va fi obligat să te împuște.

Ca și când ar fi vrut să-și facă cunoscută intenția, Tashiro trase piedica revolverului. Corrigan simți cum clocotește de mânie și își încleșta pumnii. Pentru o clipă, se gândi dacă ar merita oare să riște. Cu un pumn, i-ar turti mutra acestei brute… Poate că ar avea timp să-i smulgă pistolul și să-l lichideze.

Apoi își mută privirile spre Kurosawa și plutonul de soldați

înșirați pe dig. Da, poate că i-ar arde una, dar va fi o victorie inutilă. Ultima pe lumea asta.

Nu avea de ales. Ridică încet pașaportul, strâmbându-se de durere, și o luă în direcția debarcaderului. În timp ce mergea, își spuse în gând că într-o zi o să i-o plătească locotenentului Tashiro.

Japonezii transformaseră clădirea oficială în cartierul general al ofițerilor. Toate relicvele colonialismului britanic – cum ar fi culegerile de poezii ale lui Dryden și Shakespeare, tablourile Regelui care împodobeau pereții – fuseseră făcute bucăți și arse.

Se instalase sârmă ghimpată în jurul locuinței și se puseseră gărzi duble ca protecție împotriva sabotajelor.

Biroul lui Manning devenise acum sediul de comandă al colonelului Nakamura. Acesta era comandantul trupelor japoneze de pe insulă. Semăna cu un taur, cu ochi mici și negri, mustață întunecată și mers de luptător. Nakamura era avid de glorie, la fel ca Tashiro.

În prima noapte, locotenentul Tashiro nota în jurnalul său: Am cucerit insula Santa Maria. Pretutindeni, armatele noastre zdrobesc orice încercare de rezistență de-a lungul Pacificului. Acum nimic nu ne mai poate sta în cale.

Mai târziu, îmbrăcat numai în pantaloni scurți, cu corpul scăldat de sudoare, Tashiro îngenunche pe covorașul de bambus din fața tabloului Împăratului Hirohito, așezat pe o măsuță mică lângă pat și, atingând covorașul cu fruntea, își dedică încă o dată viața Împăratului și Japoniei.

Se citea pe fața sa cât era de concentrat. Avea trăsături frumos cizelate, o bărbie pătrată, caracteristică samurailor, și ochi adânci ca două vâltori negre, care străluceau intens. Doar cei care visează vreodată la glorie și măreție le pricepeau sclipirea. Părul negru, rar îl făcea să semene cu un călugăr.

Mashita Tashiro era mulțumit. În sfârșit începuse războiul și pentru el.

În timp ce se instruia la școala de cadeți, se temea că lucrurile vor evolua prea rapid; că războiul se va termina în câteva luni și nu va mai apuca să fie trimis pe front. Îi era

groază că va rămâne un simplu spectator în cel mai mare și glorios moment istoric din istoria Japoniei.

Își amintea de dimineața aceea rece din iarna lui 1941 când auzise la radio vocea căpitanului Hiraide în liniștea zorilor.

— Urmează un anunț din partea Flotei Armatei Imperiale. Astăzi, 8 decembrie, înainte de răsăritul soarelui, Marina Imperială a executat un îndrăzneț raid aerian asupra flotei aeriene americane staționate în Hawai.

Se afla acasă, în permisie. În noaptea aceea își îmbrăcase uniforma de cadet și se dusese cu tatăl său în fața Palatului Imperial din Tokio. Mii de copii umpluseră străzile, îndreptându-se spre porțile palatului să sărbătorească victoria. Fiecare purta în mână câte un felinar din hârtie în formă de glob.

Tashiro era mândru și invidios în același timp. Mândru că făcea parte din armata japoneză care adusese atâta glorie Împăratului; și invidios pentru că nu participase la nici o luptă.

Apoi, la jumătatea lui februarie, căzu Singapore. Se predaseră peste o sută de mii de englezi, indieni și australieni, zguduind aproape două sute de ani de dominație vestică în Asia. Această victorie reprezenta pentru Tashiro o dovadă de necontestat a influenței Japoniei în lume și a lui Yamoto-Damashii – spiritul invincibil al niponilor. De fapt, țara lui nu cunoscuse gustul înfrângerii de trei sute de ani.

Acum, în apartamentul său din bungalow-ul Reședinței, se pregăti pentru devoțiunea de seară. Scoase cu grijă dopul negru din lemn de santal al tubului de bambus și puse tămâie înăuntru. Îl așeză dinaintea tabloului înrămat al Împăratului și-l aprinse. Mirosul dulce îmbălsăma deodată camera.

Mângâie duios tubul și își aminti de ziua când i-l dăruise tatăl său. Fusese în timpul ultimei sale vizite acasă, cu câteva zile înainte să fie trimis cu unitatea sa în insulele Solomon.

Familia lui locuia la Ogama, în prefectura Saitama, în nord-vestul orașului Tokio. În ziua aceea fusese groaznic de cald în compartimentele metalice ale trenului. Aerul vibra în zumzetul evantaielor din hârtie cu care femeile în mirokasa își

răcoreau fețele.

Își aminti că multe compartimente nu mai aveau banchete; încă de atunci războiul începuse să secătuiască economia fragilă a țării și guvernul rechiziționa pentru armată toate materiile prime disponibile. Tashiro fusese nevoit să se ghemuiască pe podeaua trenului.

Familia lui avea o căsuță din lemn cu acoperiș cenușiu. Ușile glisante zăngăniră când intră înăuntru. Tatăl său stătea cu picioarele încrucișate pe tatami. Cânta la shogi. Fața sa nu trăda nici cea mai mică emoție când își înălță privirile și îl văzu. Se ridică solemn să-l întâmpine și se salutară amândoi. Apoi, Tashiro îngenunche și primi binecuvântarea părintelui său în maniera tradițională a samurailor.

Tatăl lui părea un bărbat impunător; deși nu era înalt, înfățișarea sa degaja forță și disciplină. În ciuda celor șaptezeci de ani, stătea drept ca bradul. Își strânsese la spate părul lung și cenușiu, iar barba rară îi atârna peste piept. Se vedea după chipul lui că era un om aspru și reținut. Tashiro îi cunoștea prea bine caracterul. Auzise că nu vărsase nici o lacrimă și nu-și exprimase deschis mâhnirea în fața nimănui nici măcar după marele cutremur Kanto, din 1923, când își pierduse prima soție și o fiică de numai câteva luni.

Toți copiii săi îl divinizau.

Când cei doi frați mai mari ai lui Tashiro fuseseră uciși în timpul invaziei din Manciuria, nu-l văzuse pe bătrân plângând sau jeluindu-se.

Era un adevărat samurai. În 1909, omorâse cinci ruși cu sabia sa, în bătălia de pe râul Shain. Era o sabie Yamoto, făcută din cel mai fin oțel albastru. Atârna și acum pe perete, deasupra Kamidana – altarul Shinto al familiei. Pe lamă, deasupra prăselelor, fusese încrustat numele său: Iliroo Tashiro.

Mai târziu, mama lui Tashiro le aduse sushi și ceai verde, iar tatăl său îi arătase marea hartă colorată a Pacificului, atârnată pe perete. Fiecare nouă cucerire militară era marcată de un mic steguleț al Soarelui Răsare. O studiară amândoi și se minunară: Guam, Luzon, Borneo, insula Wake, Manila, Hong

Kong, Rabaul, Java, Singapore… Tânărul Tashiro era plin de pasiune și fervoare.

Generația lui va fi cea mai vestită dintre toți samuraii.

A doua zi, când își luară rămas bun, surorile, verii și câțiva prieteni ai tatălui său veniseră toți să-l conducă la gară. Mama îi dăruise un brâu cu o sută de broderii. Îi pusese înăuntru o monedă de cinci sau zece yeni și o scurtă dedicație, ca să-i poarte noroc.

Tatăl își luă ultimul la revedere de la el. Se întunecase la față și părea gata să explodeze de furie. Tashiro își dădu seama că încerca să-și ascundă o mare emoție.

Îi înmâna grav suportul din bambus pentru tămâie. Apoi înălță cu duioșie ambele brațe și îi dădu sabia Yamoto, care atârnase deasupra kamidanei căminului lor de când exista tânărul Tashiro.

O primi cu un sentiment de venerație, amestecat cu teamă. Când trenul porni din gară îi făcu cu mâna tatălui său pentru ultima oară și auzi din nou cântecul pe care el și camarazii săi ofițeri îl învățaseră la colegiul militar.

Credincios celor cinci învățături

Căzând pe câmpul de luptă, Vechiul dicton al luptătorilor spune

Că nimeni nu regretă că se jertfește pentru onoare

Oricât de mare ar fi sacrificiul.

Acum sabia stătea pe pat, alături de el. O scosese din teacă și o ținea dinaintea lui, astfel încât să reflecte lumina lumânării. Se oglindea straniu în ochii lui, în camera aceea fierbinte și întunecată. Șopti încă o dată jurământul rostit pentru prima oară la Tokio, cu multe luni în urmă, când își închinase viața Împăratului.

În timp ce locotenentul Tashiro visa la glorie și mărire, Ian Manning se gândea la noi mijloace de supraviețuire. Rezista de trei luni pe dealurile înălțate deasupra așezării Vancoro, gonit de o invazie care întârzia să apară. În cele din urmă, în dimineața aceea, văzuse intrând în port prima navă de război japoneză și se întrebase cât va mai dura până vor începe să-l caute.

Deocamdată, Manning își vedea mai departe de însărcinările de ofițer districtual, ca și când nu se întâmplase nimic. Acum va înceta, bineînțeles. Continua să viziteze satele, să medieze disputele și să impună legile guvernului de la Londra. De fiecare dată, îi prevenise pe localnici să se ferească de japonezi atunci când vor debarca pe Santa Maria.

Dar timpul va spune cât de eficiente fuseseră sfaturile lui.

În fiecare dimineață și seară raporta cu regularitate mișcările japonezilor pe frecvența Pazei de Coastă, dar resimțea tot mai mult inutilitatea activității sale. Aliații nu-și desfășuraseră încă forțele, așa că informațiile pe care le transmitea nu foloseau la nimic. Japonezii măturau totul în jurul lor. Radioul lui Manning prinse buletinul de știri din Australia. Situația era catastrofală. Deși șaisprezece B25 americane desfășuraseră un raid încununat de succes deasupra orașului Tokio, în rest lucrurile evoluaseră cum nu se poate mai prost. Rabaul căzuse. Olandezii capitulaseră în Java și cel mai trist era ca japonezii cuceriseră insula Corregidor, zdrobind astfel ultima rezistentă din Filipine.

În ciuda acestor eșecuri uriașe, Manning se hotărâse să rămână pe Santa Maria cât mai mult posibil. Într-o zi, cine știe, s-ar putea să fie nevoie de el.

Sergentul Lavella și cei șase jandarmi ai săi îi rămaseseră loiali, la fel ca și bucătarul Chomu. Construiseră trei colibe în luminiș, din iederă și stâlpi tăiați din junglă, cu iarbă kunai și frunze de palmier în loc de pereți și acoperiș. Una dintre colibe servea drept adăpost pentru Manning și stația radio. Celelalte două erau folosite de oamenii lui Lavella ca dormitor și bucătărie.

Aveau destule provizii, iar sergentul Lavella cobora din când în când pe țărm, revenind de fiecare dată încărcat cu pești. Se foloseau de mărfurile lor pentru troc în negoțul cu localnicii, ca să-și procure legume și fructe din grădinile acestora. Ocazional, Manning mai vâna câte un porc mistreț.

Manning avusese de asemenea grijă să aducă cu el visteria insulei; deși banii nu mai aveau nici o valoare acum, băștinașii îi foloseau totuși la negoț, indiferent cine stăpânea insula.

Manning știa că ar putea supraviețui la nesfârșit dacă japonezii n-ar veni să-i caute.

Însă cel mai periculos inamic era însăși jungla. Manning suferea în permanență de căldură. Dogoarea umedă a pădurii tropicale îi ataca spatele, încheieturile și pieptul. Acolo unde transpirația acidă îi săpase în piele, se formau zone roșii iritate. Când sudoarea se scurgea peste aceste plăgi deschise, Manning strângea din dinți și înjura pe înfundate. Avea o senzație groaznică, ca și când cineva i-ar fi înfipt în piele ace ascuțite.

După un timp, transpirația făcea să-i apară umflături dureroase pe tot corpul. Băștinașii le numeau „mușcătura junglei". Vintrele și încheieturile brațelor erau năpădite de bășici care se spărgeau, lăsând în urmă răni permanente.

Dar Manning se pregătise să îndure orice. În felul lui aparte, se sacrifica pentru regele său. Nu visa la glorie și măreție. Dorea doar să supraviețuiască și să-și dovedească sieși și tatălui său demult decedat că era un bărbat adevărat.

— Este revoltător. Acești oameni sunt niște barbari. Se poartă groaznic cu băștinașii. Câteva femei mi s-au plâns că au fost violate de soldații japonezi. Bărbații sunt folosiți ca vite de povară. Nu se mai poate în felul acesta!

Părintele Goode se învârtea de colo până colo pe verandă. Se înfuriase de-a binelea. În timp ce se fâțâia agitat, se trăgea de crucea de argint de pe piept. Devenise aproape isteric.

Rachel îl privea din ce în ce mai îngrijorată. Se îngrozea să-l vadă în asemenea hal. Îl luă de braț și-l făcu să se așeze pe scaunul din trestie.

— Stai jos, unchiule. Te rog! Dacă nu te potolești, o să faci un atac de malarie.

Părintele Goode se lăsă în grija ei; peste câteva clipe însă, sări din nou în picioare, măsurând veranda de la un capăt la altul, contrariat.

— Unchiule, n-avem încotro. Mai bine să mulțumim Domnului că ne-au lăsat în pace. Ar fi putut să ne împuște și să dărâme biserica dacă ar fi vrut.

Părintele Goode se întoarse către ea cu ochii sclipind de

mânie.

— Am închinat toți acești ani creștinării băștinașilor. Nu pot să stau deoparte acum și să-mi las turma în gura lupului.

Rachel îl luă din nou de braț și-l duse către scaun. Ultimele luni fuseseră o grea încercare pentru el. Deodată, japonezii îi lăsaseră în pace. Ca misionari, erau considerați neutri, dar și așa nu se puteau baza prea mult pe această favoare. Rachel se aștepta din zi în zi la ce-i mai rău.

— Dacă ne aruncă în închisoare, n-o să-i mai putem ajuta deloc – remarcă Rachel.

— Este un test al voinței și credinței noastre. Nu avem căderea să judecăm astfel de lucruri. Adu-ți aminte de experiența Domnului nostru Isus Cristos din grădina Ghetsimani. Chiar și El a șovăit atunci. A fost încercarea Lui finală. Mai bine să ne treacă prin sabie, decât să înșelăm credința lui Dumnezeu!

Lui Rachel i se părea că Domnul este cam neînțelegător, dar prefera să tacă. Știa că nu era înțelept să deschidă o dispută pe teme teologice când unchiul ei se afla într-o asemenea stare.

— O să ne rugăm, îi sugeră ea. Dumnezeu o să ne îndrume ce să facem!

Rachel nu credea nici o clipă că se va întâmpla așa ceva, dar spera să-l liniștească pe unchiul ei. Își dădea prea bine seama ce se va întâmpla dacă își va prezenta protestul colonelului Nakamura.

Părintele Goode își îngropa capul în palmă.

— Chiar crezi că nu m-am rugat în toate aceste luni? am bătut cu pumnii la porțile Cerului, implorându-L să-i scoată pe oameni din Purgatoriul suferințelor. Răspunsul a fost mereu același.

Rachel îi puse mâna pe frunte.

— Ai febră. O să te apuce altă criză de malarie. Mai bine să te întinzi pe pat!

Preotul o împinse furios și sări în picioare.

— Dă-mi pace, copilă! Știu prea bine ce am de făcut!

În cele din urmă, Rachel izbucni enervată.

— Bine, n-ai decât! Du-te la comandantul japonez și ține-i o

predică. O să vezi că n-o să folosească la nimic. După ce-o să te lege și-o să te împuște ca pe-un câine, poți să-ți imaginezi ce-o să se întâmple cu mine!

Preotul o privi cu tristețe. Era atât de tânără, atât de neajutorată. Se gândi la ce i-ar putea face japonezii dacă n-ar mai fi lângă ea s-o protejeze și închise ochii îngrozit.

— Bine, bine, murmură el.

Se rezemă de spătarul scaunului și amândoi căzură pe gânduri. Părintele Goode se cufundă în întunecate și lungi solilocvii împotriva păcatelor omenești, iar Rachel se întrebă cât timp va mai trece oare până când să se producă inevitabilul.

— Vrea să fie un martir, își spuse cu amărăciune. Într-o zi o să reușească.

Stătea pe scaunul de trestie de lângă ușă și contempla umbrele întinse pe pajiștea pustie și pe treptele verandei. Soarele se înălța pe cer. Urma încă o zi fierbinte.

Unchiul ei se foi nervos.

— Unde este afurisita aia de Lelei? Trebuia să aducă ceaiul.

Rachel se ridică repede.

— Îl aduc eu.

Dar preotul i-o luă înainte. Sări în picioare și bloca intrarea spre bucătărie.

— De ce să-l aduci tu? Doar nu ești servitoare!

Se întoarse și-o porni către bucătărie, cu sutana neagră fâlfâindu-i peste sandalele maro din piele, roase de vreme.

— Lelei!

Apoi zbieră cât îl țineau plămânii:

— Lelei! Unde este afurisita asta de fată?

Suva, bucătarul, se grăbi să-i iasă în întâmpinare, ștergându-și mâinile de șorț.

— Ajut eu, stăpâne, zise băiatul făcând repede o plecăciune. Adus eu ceai!

— Eu o vreau pe Lelei! Unde a dispărut?

Suva o privi pe Rachel peste umărul Părintelui Goode, dând din cap supus. Preotul observă că-și făcuseră semn.

— Ce se petrece aici? întrebă el.

— Lelei plecat, răspunse Suva.

— Plecat, unde?

Suva se uită din nou la Rachel. Fata ridică din umeri resemnată. Suva pironi ochii în pământ.

— Ea plecat după șef japon, mormăi el. Șef japon spus că omoară pe ea de tot dacă stat cu dumneata.

Pentru o clipă Rachel crezu că unchiul ei o să explodeze. Se făcuse stacojiu la față, sufocat de furie. Se întoarse lovind cu pumnul în palmă, mut de turbare.

Rachel dădu din cap către Suva, care se retrase ușurat în casă.

Părintele Goode se îndreptă către nepoata lui.

— Tu ai știut toate astea, nu-i așa?

Rachel își recunoscu vina.

Preotul păru că se hotărăște brusc. Ridicându-și poalele sutanei, se năpusti în bungalow, trântind ușa în urma lui. Apăru după câtva timp, cu o pălărie mare de pai, îndesată pe cap. Sări pe bicicleta rezemată de treptele verandei.

— Unde te duci?

— Nu voi tolera ca un copil să fie forțat de monstrul acela să facă prostituție.

Rachel bătu cu piciorul în podea.

— La dracu', nu fii atât de inconștient!

De data aceasta, unchiul ei îi trecu cu vederea înjurătura. Clătinându-se puțin, începu să pedaleze în direcția Vancoro. Se hotărâse. Nimeni și nimic nu puteau să-l mai oprească acum.

Două garduri din sârmă ghimpată la o depărtare de cincizeci de yarzi unul de altul înconjurau acum Biroul Districtual transformat în Cartierul General al colonelului Nakamura. Cărarea dinspre sat care ducea la bungalow trecea printre două garduri păzite de câte un soldat la fiecare intrare.

Pe această cărare, pedala Părintele Goode în dimineața aceea pe bicicleta lui veche și ruginită. Mergea încet și hotărât, așa cum făcuse de nenumărate ori pentru a solicita ofițerului districtual rezolvarea unor probleme legale referitoare la bunăstarea oamenilor de pe insulă, fie ele reale sau imaginare.

Acum purtarea și atitudinea lui erau exact ca atunci.

Primul soldat, un băiat de nici optsprezece ani, fu probabil prea uluit de apariția lui neașteptată ca să-l someze la timp. Se intimidase când preotul trecu pe lângă el fără să-l bage în seamă, de parcă nici n-ar fi existat. Iar, după ce se îndepărtase, era deja prea târziu.

Avea de ales: putea să-l lase să treacă sau să-l împuște în spate.

Tânărul soldat evită cu mâna pe pușcă și rămase în poziția aceea, incapabil să se hotărască ce să facă.

Între timp, Părintele Goode își vedea de drum spre coliba din stuf, convins că Dumnezeu era cu el și-l va ajuta.

— Domnul este stăpânul meu nu voi…

În momentul acela, ajunsese deja la cel de-al doilea soldat care privise amuzat și apoi îngrozit cum înainta. Camaradul lui îl lăsase să treacă fară să-l someze, de ce?

Își ridică pușca și o îndreptă nesigur în direcția preotului.

— Dar, cu toate că pășesc în umbra morții… Părintele Goode nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

Mintea și inima sa erau pline de răzbunare apostolică. Se simțea pătruns de Spiritul Sfânt, la fel ca Isus când intrase în templu să-i alunge pe negustori.

Dumnezeu însuși vibra înăuntrul ființei sale. Nimic nu-l putea opri.

Din păcate, cel de-al doilea soldat nu știa cu cine are de-a face. Îl privise pe compatriotul său șovăind și apoi se holbase nedumerit la arătarea îmbrăcată în negru în arșița zilei, cu monstruoasa pălărie de pai trasă peste fața palidă.

Se gândi că ceva nu era în regulă. Decât să înfrunte mânia locotenentului Tashiro, făcu un pas înapoi, pregătindu-și pușca.

Îi ordonă preotului să se oprească.

Părintele Goode, nefamiliarizat cu limba japoneză, continuă să meargă înainte. Chiar dacă ar fi posedat oarecare cunoștințe în domeniul limbilor orientale, rezultatul ar fi fost același.

— Să fii alături de mine. Suferințele și ajutorul Tău îmi aduc

aminte…

Părintele Goode recită mai departe din catehism și, trăgând de ghidon, ocoli soldatul și pedală pe cărare. Își fixase privirile asupra colibei, compunând deja în minte discursul pe care-l va tine colonelului Nakamura.

— În calitate de conducător spiritual al acestor oameni, vă cer să luați măsuri imediate pentru…

Soldatul fu uluit să constate că preotul îl ocolise, dar uimirea se transformase repede în panică. Ridică pușca și ținti atent.

— Oprește-te! Dacă nu, te împușc!

— Și, în afară de asta, colonele Nakamura, permite-mi să-ți reamintesc că ești obligat nu numai de decență, dar și de legile Convenției de la Geneva…

Părintele Goode auzi un pocnet și pământul păru deodată că se prăbușește peste el. Cineva îl împinsese de pe bicicletă cu atâta forță încât căzu cu fața în nisip, înainte să apuce să ridice mâinile. Îl dureau nasul și gura, iar piciorul stâng parcă îi luase foc.

Încercă să se miște, dar simțea o greutate ca de plumb în întreg corpul. Ceva cald și umed se scurgea prin sutană. Scoase un urlet, după care se cufundă în întuneric.

Sunetul împușcăturii îi făcu pe Nakamura și pe Tashiro să apară alergând pe verandă. Îl găsiră pe preot zăcând cu fața-n jos pe pajiște cu bicicleta peste el. Una dintre roți se mai învârtea încă.

Soldatul se grăbi să-i întâmpine.

— N-a vrut să se oprească, Nakamura-san, zise soldatul. L-am somat de două ori, dar a continuat să meargă înainte.

Tashiro coborî treptele. Se îndreptă spre locul unde zăcea preotul și-l întoarse cu vârful cizmei.

— Este preotul englez, spuse Tashiro disprețuitor.

— A murit?

Tashiro clătină din cap.

— Nu! Este rănit la picior, răspunse el.

— Ce căuta aici? Are vreo armă la el?

Tashiro îl percheziționa rapid, cu dexteritate.

— Nu. Absolut nimic. Ce vrei să fac cu el, Nakamura-san?

— Aruncă-l în închisoare! O să-l interogăm mai târziu, spuse el intrând înăuntru.

Patrick Corrigan cerceta noaptea prin fundul unei sticle de spirt curat, toastând pentru un viitor nesigur.

De când japonezii îl alungaseră de pe Shamrock începuse să bea numai băuturi tari. Amețit de alcool și disperare, se apucă să înșire dezastrele prin care trecuse în viață. Se bălăbănea prin casă zbierând înjurături și blesteme la adresa sorții care-l prinsese în capcană pe o insulă uitată de Dumnezeu, fără nici un mijloc de scăpare. Devenise prizonier într-un război care nu-l interesa absolut deloc.

Indiferent cât de repede sau încet evoluau, necazurile se țineau scai de Patrick Corrigan.

Sanei reprezenta singura lui alinare. Se năpustea asupra ei bălăcărind-o când îl apucau crizele de beție; apoi o izgonea din casă, aruncând cu sticle după ea. Dar se întorcea a doua zi de dimineață și-i aducea micul dejun, format din cafea, orez, carne sărată de porc, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic Dragostea tandră a lui Sanei reușea să-l scoată pe Corrigan din întunecimea disperării sale, până când se înveselea, recâștigându-și încrederea în sine.

Deși japonezii îi rechiziționaseră Shamrock, până în prezent nu se apropiaseră de șalupa lui Heydrich, Deutschland10. Poate fiindcă era austriac și deci compatriot cu un aliat apropiat. Sau, mai degrabă, din cauză că Heydrich își ținea barca bine ascunsă într-un șopron camuflat de pe plantația sa. Indiferent de motiv, reprezenta pentru Corrigan singurul mijloc de scăpare.

Plantația lui Heydrich se afla la zece mile nord, pe coasta de vest a insulei. Ca să ajungi pe uscat, îți trebuiau două zile de drum peste mlaștinile de mangalie, prin jungla deasă. Dar Corrigan era disperat și trebuia să riște.

Știa că nu păzea nimeni barca, mai mult ca sigur. De îndată ce va ajunge pe plantație, va fi simplu să dezlege șalupa la adăpostul nopții și să pornească pe ocean. Se va ține aproape de țărm și apoi se va îndrepta către vest, spre insulele Trobriand. De acolo, o va lua în jos spre Townsville, în

Australia.

Dacă îl oprea vreo barcă japoneză de patrulare, putea oricând să arate pașaportul lui irlandez și să facă uz de statutul său neutru. Cel mai mare risc ar fi fost să fie prins în plin ocean de aviația japoneză. L-ar fi scufundat mai mult ca sigur. Dar orice era de preferat decât să putrezească pe Santa Maria.

Corrigan descoperi ultima sticlă de gin, plină pe sfert. O uitase după beția de acum câteva săptămâni. O duse încântat la gură ca un toast final pentru apropiata sa plecare.

În momentul acela, observă o siluetă familiară și aproape că urlă revoltat.

— Ce dracu' mai vrea afurisita asta de femeie?

Auzi o bătaie slabă la ușa din față.

Corrigan trase încă o dușcă și se întinse pe scaunul de trestie.

— Este deschis, mormăi el.

Rachel Goode se strecură în cameră. Strâmbă din nas și deschise ferestrele.

— Vai ce pute!

Corrigan o privea fascinat. Trebuia să recunoască cel puțin că fata avea tupeu, nu glumă.

Purta o rochie lungă albă din bumbac și o pălărie cu boruri late, legată cu o fundă sub bărbie. Desfăcu funda și își scoase pălăria învârtind-o între degetele tremurânde. Avea ochii roșii și umflați. Plânsese.

Corrigan făcu o mutră acră.

— Dacă vrei să te duc cu șalupa să salvezi alt nenorocit, află că-ți pierzi vremea degeaba. Pe Shamrock flutură acum steagul Marinei Imperiale Japoneze.

— Nu acesta este motivul.

Corrigan se foi stânjenit pe scaun.

— În caz că tânjești după corpul meu, te anunț că sunt deja angajat.

Rachel se făcu stacojie la față și Corrigan pufni în râs, chicotind cu nerușinare. Fetei i se părea că-l încânta s-o pună într-o situație proastă.

— Este vorba de unchiul meu. A… fost împușcat și aruncat

în închisoare de japonezi.
— Am aflat.
— Asta-i tot ce poți să-mi spui?
— Uite, știi, toți avem problemele noastre.
Rachel nu suporta să se roage, mai ales de Corrigan.
Se ridică în picioare.
— Nu știu ce să mă fac… Încotro să mă duc. Am sperat că poate o să mă ajuți.
Corrigan se holbă la ea cu gura căscată.
— Cine, eu?
— Da, de ce nu? Doar ești un bărbat plin de idei.
Rămase nemișcată în mijlocul camerei, privindu-l mândră, cu nasul în sus. Își subțiase buzele hotărâtă.
Corrigan se ridică de pe scaun și făcu doi pași către ea. Era cu un cap mai înalt decât fata și de trei ori mai lat. Cu toate, acestea ea îl înfruntă fără să se clintească din loc.
— Ce-mi pasă mie dacă-l schingiuiesc pe ticălosul ăla bătrân?
Spre mirarea lui Corrigan, o lacrimă i se prelinse din colțul ochiului pe obraz. Rămase suspendată acolo timp de câteva clipe, strălucind ca o piatră prețioasă, înainte să cadă pe gulerul rochiei.
Își șterse fața cu batista.
— Nu mă așteptam să-ți pese. Te rog doar să-mi faci o favoare.
Bărbatul îi întoarse spatele.
— Cred că ai înnebunit de-a binelea.
— Te plătesc.
— Cât?
Rachel scormoni în portofel și aruncă pe masă o grămăjoară de bancnote.
— Zece lire. Este tot ce am.
— Banii nu-mi servesc la nimic aici. În plus, n-am de gând să-mi risc pielea doar pentru zece lire.
— Există și alte metode de plată dacă dorești.
Corrigan o fixă cu răceală. Știa prea bine la ce se referea și era șocat. Da, șocat pentru prima oară, după ani de zile.

— Răspunsul este același, îi zise el pe un ton sec.

Întinse mâna să ia sticla și deșurubă capacul. Rachel îl urmărea. Nici nu se mișcase din loc de când intrase în cameră.

— La ce te uiți?

— Domnule Corrigan, nu plec de aici până nu-mi promiți că mă ajuți.

Corrigan oftă. Nu dorea decât să fie lăsat în pace, dar acum simțea cum soarta încearcă să-l tragă în jos. Știa că ar fi trebuit s-o dea afară din casă pe această fată afurisită.

— Și ce dracu' vrei să fac?

— Sunt convinsă că un om ca dumneata va găsi o soluție până la urmă.

Corrigan oftă din nou. Bun, o să-i facă încă o favoare acestei fete blestemate. De fapt, nu era cine știe ce. Când isprăvea, putea să-și pună în aplicare planul de evadare de pe insulă.

Înșurubă la loc capacul și puse sticla pe masă. Avea multe de făcut și era mai bine să fie treaz. Patrick Corrigan trăise aproape cinci ani pe insula Santa Maria și chiar și el se mira cât de puțin agonisise. Își pusese în sacul din pânză pașaportul, puținii bani care-i mai rămăseseră, câteva haine și mâncare și-l aruncă pe umăr. Apoi se întoarse din drum, amintindu-și că uitase sticla cu gin.

— În scopuri medicale, îi făcu cu ochiul lui Rachel.

Fata îi spusese că unchiul ei era rănit la picior. Va trebui să-l târâm după noi pe ticălosul ăla bătrân – se gândi Corrigan cu amărăciune. Cu ranița pe umăr se afundă în jungla aflată la câțiva pași de Punctul Comercial. Când se întoarse, ținea în mână două bețe de bambus de înălțimea unui om. Scoase din magazie niște saci de făină și câțiva metri de funie și alcătui în grabă o targa. Peste o jumătate de oră era gata.

Sanei aștepta posomorâtă pe treptele din față, holbându-se cu răutate la Rachel. Se vedea cât de colo că nu-l aprobă pe Corrigan. Irlandezul ieși din bungalow și o mângâie pe cap de parcă ar fi fost câinele lui preferat.

Apoi se întoarse către Rachel.

— Să știi că te urăște, îi spuse el vesel, și trecu pe lângă ea, pierzându-se în întuneric.

Era o noapte caldă. O briză blândă adia dinspre golf, aducând mirosul sărat de ocean. Cicadele susțineau o simfonie asurzitoare în jungla din apropiere.

Pe cer sclipeau o puzderie de stele și chiar deasupra capului lor strălucea Steaua Sudului. Luna se ridica încet peste golf, lăsând o dâră argintie pe apele lagunei, ca o uriașă scară către Paradis.

Rachel alergă să-l ajungă pe Corrigan care mărșăluia la cinci pași înaintea ei, ducând targa sub brațul drept.

— Încotro mergem?

— Mai întrebi? Ne ducem să-l scoatem pe sfântul dumitale unchi din pușcărie, așa cum m-ai rugat.

— Dar nu mi-ai spus cum ai de gând s-o faci!

Corrigan rânji în întuneric.

— Presupun că o să descui ușa, bineînțeles!

— Să deschizi ușa, cum adică?

— Adică am o cheie.

Rachel se opri în drum cu gura căscată de uimire. O luă din nou la fugă să-l ajungă.

— Deci, ai o cheie!

— Dacă n-aș fi avut, nu m-aș fi băgat!

— Bine, dar cum ai făcut rost de ea?

Corrigan nu-i răspunse. Îi rânji în întuneric și-și văzu de drum.

Ferindu-se de patrulele japoneze, merseră de-a lungul unei cărări prin junglă, ținându-se aproape de sate. Era lună plină; ca-n noaptea petrecută împreună pe insulă, se gândi Rachel. Le venea ușor să-și găsească drumul care șerpuia pe coama dealului.

În jurul lor străluceau licurici și se auzea ciripitul ritmic al cicadelor. Felinarul răspândea lumina printre copaci în jos și aromele grele de frangipani și motorină îmbălsămau aerul.

Lămpile bărcilor japoneze sclipeau ancorate la capătul cheiului.

După un sfert de oră, cărarea urca abrupt către bungalow-ul Biroului Districtual și apoi mai sus, spre clădirea veche a închisorii.

Temnița fusese ridicată pe promontoriu, cu o latură spre port și una spre mare. Platoul fusese defrișat înainte să se înceapă construcția. Se opriră la marginea junglei, la câțiva yarzi depărtare. Închisoarea se înălța în întuneric, cu pereții ei de calcar strălucind în lumina lunii ca niște oseminte străvechi.

Corrigan se ghemui târându-se pe coate și genunchi și le făcu semn lui Rachel și lui Sanei să-i urmeze exemplul.

Era un singur soldat afară. Silueta lui se distingea clar la lumina felinarului care ardea sub arcada intrării principale. Se pare că japonezii nu se așteptau să aibă necazuri.

— Ce-ai de gând să faci? șopti Rachel în întuneric.

— Am un plan, răspunse Corrigan.

O bătu pe umăr pe Sanei. Fata dădu din cap, se ridică tăcută în genunchi și începu să-și desfacă nasturii bluzei subțiri de bumbac.

Apoi, îmbrăcată numai în lava-lava albastră strânsă pe șolduri, o porni către soldat.

Soldatul japonez părea plictisit și nefericit. Știa că face o muncă inutilă și că trebuia să stea de pază mult timp de aici înainte. Ce plictiseală! Îndatorirea sa reprezenta o adevărată rușine; dezonoarea de a fi paznic de închisoare era depășită doar de condiția prizonierului însuși.

Își sprijinise pușca de perete și se rezemase de ușa masivă, fumând o țigară. Din când în când, țigara aprinsă îi lumina fața. Rachel observă că era foarte, foarte tânăr.

O simțise imediat pe Sanei. Strivi țigara sub picior și înșfacă arma, îndreptând-o spre jungla întunecoasă. Nici nu-i trecea prin minte să apese pe trăgaci. De fapt, se temea mai mult de o inspecție din partea locotenentului Tashiro, decât de dușman.

Rachel îl urmărea nedumerită și înspăimântată. Ce plănuia oare Corrigan?

Soldatul strigă un ordin în japoneză. Sanei continua să se îndrepte spre el.

Se mișca foarte încet, pășind cu picioarele ei goale pe pământ și unduindu-și exagerat șoldurile. Deodată, umbra ei ieși din întuneric și fu luminată de felinarul atârnat deasupra

ușii. Soldatul se relaxa imediat când văzu corpul suplu, pe jumătate dezbrăcat, înaintând către el.

Râse răgușit și lăsă pușca jos. Crezuse c-o să aibă parte de-o noapte lungă și întunecată în compania greierilor. Se pare însă că norocul îi surâdea.

Auzise de la alți colegi mai în vârstă că femeile din Mările Sudului își ofereau cu dărnicie trupurile. La început nu crezuse și primele săptămâni petrecute la Santa Maria nu făcuseră nimic să-i schimbe părerea.

Acum era însă nerăbdător să-și revizuiască primele impresii.

Rachel îl urmărea pe japonez. Lăsase arma jos și făcuse un pas către fata suplă care venea înspre el, în lumina lunii. Sanei își încolăci brațele în jurul gâtului tânărului soldat și își lipi șoldurile de el. Arma se izbi zgomotos de perete, căzând pe podea, în timp ce tânărul samurai înșfacă lacom trupul fetei. Poate că era ațâțat de dorințe sau poate voia să se convingă pe sine că această apariție era făcută din came și oase.

Începuse deja să umble la cureaua pantalonilor.

Rachel își întoarse privirile îmbujorată de rușine. Se uită la Corrigan, așteptându-se să-i vadă fluturând pe buze zâmbetul acela batjocoritor și enervant. Dar pe irlandez îl preocupau cu totul alte lucruri în momentul acela.

Cu o agilitate uimitoare, își scoase cuțitul cu mâner masiv, încrustat în fildeș din teaca de la brâu. Apoi începu să se târască în liniște prin iarbă către închisoare.

Rachel de-abia mai îndrăznea să respire.

În fața ușii, răzbăteau tot mai intens sunetele nerușinate ale amorului. Soldatul o târâse pe Sanei pe un mic petic de iarbă și o rostogolise pe spate, smulgându-i bucata de cârpă din jurul taliei. Îi murmura șoapte de alint în limba sa maternă și râdea ațâțat și nerăbdător.

Între timp, Corrigan se oprise la numai treizeci de picioare depărtare, la limita întunericului.

Trecură câteva secunde.

Deodată, țâșni în picioare, alergând de-a lungul luminișului.

Rachel își ținu respirația. Soldatul trebuia să-și ridice capul ca să-l vadă pe Corrigan. Pușca zăcea în iarbă, la numai câțiva

pași de el. Ar fi avut destul timp să pună mâna pe ea și să tragă.

Acum se întinsese peste Sanei. Șortul kaki îi căzuse în jurul gleznelor, expunându-i bucile încordate, în timp ce se forța să pătrundă în ea.

Sanei scoase un strigăt de durere.

Apoi deschise ochii și-l văzu pe Corrigan. Dându-și seama de pericol, luă în mâini capul soldatului, prefăcându-se înnebunită de pasiune.

Degeaba. Chiar în ultima clipă, zări umbra lui Corrigan. Zbieră înspăimântat și încercă să pună mâna pe armă, dar Sanei îi prinse încheietura mâinii. Se agită și reuși să scape de ea până la urmă, dar prea târziu.

Cu o agilitate uimitoare pentru statura lui masivă, Corrigan țâșni înainte și-l izbi în cap pe soldat cu mânerul cuțitului.

Japonezul căzu pe spate leșinat.

În pielea goală, Sanei sări în picioare și-l lovi cu brutalitate în piept.

— Porcule! Pufni ea.

Corrigan o prinse de mână.

— Nu-i frumos să te porți așa la prima întâlnire, zise el.

Ridică de jos bucata de pânză și i-o aruncă în brațe.

— Îmbracă-te. Știi, înăuntru se află o față bisericească.

— N-o să mai fac niciodată pusi-pusi cu japonezi. Nici măcar pentru tine, Corrigan.

— O să-ți faci o reputație grozavă dacă știi să săruți și să vorbești în felul ăsta, zise Corrigan.

Se întoarse spre pata de întuneric unde se ascundea Rachel.

— Ce-i cu tine, fetițo? Adu ce trebuie și vino încoace!

Rachel ridică ranița și bluza lui Sanei, alergând spre luminiș.

Se uită la soldatul întins pe jos.

— L-ai omorât?

— Bineînțeles că nu! L-am lovit cu mânerul. Când se va trezi, o să creadă că a avut un vis erotic.

— Dar când o să-și vină în fire, va alerta toată garnizoana japoneză.

— N-o s-o facă dacă îl legăm bine și îl zvârlim într-una dintre

celule. O să aibă destul timp până mâine dimineață să reflecteze la ticăloșia sexului opus.

Scormoni în sacul de pânză și scoase două chei mari prinse de un lanț. În timp ce Sanei își îmbrăca bluza, el băgă una dintre chei în încuietoare și deschise ușa de la intrare.

Felinarul atârna de un cui bătut în perete. Îl scoase, luminând drumul înainte.

Închisoarea fusese construită cu cincizeci de ani în urmă, în spiritul pragmatismului britanic. Se pare că arhitecții nu se gândiseră deloc la confortul viitorilor locatari. Avea prea puține ferestre, iar grupurile sanitare erau mai mult decât spartane. Din celule răzbătea o mireasmă înăbușitoare de mucegai și fecale adunate de-a lungul anilor.

Rachel se înecă.

— Multe nopți fericite am petrecut eu în acest locșor, zise Corrigan. Suficient ca să te vindece de băutură. Acum îți dai seama de ce l-am obligat pe micuțul soldat de ciocolată al lui Manning să-mi dea cheia?

Părintele Goode era unicul locatar al temniței. Se afla în stare de inconștiență.

Când deschiseră ușa celulei sale, un șobolan se foi în beznă. La lumina felinarelor se vedea rana deschisă de pe piciorul preotului.

Raphel își duse mâna la gură.

— O, Doamne Sfinte!

Japonezii nu se sinchisiseră să-l îngrijească. Partea de jos a sutanei era plină de sânge închegat. Brațele, picioarele și fața se acoperiseră de umflături, acolo unde țânțarii se înfruptaseră din trupul lui.

Rachel alergă și îngenunche lângă el, luându-i capul în mâini.

— Unchiule Matthew, murmură ea. Ce ți-au făcut!

Corrigan îi lumină fața.

— Mai trăiește?

Rachel îi controla pulsul la gât. Dădu din cap.

— A pierdut mult sânge. Are nevoie de îngrijire medicală.

— Aici n-o s-o primească în nici un caz! zise Corrigan.

Îi dădu felinarul lui Sanei și-l săltă pe preot peste umăr.

— Mai bine am șterge-o înainte să apară împieliții ăia galbeni.

— Și unde ne ducem? îl întrebă Rachel.

— M-am gândit și la asta, exclamă Corrigan. Sper că ți-ai pus niște pantofi comozi. O să-i facem o vizită vechiului prieten Heydrich.

În noaptea aceea nu făcură nici patru mile.

Sanei mergea înainte, orientându-se după stele și instinctele sale native, în timp ce Corrigan și Rachel se luptau cu targa, înpiedicându-se și clătinându-se pe drum, prin hățișurile de liane, sus pe coama dealului.

Trebuiau să se oprească des din cauza lui Rachel. Îi venea foarte greu să-l care pe unchiul ei. Gemea și se răsucea tot timpul pe targa. Zvârcolelile lui o făcuseră să-și piardă echilibrul de câteva ori, căzând pe pământul moale.

Înaintau cu greu pe cărarea abruptă, luminată de junglă. Alunecau în văile adânci, îmbrăcate într-o mantie maronie. Își croiau drum peste stâncile acoperite de mușchi, în albiile râurilor.

Apoi începeau din nou să urce pantele nesfârșite ale dealului.

Puțin înainte de răsăritul soarelui, Sanei strigă în întuneric. Corrigan lăsă jos targa și alergă spre ea. Fata se ghemuise sfâșiată de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

— Nu știu. Spune că a mușcat-o ceva. Un gândac, probabil. Mă rog lui Dumnezeu să nu fi fost vreun șarpe.

Corrigan o luă în brațe. N-avea cum s-o ajute. Rachel se ghemui lângă targă, epuizată fizic și psihic. Ațipi de oboseală. Dar, peste o jumătate de oră, Sanei se ridică în picioare și Corrigan o scutură fară menajamente pe Rachel.

— Trebuie să plecăm, zise el.

Scâncind de durere, Sanei atacă din nou jungla cu cuțitul lui Corrigan, tăindu-și drum printre liane și printre crengile de viță. Rachel începu s-o admire pe fată. Fără ea, nu ar fi reușit să se orienteze pe întuneric în jungla impenetrabilă.

În zori, erau toți prea epuizați să mai continue.

Se odihniră în luminiș. Primele săgeți ale soarelui începuseră să răzbată prin bolta de nepătruns a copacilor.

Dimineața transformase jungla într-un paradis de orhidee și ferigi. Fluturi galbeni și purpurii dansau în jurul florilor stacojii. Un cârd de papagali albi fâlfâiră deasupra capetelor lor. Alcătuiau un frumos contrast cu verdele cețos al copacilor și albastrul deschis al cerului. Păsări multicolore ciripeau într-un copac ailali din apropiere.

Rachel se strădui să se ridice în picioare. Încercă să examineze piciorul umflat al lui Sanei, dar fata o împinse, înjurând-o în limba ei. Rachel se îndepărtă enervată și își concentra atenția asupra unchiului ei care zăcea pe targă gemând și tremurând, scăldat în propria-i sudoare.

Corrigan se aplecă peste umărul ei.

— Ce mai face?

— Va trebui să-l operez, răspunse Rachel.

Irlandezul mormăi.

— Puțin îmi pasă, n-ai decât să-i tai și piciorul din partea mea, îi zise fetei. Numai să nu mă obligi să asist.

— Adevărul este, domnule Corrigan, că va trebui să-l ții nemișcat, îi explică Rachel.

Corrigan clătină din cap și căpătase o paloare cadaverică. Singurele pete colorate pe piele erau urmele roșii lăsate de mușcăturile țânțarilor.

Rachel sfâșiase anteriul preotului, dezgolindu-i piciorul stâng. Era exasperant de alb și într-un fel obscen. Rana se umflase, iar carnea din jur căpătase o nuanță vânătă. Pe deasupra se formase o pojghiță de coajă, dar puroiul supura pe sub ea. Corrigan întoarse capul plin de greață.

— Doamne Sfinte, femeie! mormăi el. Mai bine l-am împușca să-l scutim de chinuri. Nu are nici o șansă.

— Dacă reușim să-i scoatem glonțul, i-am putea salva piciorul, zise Rachel. Nu a pătruns prea adânc.

— Dar nu ai cu ce! protestă Corrigan.

— O să mă folosesc de cuțitul tău, îi sugeră Rachel arătând spre podoaba cu mâner de fildeș de la brâul lui Corrigan.

— Isuse, ce fel de femeie ești?

— Doar n-o să-l las să moară!

Irlandezul îi întoarse spatele. Sanei se așezase pe vine, cu brațele în jurul genunchilor, în poziția preferată a băștinașilor. Urmărea fără prea mare interes discuția dintre cei doi. Sugea zgomotos un fruct de pâine, iar sucul purpuriu i se scurgea pe bărbie.

Corrigan i-l smulse din gură și-l aruncă în tufiș.

— Pentru Dumnezeu, protestă Corrigan, găsește-ți alt loc să mănânci porcăria asta!

Sanei îl privi mirată.

Rachel nu-și dezlipi privirile de pe fața lui.

— Mă ajuți? Insistă ea.

Corrigan oftă.

— Păi ce să fac! zise el sfârșit.

Corrigan își așeză genunchii pe umerii preotului, proptindu-și mâinile sale uriașe pe picioarele acestuia. Părintele Goode zăcea pe spate, ținut cu putere de irlandez.

Rachel se aplecă lângă foc, pregătind cuțitul. Îl ascuțise de-o piatră și-l înroșise în flacără. În dreapta ei se afla o jumătate de nucă de cocos, plină cu apă de mare fiartă. Înmuie fâșii lungi, rupte din propria ei rochie, ca să aibă cu ce bandaja rana.

Corrigan privea cu un ochi la cuțit și cu altul la îmbrăcămintea fetei. Isuse, ce picioare frumoase se ascundeau sub fusta de pânză. Se holbase curios în timp ce-și rupea rochia și mirarea se transformă în admirație. O parte din el ar fi dorit să-și smulgă și bluza. Simți o furnicătură familiară în vintre. Își dădu sema șocat că Rachel Goode avea probabil un corp frumos sub hainele acelea fară formă.

— Să-ți fie rușine, răsună o voce dintre picioarele sale.

Era Părintele Goode.

— Întoarce-ți capul, omule! Chiar n-ai pic de bun simț?

— Nu, absolut deloc, spuse Corrigan.

Rachel părea că uitase de prezența lui Corrigan. Se concentrase în întregime asupra muncii ei. Curăță cuțitul cu fibre de nucă de cocos și apă de mare, apropiindu-se de targa pe care zăcea unchiul ei, pironit ridicol sub greutatea lui

Corrigan.

— Ești gata, domnule Corrigan? șopti ea.

— Hai, dă-i drumul!

Rachel îngenunche, ținând marginea lamei deasupra rănii. Deodată tăie coaja, iar carnea se deschise ca un fruct copt. Puroiul gros țâșni afară.

Corrigan înghiți în sec și închise ochii.

Sub el, preotul se zbătea ca un taur rănit.

— Grăbește-te! strigă Corrigan. Nu pot să-l mai țin mult timp!

Rachel își vârî degetul ei mic în rană, să caute glonțul. Părintele Goode urlă din nou. Corpul său se chircea și se bâțâia ca o marionetă.

Deodată, Rachel își răsuci mâna și, când își trase degetul afară, un obiect negru-argintiu căzu pe pământ urmat de un șuvoi de otravă verzuie.

În acea clipă, Corrigan zbieră și se rostogoli pe iarbă mugind și scuipând.

Rachel privi în jur. Părintele Goode zăcea liniștit acum. Leșinase. Turnă repede apă de mare peste rană și-l bandajă cu bucățelele rupte din rochia sa. Ar fi avut mare nevoie de sulfamide de la spitalul misiunii. Dar acum era prea târziu.

Corrigan nu se ridicase din nisip.

— Domnule Corrigan! exclamă Rachel alarmată. Te simți bine?

— M-a mușcat, murmură Corrigan crispat de durere și indignare. M-a mușcat de testicule!

Ajunseră la Bălo Bălo în jurul prânzului.

Nu plouase de câteva zile, iar covorul de frunze foșnea sub picioarele lor. De-o parte a cărării cineva ucisese o lăcustă uriașă. Când se apropiară, un roi de muște se ridică de pe hoitul animalului.

Sanei mergea înainte, în timp ce Rachel îl ajuta pe Corrigan să ducă targa. Sudoarea îi ieșea prin toți porii, îmbibând rămășițele fustei de muselină.

La marginea satului se înălța un pâlc de arbori de pâine; dincolo de ei, cărarea se lățea într-un crâng de palmieri areca.

Rachel zări acoperișurile de stuf ale colibelor și albastrul nemărginit al oceanului.

Corrigan dădu câteva șuturi unui câine costeliv care-i lătra furios în timp ce se îndreptau spre sat.

Un fum albăstrui se ridica în atmosfera nemișcată de la un foc în aer liber și peste tot plutea un miros proaspăt de pește fript. Femei cu stâlpi lungi de lemn sângeriu în mână pisau boabele de grâu în vase de lemn. Un tânăr împletea niște bețe pentru o canoe și lângă el un bătrân cu o pipă în gură repara o plasă de pește. Copiii se jucau dezbrăcați în nisip, pe lângă colibe, holbându-se la noii veniți. Unul dintre puști alergă scâncind la mama lui.

Corrigan se opri. Așezară targa în fața unei colibe. Părintele Goode era tot în stare de inconștiență, dar în ultima jumătate de oră dăduse semne de viață. Mormăi ceva și se răsuci pe targa.

Corrigan se trânti pe marginea unei keda, la umbra unei canoe. O plasă de pește atârna pe o plută. Copiii în pielea goală se adunaseră în jurul lor, privindu-i fix.

În cele din urmă, Sanei se întorsese cu un bătrân de aproape șaizeci de ani, însoțit de un tânăr. Sanei îl prezentă. Se numea Ngatu.

Era un bărbat cu o înfățișare ieșită din comun. Loburile urechilor de care își prinsese pipa și tutunul atârnau până aproape de umeri. Purta o bucată de cârpă roșie înfășurată strâns pe părul blonziu. În afară de lava-lava nu mai avea mare lucru pe el, cu excepția unui colier lung, făcut din dinți de vulpe zburătoare. Turbanul roșu și barba rară, încărunțită îl făceau să arate ca un pirat.

Colțurile gurii erau crestate adânc și mânjite cu suc de nucă și betel.

— Vă place nuca de cocos verde? Îi întrebă el.

— Da, mulțumesc, răspunse Rachel.

— Eu unul aș prefera un gin, zise Corrigan.

Bătrânul spuse ceva tânărului de lângă el. Dispăru într-una dintre colibe și apăru din nou cu o bucată de viță împletită sub formă de buclă. Se duse la poalele unui palmier, o răsuci și își trecu picioarele prin ea.

Apucă trunchiul cu mâinile și picioarele și trase de viță. Ridică mâinile, săltându-și în același timp și tălpile, până ajunse în vârful copacului. Aruncă două nuci verzi de cocos și apoi coborî.

Bătrânul tăie cu maceta unul dintre capetele nucii de cocos și i-o dădu lui Rachel. Fata înghiți lacomă lichidul călduț. Pe cealaltă i-o întinse lui Corrigan.

— O să ne odihnim aici la noapte, o anunță Corrigan.

— În sat?

— Da, în coliba bătrânului.

— S-a purtat creștinește cu noi. Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Corrigan pufni în râs.

— N-are nici o legătură cu creștinismul. El și Sanei sunt din același tindadho. Au un totem comun: rechinul. Era de datoria lui s-o ajute. Ar fi mare rușine să refuze pe cineva din clanul lui, chiar dacă este un străin.

Rachel dădu din cap. Cunoștea obiceiurile tribale – unchiul ei le numea adorații păgâne – dar, cu toate acestea, nu le înțelegea importanța în cadrul organizării sociale de pe insulă. Deși unchiul ei le condamna, se pare că acum se dovediseră cât se poate de benefice.

Corrigan se ridică în picioare și făcu semn cu capul către figura palidă, chircită, care zăcea pe targa de bambus.

— Hai să-l tragem mai la umbră. Se pare că Frumoasa din Pădurea Adormită o să se trezească curând.

— Refuz să plec de pe insulă. Tu n-ai decât să fugi dacă vrei, domnule Corrigan, locul meu este însă aici, în mijlocul acestor oameni. Au încredere în mine. N-o să dispar în noapte ca un laș. Este datoria mea să rămân și să înfrunt Diavolul, indiferent de forma în care se manifestă.

Corrigan ascultă din ce în ce mai impacientat. Își strânse pumnii fierbând de furie ca lava unui vulcan.

— Rahat! exclamă el.

— Îți atrag atenția să nu folosești asemenea limbaj în fața doamnelor.

Această ultimă observație i se păru atât de nepotrivită, încât irlandezul pufni în râs.

— Consideri că este atât de amuzant să te comporți nepoliticos?

Corrigan izbi cu pumnul în stâlpii grei de lemn care se ridicau în centrul colibei, încercând să-și potolească mânia. Adăpostul se zgudui din temelii.

Irlandezul se holbă la figura palidă și epuizată de pe targa.

— Nu, consider în schimb că tu ești foarte amuzant. Ce crezi că o să poți face, rahat încrezut ce ești? Probabil că japonezii răscolesc deja jungla! Iar, când or să te găsească, vei vedea ce-

o să pățești! Te vor atârna de testicule și-ți vor folosi corpul drept țintă de instruire în mânuirea baionetei. Și, dacă vrei să spui că asta este voința Domnului, atunci eu sunt Clark Gable. Și, apropo de bunele maniere, nu-mi amintesc să-mi fi mulțumit că ți-am salvat fundul din închisoarea aia prăpădită!

— Nu consider necesar să mulțumesc unui om pentru că mi-a întrerupt adevăratul meu destin. Probabil că nu ți-a trecut prin minte să-ți vezi de treabă și să-i lași pe cei curajoși să-și înfrunte soarta!

Corrigan râse din nou răgușit. Era prost dispus. Ridică bombănind o nucă de cocos golită de conținut și o aruncă în kraal, cu toată puterea. O pasăre care ciugulea jos pe scări cârâi înspăimântată și fâlfâi din aripi.

Ngatu le dăduse o colibă goală, rezervată pentru străini. Era construită din bambus și frunze de cocotier și fusese ridicată la câteva picioare de pământ. Le adusese o mâncare de sepie și varză gătită în cremă de nucă de cocos și avusese grijă de ei fară să pună nici o întrebare.

La scurt timp după ce i se scosese glontele, preotul fu cuprins de febră și se trezi din letargie. O lăsase pe Rachel să-i dea niște banane și băuse puțin lapte proaspăt de nucă de cocos. Corrigan regreta deja că își revenise.

Acum, după ce mâncase și se odihnise puțin, Corrigan își recăpătase puterile și era nerăbdător să pornească la drum. Mai aveau încă cinci mile până la plantația lui Heydrich. Încă o zi de mers sau poate chiar două, ținând cont de greutatea pe care o cărau după ei.

Dar Părintele Goode și încăpățânata lui nepoată refuzau să se urnească din loc.

— Acum aș fi ajuns departe! înjură Corrigan pe înfundate. Dacă n-ai fi fost tu și afurisita ta de nepoată, aș fi șters-o deja de pe insula asta împuțită!

— Nu-ți cer decât să ne ajuți să-l găsim pe Ian Manning, zise Rachel deodată. Știu sigur că el și oamenii lui se află undeva pe Santa Maria.

Corrigan îi răspunse ironic.

— Serios, doar atât vrei de la mine? să-l găsesc pe Ian

Manning? Și cât timp dorești să-l caut? Un an? Doi?

— Poate că Sanei va reuși să afle de la băștinași, îi sugeră Părintele Goode.

— Sigur, parcă băștinașii ar fi ghicitori!

— În orice caz, așa am hotărât! Ești liber să faci ce vrei! Nu putem merge cu tine! Asta-i clar.

— Și nici eu nu pot să vă las aici, nu-i așa?

Părintele Goode schiță un zâmbet.

— Doar nu vrei să spui că te-ar mustra conștiința?

— Unchiule, ți-a salvat viața! protestă Rachel. Nu-i frumos să-i vorbești așa!

Preotul își lăsă capul pe targă și închise ochii.

— Bine. „Îi vom cunoaște după faptele lor.”11 Acum suntem în mâinile domnului Corrigan.

Corrigan îl privi dezgustat. Cuvintele pompoase ale preotului îi căzeau greu la stomac, chiar dacă erau îmbrăcate în haina credinței. Cu fața trasă de febră, cu ochii duși în fundul capului, Părintele Goode arăta de-a dreptul grotesc. Ce oribil era să asculți o predică din gura unui cadavru!

Corrigan se așeză cu spatele la el și rămase așa, fără să scoată nici o vorbă, timp de câteva clipe, contemplând apele strălucitoare ale lagunei. Undeva, în imensitatea nemărginită a oceanului, se întindeau insulele Trobriand. Sanei îl privea, incapabilă să priceapă lupta care se dădea în sufletul lui.

Îngrijorată, se ridică și veni lângă el, încolăcindu-i umerii cu brațul subțire, cafeniu.

În cele din urmă, Corrigan se întoarse către Rachel și clătină din cap.

— Nu-ți dai seama ce-mi ceri!

— Îmi pare rău, domnule Corrigan, murmură Rachel.

— Serios?

— Da, îmi pare rău că te-am băgat în încurcătura asta!

— Și la ce-mi folosește?

— În orice caz, voiam să știi. Dar, dacă m-aș întoarce înapoi în timp, aș proceda la fel. Nu am de ales.

— Sigur, cunosc sentimentul!

Corrigan se ridică brusc Părea că se hotărâse.

— Crezi că zdreanța asta nenorocită îmbibată cu religie și trufie o să reziste? O întrebă el pe Rachel, arătând cu degetul în direcția preotului, de parcă ar fi fost o bucată de lemn.

Rachel îi răspunse mândră:

— Până acum n-am pierdut nici un pacient!

— Și câți ai avut, mă rog?

— Pe Kumasi, de la Capul Marmari. Unchiul Matthew este al doilea.

Corrigan dădu din cap. Îi ura pe amândoi. Și pe preotul ăsta îngrozitor cu ochi reci, răutăcioși și pe nepoata lui cu voință de fier. Cu toate acestea, le admira curajul. Ar fi dorit să nu-i fi cunoscut niciodată.

— Și dacă moare? zise referindu-se la Părintele Goode. Ce-o să faci? Nici atunci n-o să pleci de aici?

— Domnule Corrigan, consideri că moartea este o alternativă mai puțin dureroasă decât abandonul? îl întrebă Părintele Goode.

Corrigan nu-l băgase în seamă. O privi pe fată, așteptând să-i răspundă.

— Nu știu ce-aș face, recunoscu Rachel sincer.

— Deocamdată întrebarea ta rămâne pur teoretică, spuse Părintele Goode. Problema este ce ai tu de gând!

— Poate că Manning nici nu mai este în viață. Avem unu la sută șansa să-l găsim. Oricum, n-o să reușim cărând targa după noi.

— Și ce propui?

Corrigan ezită. Frigurile pe care le resimțise în noaptea trecută la Vancoro îl cuprindeau din nou în ghearele lor, sorbindu-i puterile.

Dar nu exista nici o alternativă.

— Ai dreptate, Sanei ne-ar putea ajuta. Este posibil ca localnicii din sat să știe unde se ascunde. În plus, fata se descurcă mai bine decât oricare dintre noi pe insula asta. O să rămânem aici în sat și o s-o trimit în recunoaștere.

— Aveai reputația unui jucător înrăit, domnule Corrigan, zise Părintele Goode. Ce șanse avem?

— Ca să-l găsim pe Manning? Cam unu la sută. Dar, dacă

vrei să pariem, garantez cu zece la unu că japonezii vor pune mâna pe noi înainte să dăm de Manning.

Sanei plecase de trei zile. În cea de-a treia seară, Corrigan devenise foarte agitat. Se fâțâia de colo până colo în colibă, ca un tigru în cușcă.

— Problema este, spuse Părintele Goode, putem avea încredere că n-o să ne dea pe mâna japonezilor?

Corrigan îl privi îmbufnat.

— Văd că nu-i prea apreciezi pe băștinași. Cum rămâne atunci cu predicile tale despre iubirea pentru aproapele nostru?

— Sunt realist, domnule Corrigan.

Rachel se ridică în picioare înfuriată.

— Și-a riscat viața să te salveze, unchiule! Dacă ai fi văzut ce…

Se opri. N-avea rost să-i povestească ce făcuse Sanei să-l elibereze. Le-ar fi ținut altă predică.

— Bine, dacă spui tu, te cred pe cuvânt.

Își lăsă capul pe targă și închise ochii. Își luase mutra aceea de umilință studiată, pe care Rachel o observase de atâtea ori, când îi împărtășea pe oameni.

Corrigan se așeză pe jos, sprijinindu-se de un stâlp, cu ochii în tavan. Urmărea un gândac micuț care rodea împletitura de bambus.

— Și dacă nu-l găsește?

— Mâna Domnului veghează asupra noastră, murmură Părintele Goode.

— Mâna Domnului? Asta folosiți voi, celibatarii? izbucni Corrigan.

Insinuarea sa obscenă nu avu nici un efect asupra preotului.

— Indiferent ce se întâmplă, vom rămâne aici. Nici gând să plecăm!

— Mie unul îmi pare rău de Manning. Are și așa destule greutăți. Un infirm și o femeie erau tot ce-i mai lipsea.

Corrigan auzi o respirație șuierătoare și se întoarse s-o vadă pe Rachel holbându-se la el înfuriată. Se înroșise la față turbată de mânie.

— Da, într-adevăr, sunt femeie, domnule Corrigan. Dar nu înțeleg de ce aș fi o povară. Nu-mi amintesc să fi izbucnit vreodată în lacrimi în timpul drumului.

— Da, presupun că ai dreptate! recunoscu Corrigan, blând ca un mielușel.

— Mulțumesc.

— Oricum, n-ar fi trebuit să te pună în asemenea situație, spuse Corrigan, arătând cu degetul spre preot.

— A fost voința Domnului, exclamă Părintele Goode.

— Ba n-a fost! Aroganța și inconștiența ta blestemată ne-au adus în starea asta! Dacă ți-ai fi văzut de treabă în loc să intri ca Winston Churchil în reședința japonezilor, nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu aș fi fost pe vapor spre Australia, iar tu ai fi cântat imnuri la slujba de duminică.

— Domnule Corrigan, te studiez de mai multă vreme și m-am întrebat adesea de ce fugi. Este o adevărată enigmă pentru mine faptul că un om poate fi atât de obsedat de propria-i supraviețuire în timp ce, pe de altă parte, face tot ce poate să se distrugă. Singura concluzie la care am ajuns ar fi că ești laș și emotiv.

Corrigan se ridică încet în picioare, strângând din pumni. Se întunecase la față de parcă i-ar fi trecut o umbră pe dinainte.

Părintele Goode, cu ochii închiși în pioasă contemplare, nu-l băga în seamă.

Corrigan îl privi timp de câteva clipe, după care păși afară din colibă, îndreptându-se către plajă.

— Câteodată ești îngrozitor, șopti Rachel în urechea unchiului ei.

Părintele deschise brusc ochii, surprins de tonul ei înveninat. Dar fata ieșise între timp, alergând după Corrigan pe cărarea spre junglă.

Peste o oră se reîntoarseră. Corrigan adunase niște banane și o nucă de cocos verde din grădina lui Ngatu. Împărți cu Rachel masa frugală și mâncară în liniște, fără să pomenească de Părintele Goode.

Punctul de observație al lui Manning, cocoțat sus între crengile bananierului, practic nu exista.

Platforma și scara fuseseră construite cu dexteritate, de sergentul Lavella și oamenii săi. Apoi le camuflaseră cu viță și liane. Acoperișul era făcut din ferigi, așa că un avion care ar fi zburat la joasă înălțime nu ar fi zărit decât nesfârșita boltă a junglei.

De la sol, copacul arăta însă cu totul altfel. Lațuri din trestie fuseseră bătute de trunchiul pomului, astfel încât cercetașii puteau urca sau coborî în mai puțin de un minut. Pe platformă, veghea o santinelă din zori și până seara; cobora găleata pentru mâncare și apă sau ca să-și refacă proviziile de nucă de cocos.

Santinela era înarmată cu o scoică. Manning se lămurise că băștinașii nu deosebeau între ele vasele de război – o reminiscență colonială, bineînțeles – de aceea nu se putea baza prea mult pe informațiile lor.

Iată de ce, în după-amiaza aceea, când auzise șuieratul scoicii, alergase din colibă și începuse să escaladeze trunchiul nesfârșit al bananierului.

Binoclul se sprijinea de un suport, fixat în platforma de bambus. Se opri pentru o clipă să-și tragă sufletul, după care se aplecă și-l orienta spre trecătoare – canalul cu ape adânci dintre partea vestică și cea estică a insulelor Solomon.

Sudoarea i se prelingea în ochi, din umflăturile iritate de la rădăcina părului și de pe frunte. Se șterse cu mâneca bluzei sale kaki.

Era a treia oară când se urca în bananier în ziua aceea. Simți un ghimpe de emoție și teamă. Războiul se apropia tot mai mult. În depărtare, spre Capul Tavu, zărea siluetele a trei distrugătoare și o jumătate de duzină de transportoare, îndreptându-se către sud, spre Guadalcanal.

Aflase de la buletinul de știri australian că Statele Unite începuseră să riposteze. Avuseseră loc mari lupte navale în Marea de Corali și la Midway; deși detaliile erau destul de precare, iar rapoartele confuze, îi dădeau totuși speranță. Prima rază de bucurie după luni de zile pline de tristețe și dezamăgire.

Începuse deja să spună băștinașilor că oamenii albi se vor

întoarce; deși nici lui nu-i prea venea să creadă.

Furtunile și norii musonului se retrăseseră, descoperind un cer albăstrui, senin, ideal pentru Paza de Coastă. De trei zile continua să raporteze mișcările navelor japoneze care se deplasau prin trecătoare. Îi informa cu exactitate, de parcă s-ar fi aflat la conducerea Armatei Imperiale Japoneze.

Nota în carnețelul său detaliile vaselor. Un tip capabil, din cadrul Biroului de Spionaj al Forțelor Aliate din Townsville, rupsese câteva pagini din Jane's Fighting Ships12 și i le dăduse în decembrie când îl vizitase o dată cu comisia Pazei de Coastă.

Se dovediseră de neprețuit în identificarea siluetelor cenușii care defilau în fiecare zi prin trecătoare.

Coborî din bananier în camuflajul des al junglei. Când ajunse jos, așteptă sprijinindu-se de trunchiul masiv până ce sunetul din urechi se domoli și își limpezi vederea. Efortul zilnic al cățăratului în copaci îl epuiza, dar nici nu se gândea să renunțe. Activitatea sa de-abia începuse.

În timp ce mergea înapoi spre coliba stației radio, sergentul Lavella se năpusti în luminiș, alergând ca o gazelă.

Ținea în mâna dreaptă iubita lui pușcă Lee-Enfield, agitând-o sălbatic în aer, ca să atragă atenția.

Manning se gândi imediat că japonezii îi dăduseră de urmă. Simți un gol în stomac.

— Lavella, ce s-a întâmplat?

— Oameni albi! exclamă el. Tipul acela Corrigan și domnișoara care aparținut lui Isus Cristos. Venit pe aici. Cărat un om pe un pat.

Manning rămase cu gura căscată. Corrigan? rachel Goode? Ce dracu' căutau aici pe dealuri? Și cum l-or fi descoperit oare?

O luă la fugă după Lavella, pe potecă, spre luminiș.

Sergentul și oamenii lui zăriseră mica procesiune înainte să ajungă la luminiș. Așa că, peste vreo jumătate de oră, Corrigan își făcu apariția cărând targa ajutat de Rachel, pe poteca abruptă. Sanei mergea înaintea lor. Își croia drum printre tufișurile de viță sălbatică și liane cu cuțitul lui

Corrigan.

Manning îl aștepta în vârful cărării, cu mâinile vârâte în buzunarele șortului său kaki, zâmbind ciudat.

— Ei, ei! exclamă el când dădu cu ochii de Corrigan. Încântat să te revăd, Patrick! Ai venit cumva să dai o mână de ajutor în război?

Corrigan se strâmbă. Nici măcar nu catadicsi să-i răspundă.

— Cum ne-ai găsit, Patrick?

— Băștinașii. Un tip numit Kumasi i-a spus lui Sanei unde te afli. Ba chiar i-a dat un om s-o însoțească.

— Kumasi… Da, îl știu. Este căpetenia de la Capul Marinari.

Manning se încruntă.

— Dacă tu mi-ai dat de urmă atât de ușor, înseamnă că nici japonezilor n-o să le fie prea greu s-o facă.

— Haide, Manning. Doar îi cunoști pe oamenii ăștia la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine. Probabil că nu înțeleg ce se întâmplă, dar au rămas credincioși afurisitului de Imperiu Britanic! Deși să fiu al dracului dacă pricep de ce! Știu destule lucruri ca să-și dea seama că japonezii nu te caută să te întrebe de sănătate.

— Un măr stricat este de ajuns, prietene.

Corrigan ridică din umeri.

— Oricum, ești mai în siguranță decât ai fi avut dreptul să fii, dacă asta te consolează.

Manning se ridică și se îndreptă către o cutie din colțul colibei. Deschise capacul, băgă mâna înăuntru și scoase o sticlă de Johnny Walker.

— Este timpul să te răcorești după o călătorie atât de lungă.

— Ești un adevărat gentleman.

Manning aduse două căni smălțuite și turnă câteva degete de licoare în fiecare. Apoi se așeză pe ladă, față-n față cu Corrigan.

— În sănătatea ta, bătrâne!

Corrigan goli cana și i-o întinse din nou.

— Pentru sănătatea ta trebuie să beau mai mult decât pentru a mea, zise el rânjind.

— Nu credeam c-o să te mai văd, Patrick, spuse Manning

turnând mai mult whisky în cana lui Corrigan.

— Atunci uită-te bine la mine, pentru că n-o să mai zăbovesc mult. O s-o șterg de pe insula asta afurisită de îndată ce mi se oferă ocazia.

— Și cum ai de gând să procedezi?

Corrigan îi făcu cu ochiul.

— O să împrumut șalupa lui Heydrich. Deocamdată nu știe, bineînțeles.

Manning privea fix în ceașcă.

— Presupun că nu ți-a trecut prin minte să pui umărul la efortul de război.

— Nu, nu mi-a trecut. Și nici n-o să-mi treacă. Așa că nu-ți răci gura de pomană.

— Credeam c-o să te răzgândești, atâta tot.

— Zău, și care ar fi fost motivul, mă rog? întrebă Corrigan, întinzând din nou cana.

Manning înălță din sprâncene. Când se apuca de băut, Corrigan semăna cu o cămilă la adăpat. Îi turnă încă o măsură de whisky.

— Dar pe preot și pe tânăra lui nepoată de ce i-ai ajutat? Japonezii te-ar fi împușcat dacă ar fi pus mâna pe tine.

— Ei, uite că nu m-au prins!

— Ți-ai asumat un mare risc!

— Da, din pricina firii mele generoase!

— Nu cumva din pricina fetei?

Corrigan goli ceașca și-o izbi de masa de lemn așezată lângă stația de radio.

— Nu fi prost!

Manning clătină din cap.

— Nu cred c-o să te înțeleg vreodată, Patrick! Ești atât de imprevizibil!

— Vei avea destul timp să te gândești la asta după ce o să plec. Mă mai odihnesc aici vreo zi-două, dacă nu te deranjază și pe urmă o șterg.

Se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru băutură. Presupun că nu mai ai o sticlă în plus.

Manning îi întinse tăcut un litru de Johnny Walker.

— Mai sunt o mulțime, în caz că te hotărăști să rămâi.

— Frumoasă momeală, dar pariez că n-ai decât o ladă. Într-o săptămână le-am dat gata. Ceea ce nu este valabil și pentru Australia.

Zicând acestea, se întoarse și ieși din colibă.

Ian McLaren Manning stătea ghemuit pe o cutie de ambalaj în colibă și se holba la cărțile din mâna lui. Trei de cupă, trei de treflă și as de cupă. Două perechi.

Zâmbea ca pentru sine.

— Bine, prietene! Îmi arăți două și-ți torn două măsuri.

— Ba îți arăt patru și adaugi încă două, spuse Corrigan.

Manning oftă.

— Doamne Sfinte, Patrick! Asta înseamnă aproape jumătate de sticlă.

— Nu juca, dacă n-ai cu ce să plătești, mormăi Corrigan.

Manning fusese atras într-un joc prietenesc de cărți. Cum banii nu aveau nici o valoare, Corrigan îl convinsese să-și pună la bătaie rezerva de whisky. Îi datora deja lui Corrigan două sticle jumătate.

— Bine, o să-ți arăt.

Își întinse curțile triumfător.

— Două perechi.

— Ghinion! exclamă Corrigan, aruncând trei regine și doi valeți. Ful!

— Imposibil!

Corrigan se făcu stacojiu la față.

— Vrei să spui că trișez?

— Da, Patrick, prietene. Exact asta vreau să spun.

Corrigan rânji.

— M-da, probabil că ai dreptate. Dar nu m-ai văzut, așa că nu-ți folosește la nimic!

Se uită la foaia de hârtie de pe masă, sugându-și creionul din mâna dreaptă.

— Îmi datorezi trei sticle și două măsuri. Hai, treacă de la mine, numai trei sticle.

Manning oftă și se duse la stația radio. Se așeză pe una

dintre lăzi și o acordă pe șapte megacicluri. Ascultă atent. Când roti butonul, coliba răsună de țăcănitul piloților de pe portavioanele și navele SUA.

— Doamne Sfinte! murmură Manning.

Corrigan îl privi mirat.

— Ce dracu mai e și asta?

— Nu știu, spuse Manning, dar se pare că ne aflăm chiar în mijlocul unei confruntări.

La ora zece, șuieră scoica și Manning o rupse la fugă. Privi ascunzătoarea din vârful uriașului bananier. Sergentul Lavella se aplecase, agitându-și mâinile către nord-vest.

— Japoni venit! strigă el.

În momentul acela îi auziră. Zumzetul îndepărtat al motoarelor crescu în intensitate. Oamenii lui Lavella începură să se cațere în copacii din jur, să vadă mai bine. Peste câteva secunde se dovedi inutil.

O mare escadrilă de avioane întunecă cerul, trecând la numai câteva sute de picioare de capetele lor. Manning zări cercurile roșii pictate pe fuselaj. Lamele elicelor sclipeau în soare, încercă să le numere.

Peste câteva minute, o a doua escadrilă urui deasupra lor.

Se năpusti în colibă și răsuci butonul radioului pe frecvența Pazei de Coastă.

Căpitanul crucișătorului australian Camberra, ancorat în Guadalcanal, îi recepționa mesajul peste puțin timp.

— Acest vapor va fi atacat la prânz de douăzeci și patru de bombardiere torpiloare. Pregătiți-vă să ripostați în jur de ora unsprezece.

Când bombardierele ajunseră la Guadalcanal în dimineața aceea, găsiseră vapoarele dispersate pe întinderea oceanului. Bateriile antiaeriene de pe navele de război erau gata de atac, iar avioanele de luptă din escortă îi așteptau în aer.

Puțin după ora două, unicul avion din cele douăzeci și patru care supraviețuise înfruntării ateriza la baza aeriană de la Kavieng. Manning obținuse prima victorie.

Zorile aruncaseră o palidă tentă aurie peste marea ca de cerneală. Maiorul James Mitchell mergea pe lângă corturile

kaki, către tranșeele de la marginea pistei.

Baza aeriană Henderson fusese amenajată în iarba înaltă a Câmpiei Lunga. Era formată dintr-un teren noroios, cu o fâșie de pietriș, găurită deja de cratere de bombă. În multe locuri, fuseseră astupate în grabă cu folii de metal. Palmierii de pe margini, cu frunzele smulse de bombardamentele neîntrerupte, se înălțau zdrențuiți și golași. În capătul celălalt al pistei, caporalul Cates lucra cu un buldozer, săpând în grabă o groapă pentru cadavrele țintașilor japonezi împușcați în timpul nopții. După aceea, se va apuca să astupe craterele bombelor.

Lumina murdară a zilei se reflecta pe scheletul turnului de control. Nu era altceva decât o platformă ridicată pe marginea pistei. Cartierul general semăna cu o pagodă și fusese construit de japonezi. Prima Divizie Americană aterizase la Guadalcanal când inginerii colonelului Tei Monzon mai aveau puțin până să termine pista. Ironia făcuse să fie inaugurată de Wildcat-urile americane din escadronul lui Mitchell.

Japonezii nu întârziară să riposteze. În cele două săptămâni de când debarcase flota SUA, japonezii aruncaseră toate resursele militare și umane în încleștarea de la Guadalcanal. Insula avea o importanță strategică deosebită; era printre puținele din arhipelag cu o câmpie suficient de lată pentru a permite amenajarea unei piste, atât de vitală pentru ambele părți. Iată însă că provocase japonezilor prima înfrângere importantă. Era prima oară când americanii reușiseră să le cauzeze pagube însemnate, după Pearl Harbour. De aceea, recucerirea ei devenise o problemă de onoare personală pentru ofițerii Înaltului Consiliu de Război Imperial, în timp ce pentru americani se transformase într-un simbol al succesului.

Cu o noapte înainte de aterizarea lui Mitchell la Guadalcanal atacaseră de-a lungul râului Ulu, la patru mile est de pistă. Forțele navale, superioare numeric, repurtaseră o victorie zdrobitoare. Însă fețele pământii ale răniților întorși în tabără spuneau cu totul altă poveste. Marina americană rămăsese uimită de ferocitatea atacului japonez; din cei opt sute de

niponi, se predaseră doar cincisprezece. Restul preferaseră moartea, secerați val după val de noile mitraliere americane Browning, în timpul sinucigașelor atacuri banzai.

Mitchell se întreba cât vă mai rezista oare garnizoana în fața unor asemenea asedii disperate. Japonezii debarcau trupe fără să se ferească, în partea de vest a insulei. Urmau să fie atacați de o forță superioară.

Mitchell ajunsese în tranșeea săpată pentru stația radio, mascat de șirurile de palmieri care mărgineau câmpia. Cortul japonez jerpelit din apropiere servea drept adăpost celor trei operatori radio ai Marinei care stăteau permanent de veghe. Se ridica zdrențuit și sinistru în semiîntunericul cenușiu, găurit în nenumărate locuri de schije.

Șanțul nu era mai lat decât o tranșee obișnuită. Măsura cincizeci de picioare lungime și doar cinci lățime. Nimeni nu reușea să stea drept în el. Era acoperit cu bușteni de cocotieri și saci de nisip pe jumătate goi. Tranșeea era traversată de la un capăt la celălalt de o bordură săpată în pământul negru și moale. Stația radio fusese asamblată chiar acolo.

Pe una dintre laturi se afla un bloc-notes și un telefon de companie; operatorul putea lua imediat legătura cu cartierul general din pagodă.

În timpul unei furtuni, apa se infiltrase prin acoperiș și se scursese de pe bușteni pe podea, formând un noroi cleios, care se lipea de haine. Când turna cu găleata, operatorii își acopereau prețiosul echipament cu propriile lor impermeabile, ferindu-l de torentele de apă, în timp ce ei înșiși erau udați până la piele.

Din fericire, în dimineața aceea cerul era senin. O zi frumoasă pentru avioanele de luptă.

Când Mitchell păși în tranșee, un tânăr înalt, tuns scurt, cu o barbă blondă dichisită, stătea aplecat peste radio. Se auzea un țârâit înăbușit.

Înăuntru era răcoare; mai târziu, sub razele dogoritoare ale soarelui, atmosfera va deveni de nerespirat. Pe soldat îl chema Shoup, caporalul Shoup. Se uită la Mitchell când intră în tranșee.

— Nimic, domnule, spuse el.

Mitchell se așeză și scoase un pachet de țigări. Se strâmbă când trase fum în plămâni; Shikishima, marfă de proastă calitate. Nu se găseau țigări americane pe insulă. Nu aveau decât proviziile capturate de la japonezi.

Era una dintre privațiunile pe care piloții Marinei erau obligați să le îndure de când aterizaseră în Guadalcanal. Pe Long Island avuseseră parte de bunkere confortabile, cantine cu aer condiționat și mâncare din belșug.

În schimb, la Guadalcanal, trebuiau să lupte cu căldura, cu ploile torențiale și cu hoardele vorace de țânțari. Ca să nu mai vorbim de rațiile reduse de hrană.

— Dacă cineva ar vrea să se ducă în Iad, îl auzise el odată murmurând pe unul dintre piloți, ar trebui să vină până aici.

Dormeau în corturi soioase, rupte, puse direct pe pământ. Culcușul lor se scufunda în noroiul lipicios, în timp ce încercau să prindă câteva ore de somn în răpăitul mitralierelor din junglă.

Soldații învățaseră să îndure totul cu stoicism și umor negru. În fiecare după-amiază, la ora unu fix, bombardierele japoneze veneau să distrugă ce ridicaseră inginerii lor de curând. Marinarii le spuneau „Ora Tojou”. Bombardierul care secera pista în fiecare noapte fusese denumit „Louie Păduchele”. Cât despre distrugătoarele japoneze, care debarcaseră trupe în capătul vestic al insulei și aruncau mortiere asupra lor din apele albastre ale golfului Iron Bottom Sound, înainte să se întoarcă nestingherite la Rabaul prin trecătoare, fuseseră botezate „Expresul Tokio”.

Dar, pentru Mitchell și restul escadronului, umorul negru nu reprezenta o destindere. Ei erau oameni care știau ce înseamnă frica; oameni care înfruntaseră moartea de aproape în înaltul cerului în bătăliile de la Coral și Midway.

Bombele reprezentau însă o experiență nouă; în timpul bombardamentului, omul este neajutorat. În secundele acelea nesfârșite când aude pentru prima dată șuieratul ghiulelelor și așteaptă să cadă, nu știe unde vor ateriza și nici cât de aproape de moarte se află. Acesta era un alt gen de frică, o

spaimă intensă, care măcina nervii piloților.

Cineva care l-ar fi urmărit de aproape ar fi remarcat că lui Mitchell îi tremura mâna când își aprinsese țigara.

De fapt, Guadalcanal se afla pur și simplu sub asediu. După douăzeci de ore de la debarcarea lor la Guadalcanal, soldații fuseseră practic abandonați de Marină. Având proaspăt în minte dezastrul de la Pearl Harbour, amiralul James Fletcher preferase să se retragă din Iron Bottom Sound, luând cu el artileria grea și jumătate din alimente. Marinarii de pe insulă fuseseră părăsiți, fară să fie protejați din aer sau de pe uscat.

Toate acestea se întâmplaseră cu două săptămâni în urmă. Când Mitchell aterizase la baza aeriană Henderson, dăduse peste niște oameni furioși, pe jumătate înfometați, adevărate fantome ale luptelor din Corregidor.

Sosirea lui Mitchell și a celorlalți piloți de pe Long Island reprezentase prima lor rază de speranță. Cele nouăsprezece avioane de vânătoare și douăsprezece bombardiere pe care le aduseseră cu ei marcau începutul unei legende din istoria Guadalcanalului – Forța Aeriană Cactus.

Mitchell se rezemă de peretele adăpostului și închise ochii. Era un om slăbuț, în jur de patruzeci de ani, unul dintre puținii norocoși al cărui aer de autoritate impunea respect celor din jur. Avea păr grizonat și o față bronzată, care inspira încredere. Ar fi putut trece drept profesor de colegiu dacă n-ar fi fost ochii aceia. Erau reci și cenușii, ca de vânător.

Părea nepotrivit acum cu cascheta albastră de baseball, cu tocul armei prins pe umăr, ieșind pe sub jacheta din piele. Dar chiar și în această uniformă zdrențuită care urma să devină nota caracteristică a Forței Aeriene Cactus, maiorul James Mitchell degaja încredere.

Peste zece minute se auzi un sunet înfundat în căști și fața impasivă a lui Mitchell se încorda. Sări în picioare, aruncând țigara pe podeaua de pământ.

O voce răsună în colibă. Avea un ton sigur, timbrat și foarte calm. Îi reamintea lui Mitchell de crainicii BBC pe care-i auzise la Londra.

— Bună dimineața, aici este Meteorologul. Transmit de pe

Insulele Superioare Solomon. Cerul este senin deasupra Bougainville-ului, Choiseul-ului și Noii Georgii. Vreme bună pentru zbor. Sunt optzeci și cinci de grade la umbră.

Mitchell și caporalul schimbară câteva priviri între ei. Caporalul scria repede pe bloc-notes-ul din fața lui. Vocea continua imperturbabilă și precisă.

— Activitatea aeriană a fost foarte intensă în regiunea noastră. Ar trebui să vă pregătiți pentru seara asta. Am văzut navele: cinci distrugătoare și un transportor de soldați, care se îndreaptă spre trecătoare. Au o viteză de aproximativ zece noduri. După calculele mele, vor ajunge la Savo la noapte, între șase și opt.

Urmă o pauză. Mitchell se aplecă peste masă. Părea încordat.

— Și acum pentru piloți… Un escadron de bombardiere torpiloare tocmai a decolat de la Kavieng, îndreptându-se… Către… O clipă…

Uruitul avioanelor se distingea clar în căști.

— Un alt escadron cu patru sau trei aeronave a trecut exact acum. Probabil că l-ați auzit. Fiți pregătiți să întâmpinați douăzeci și patru de bombardiere torpiloare în două valuri, cam peste o oră și jumătate. Asta-i tot deocamdată. Noroc. Am încheiat.

Shoup notă mesajul și, de îndată ce se termină transmisia, ridică telefonul și luă legătura cu Controlul Aerian din pagodă. Pe urmă privi spre maior, dar acesta plecase deja.

Caporalul Shoup scosese un chiot de bucurie și bătu cu pumnul în masă. În sfârșit aveau niște informații prețioase. Avioanele vor fi gata de luptă.

— O să-i facă pe japonezi să culeagă ce-au semănat.

Corrigan își ridicase o colibă din frunze de palmier și nucă de cocos la adăpostul unui bananier. Era doar un aranjament temporar. De-abia aștepta să plece. Dacă japonezii ar fi dat de ei, l-ar fi împușcat o dată cu ceilalți.

Se trezi gândindu-se la Rachel. Doamne Sfinte, ce femeie! își amintea cum stătuse lângă el în cabina șalupei când se întorceau de la Capul Marmari. Chiar dacă-i fusese frică, nu arătase nimic. Și felul în care scosese glonțul din piciorul

preotului… Avea mare curaj, trebuia să recunoască.

Ce păcat. Nu-i de mirare că Părintele Goode o ținuse ascunsă până atunci. Corrigan zâmbi sumbru în beznă. Îi părea rău că nu avusese ocazia s-o cunoască mai bine.

O umbră îi acoperi fața. Era Sanei. Se strecurase în adăpost tăcută ca o fantomă. Auzi foșnetul pânzei când își scoase bluza și bucata de pânză din jurul taliei și se băgă goală sub pătura subțire.

Se încolăci în jurul lui și începu să-i deschidă nasturii de la cămașă. Îi simți respirația caldă pe obraz.

— Iris!

Așa îl alinta ea. Era diminutivul de la Irișh13. Numai că nu reușea să-l pronunțe cum trebuie. Înainte îi plăcea cum suna. Acum însă îl deranja. Se mira că se gândea la Rachel. O împinse cu mâna.

— Hai, dormi!

Fata nu-l asculta. Îi simți limba în ureche.

— Doamne, parcă aș sta lângă o lăcustă. Încetează, pentru numele lui Dumnezeu, sunt obosit.

— Fă-mi pusi-pusi, șopti Sanei.

— N-am chef!

Sanei începu să-i pipăie cu dexteritate coapsele. În cele din urmă găsi ce căuta. Acum nu mai avea încotro.

— Fă pusi-pusi cu mine! șopti ea din nou.

Corrigan oftă. Ce dracu! În fond de ce nu? Nu era nici locul, nici timpul să devină sentimental în alegerea femeilor. Se rostogoli peste corpul cafeniu de lângă el.

În afară de asta, dacă făceau zgomot, îl vor deranja pe Părintele Goode.

Wolfgang Heydrich își scoase pălăria jerpelită de paie și își tampona fața și părul cu o batistă albă uriașă. Părul rar, albicios, era îmbibat de sudoare și-i atârna în șuvițe. Fusese un urcuș lung și anevoios.

Plantatorul se născuse în ținuturile mlăștinoase din Flensburg și, cu toate că trăia în insulele Solomon de cincisprezece ani, se simțea un străin. Probabil că așa va fi întotdeauna. Transpira abundent și, după două zile de mers

prin junglă, căldura umedă îi cuprinsese vintrele, spatele și încheieturile brațului.

Marakon, plantația lui Heydrich, se afla lângă ocean, pe coasta de vest a insulei. Se aventura foarte rar dincolo de proprietatea sa. Nu se avânta în junglă decât pentru un motiv foarte solid. După părerea lui Heydrich, căutarea lui Ian Manning reprezenta cel mai bun motiv posibil.

Se zvonea că Manning nu părăsise insula la bordul Melindei, împreună cu ceilalți plantatori și mineri. Japonezii îl căutau cu disperare, dar se izbeau de două lucruri. În primul rând localnicii erau în continuare loiali britanicilor, iar Nakamura primea știri confuze și contradictorii de la băștinași. În al doilea rând, japonezii își concentraseră forțele la Guadalcanal și, prin urmare, soldații de pe Santa Maria erau recruți proaspeți, neantrenați în luptele din junglă.

Heydrich avea un atu: era alb. Dacă Manning se mai afla pe insulă și localnicii știau unde se ascunde, poate că lui i-ar spune. Așa că se hotărî să pornească într-o călătorie peste dealuri, la vest de Marakon, unde japonezii nu se aventuraseră până atunci.

Pornise cu trei zile în urmă. Dealurile se ridicau abrupt de pe țărmurile golfului Rolayo, umbrite de palmierii plantației Marakon; după câteva mile, cărarea de pe coastă se pierdea printre copaci uriași, hățișuri de ferigi și liane. La sfârșitul primei zile, Heydrich se simțise epuizat, dar continuase să meargă mai departe.

Era cea de-a treia dimineață a expediției lor. Gumu, ghidul său localnic, înainta ascultător ca un câine. Avea doar o lava-lava în jurul taliei, iar corpul lui maroniu strălucea în dogoarea umedă. Se născuse pe aceste meleaguri și părea că se contopește cu ele ca o umbră.

Ferigi uriașe, copaci tineri și tufișuri de bambus se adunau la poalele pomilor impunători. Liane groase blocau cărarea și Heydrich era nevoit adesea să sară peste trunchiurile căzute, putrezite de vreme, acoperite cu ciuperci albicioase. La fiecare sută de yarzi trebuia să se oprească și să-și smulgă pânza de păianjen de pe față și păr.

Au continuat ascensiunea timp de o oră. Heydrich simțea cum inima îi bate să-i sară din piept. Se făcuse roșu la față. Plămânii parcă-i luaseră foc în piept. Bău lacom din sticla cu apă și o porni mai departe.

Se gândea la ziua când japonezii debarcaseră în portul Vancoro. Heydrich sărbătorise venirea lor cu o sticlă de schnapps14, păstrată pentru ocazii speciale. Doar erau aliații celui de-al Treilea Reich și reușiseră să-i pună cu botul pe labe pe englezi. Îi izgoniseră din cuiburile și casele lor frumoase și-i împușcaseră în palatele lor semănate pe tot cuprinsul Asiei.

A doua zi de dimineață, Heydrich se prezentase dinaintea colonelului japonez din Vancoro și fusese revoltat de primirea rece care i se făcuse. Își oferise serviciile, dar Nakamura îi examinase indiferent actele și îi spusese să se întoarcă pe plantația sa și să-și vadă de treabă.

Se pare că nu-și dădeau seama de importanța lui. Dar, în curând, lucrurile se vor schimba.

Wolfgang Heydrich era angajat acum în propriul său război.

Îi disprețuia pe englezi. Ura aroganța, ceaiurile, jocurile lor de polo și bridge; ura răceala superioară cu care-l acceptaseră în cluburile lor de tenis. Ura felul în care ei și francezii îi umiliseră și-i subjugaseră țara în 1919. Îi ura pentru că tatăl său își pierduse picioarele la Verdun în 1916, rămânând infirm pentru tot restul vieții, îi ura pentru că mama lui murise de tuberculoză în 1923, înfometată și săracă; cu asta se alesese în urma Tratatului de la Versailles.

Îi trebuiseră mulți ani de muncă și puțin noroc – și de ce să nu recunoască, îi înșelase pe ceilalți ori de câte ori avusese ocazia, ca să poată deveni egalul lor pe această insulă fierbinte și împuțită. Cu toate acestea, chiar și aici îl tratau ca pe un cerșetor.

Wolfgang Heydrich îi ura dinainte să apară Adolf Hitler. Acum, în sfârșit, sorții se întorseseră în favoarea sa. Se instaurase o nouă ordine în lume. Și urma să se instaureze și pe Santa Maria.

La un moment dat, Gumu se opri în fața lui și arătă cu degetul.

— Acolo!

Heydrich zări printre copaci satul cu colibe din stuf și frunze de palmier. Un fuior de fum plutea în amurgul liniștit al junglei. Javrele localnicilor începuseră deja să latre, ațâțate de mirosul străinilor.

Era un sat obișnuit prin părțile acelea, înconjurat de un gard înalt din bambus, legat cu liane. Înăuntru, în kraal, pământul roșiatic fusese bătătorit cu grijă. Câinii, porcii și copiii se zbenguiau și se târau pe sub stâlpii de lemn ai colibelor.

Căpetenia așezării le ieși în întâmpinare. Gumu îi spuse lui Heydrich că îl chema Tashimboko. Purta un brâu gros din frunze de palmier, peste lap-lap-ul frumos țesut. Când mergea, semăna cu un cocoș. În jurul gâtului își atârnase o sfoară subțire cu scoici și își înnegrise dinții cu betel. Păși cu o demnitate solemna când se prezentă dinaintea lor.

Plantatorul german îl împinse în față pe Gumu.

— Spune-le că-l caut pe kiap. Explică-le că trebuie să-i transmit un mesaj important.

Gumu traduse rapid ce-i spusese Heydrich. Căpetenia schimbă câteva priviri îngrijorate cu ceilalți bătrâni ai satului, veniți să-și satisfacă curiozitatea.

Perspectiva lor asupra lumii era deosebit de limitată. De când se știau, fuseseră conduși de kiap-ul alb și nutreau o deosebită afecțiune pentru britanici. Dar războiul se abătuse pe neașteptate asupra insulelor Solomon și le venea greu să priceapă ce se întâmplă.

Știau doar că albii părăsiseră insula și fuseseră înlocuiți de soldați galbeni. Cu toate acestea, erau nedumeriți pentru că Manning se afla undeva pe dealuri și coborâse în satul lor să le spună că albii îi vor arunca în curând de pe insulă pe cei galbeni. Îl crezuseră, bineînțeles. Deja alți albi – dintre care unul rănit, întins pe targa – veniseră să se alăture kiap-ului.

Dar trebuiau să fie prudenți. Manning îi prevenise că ascunzătoarea lui era secretă.

Tashimboko cugetă adânc. Alianțele internaționale depășeau puterea lui de înțelegere; pentru el era evident că un alt alb îl căuta pe Manning, fugind din calea japonilor.

Așa că, după ce se gândi câteva clipe, arătă înspre dealurile îndepărtate și-i spuse lui Gumu că tabăra kiap-ului se afla la jumătate de zi de mers. Dacă dorea, putea să-i însoțească.

Heydrich fu cât pe ce să izbucnească în râs. De trei zile în șir asudase și gâfâise străbătând jungla infernală. Vizitase aproape toate satele pe o rază de cinci mile de Marakon. Dar meritase efortul. Avusese dreptate. Manning era acolo pe dealuri și oamenii aceștia îl vor duce la el.

Colonelul japonez va fi recunoscător. Poate că-l va numi guvernator al insulei, cine știe?

Heydrich se întoarse către ghidul său.

— Spune-le că o să mă întorc peste câteva zile. Atunci voi merge cu ei să-l găsim pe kiap-ul englez.

Heydrich uitase acum de durerile sale și de focul din plămâni. Avea în sfârșit ocazia să se răzbune pe englezi. Și va începe cu porcul de Manning.

— Se ascunde undeva pe această insulă, spuse Nakamura.

— Nu putem fi siguri, Nakamura-san, zise Kurosawa.

— Localnicii susțin că se află aici.

— Cu tot respectul, Nakamura-san, există destui care afirmă contrariul. Spun că a plecat cu ceilalți europeni, acum câteva luni. S-ar putea să urmărim o fantomă.

— Trebuie să ne convingem, îi zise Nakamura. Avioanele noastre suferă pierderi grele la Guadalcanal. Ori de câte ori trimitem o misiune, americanii ne așteaptă pregătiți în aer. Comandamentul Superior al Armatei este de părere că primesc informații despre avioanele noastre. În Bougainville am capturat doi englezi cu o stație radio portabilă. S-ar putea să mai fie și alții la Choiseul, Santa Ysabel sau chiat și aici, pe Santa Maria.

Se întoarse cu fața la harta atârnată de perete și puse degetul arătător pe zona înverzită dinspre nord.

— Vom începe căutarea noastră aici, pe dealurile din nord-vest.

Tashiro încuviință din cap.

— De acolo are o perspectivă excelentă asupra trecătorii. Probabil că avioanele noastre dinspre Rabaul și Kavieng trec

peste capul lui. Pare logic!

— Atunci băștinașii din zonă trebuie să știe unde se ascunde. Ne vor duce direct la el.

Kurosawa își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu batista. Chiar și colonelul învățase ce simboliza acest gest. Însemna că nu este de acord.

— Ești de altă părere, nu-i așa, locotenente Kurosawa!

Kurosawa își puse ochelarii pe nas și inspiră adânc.

Se temea de Nakamura.

— Nu cred că ar trebui să ne bazăm pe ajutorul băștinașilor, Nakamura-san. Până acum au refuzat să colaboreze cu noi.

— Și care ar fi cauza, locotenente?

— Probabil că se tem încă de englezi.

Colonelul se uită la Tashiro.

— Atunci o să-i învățăm să se teamă și mai mult de noi.

Tashiro rânji nerăbdător.

— Desigur, Nakamura-san.

— Dacă este aici, trebuie să-l găsim. Consider că răspunzi de îndeplinirea acestei misiuni.

Tashiro făcu o plecăciune.

— O să-l găsesc, Nakamura-san.

Kurosawa îl privi uimit. Tashiro era mult prea încrezător. Puteau să-l vâneze zile în șir prin junglă! Dacă băștinașii erau împotriva lor, îl vor anunța pe englez ori de câte ori se apropiau. Așa că, până la urmă, vor ajunge să se învârtească în jurul propriei lor cozi. Dacă-i speriau, nu făceau decât să înrăutățească lucrurile.

— Nakamura-san, îmi permiteți să sugerez, se bâlbâi Kurosawa. Poate ar trebui să luăm mai mulți soldați. O companie care să întreprindă o învăluire a zonei…

— Cum, o companie de soldați? Pentru un singur englez?

Kurosawa tăcu. Nakamura era un soldat bun, dar această hăituiala nu semăna a război. Intra mai degrabă în atribuțiile poliției. Aveau nevoie de o rețea de informatori. Dar, atâta timp cât vor continua să trateze băștinașii ca pe niște kichibu, vor trebui să înfrunte doi dușmani.

Oricum, știa că este inutil să le explice.

În momentul acela, se deschise ușa. Un soldat păși înăuntru, salutându-i regulamentar. Nakamura îl privi nervos.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit germanul Heydrich, Nakamura-san! zise soldatul. Dorește să vă vorbească. Pretinde că este foarte urgent.

Nakamura ezită.

— Bine! Latră el. Adu-l aici!

Heydrich intră în cameră răspândind o duhoare groaznică de transpirație. Nu-și schimbase cămașa de când se întorsese din junglă. Dar, dincolo de murdăria care-i acoperea fața, era roșu în obraji de agitație.

— Colonele Nakamura, exclamă el gâfâind în timp ce mergea alături de soldat. Am niște vești excelente în legătură cu kiap-ul englez.

Nakamura îl privi aspru, fară să scoată o vorbă. Se întoarse spre Kurosawa.

— Ce vrea?

— Spune că știe unele lucruri despre englez. Heydrich fu încântat să vadă cum expresia de pe chipul lui Nakamura se schimbă din dispreț în mirare. Savura fiecare moment în timp ce ofițerii japonezi îl așteptau să vorbească din nou.

— Ei bine, zise Kurosawa în cele din urmă, ce-i cu el?

— Știu unde se află!

Rânji triumfător.

— Vă duc în vizuina lui, ya15.

Rachel îl privea pe Corrigan cum își îndesa în rucsac conservele de carne de vacă și fasole, dăruite de Manning. Era devreme dimineață și de-abia aștepta să plece.

— Ne părăsești, domnule Corrigan?

— Păi cred și eu. Nici prin cap nu-mi trece să stau aici și să-i aștept pe barbarii ăia galbeni și micuți să vină să mă împuște.

— Am vrut să-ți mulțumesc înainte să pleci. I-ai salvat viața unchiului meu.

— Dacă crezi asta, înseamnă că ești la fel de nebună ca și el. N-am făcut decât să-i prelungesc chinurile cu câteva zile. Până la urmă, japonezii vor pune mâna pe el și pe voi toți.

— Presupun că ai dreptate, zise ea blând.

Lui Corrigan i se făcu deodată milă de Rachel. De fapt, nu era decât o fetiță. Nici nu împlinise douăzeci de ani. Încercase să-și spele rochia zdrențuită de bumbac și, până să se usuce, împrumutase de la Manning o cămașă cu guler tare, mult prea mare pentru ea. Își completase costumația cu un sarong16. Părea în același timp apetisantă și vulnerabilă.

— Știi, tu n-ai de ce să rămâi aici, mormăi Corrigan. Dacă Preasfântul vrea să moară ca un martir, tu nu trebuie să-i urmezi exemplul. Vino cu mine! Oricum ai mai multe șanse!

Rachel îi zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Corrigan. Dar nu stau aici doar din cauza unchiului meu. Și cu îi iubesc pe oamenii aceștia. Nu vreau să-i văd subjugați de japonezi.

— M-da, preferi să-i vezi subjugați de englezi.

— Domnule Corrigan, știm cu toții să deosebim răul de bine. Unii dintre noi fug. Alții rămân și luptă împotriva lui. Depinde de idealul fiecăruia.

Corrigan o privi uimit.

— Nu știu cine ți-a băgat în cap asemenea tâmpenii!

Își săltă rucsacul pe umăr.

— Nu-ți iei la revedere de la unchiul meu?

— Cred că glumești!

Corrigan se îndreptă de spate și ezită pentru o clipă. Apoi îi întinse mâna.

— La revedere, domnișoară Goode! Să știi că ai curaj, nu glumă!

— La revedere, domnule Corrigan, și mult noroc!

— Păstrează-l pentru tine, o să ai mai multă nevoie decât mine!

Corrigan se întoarse și o porni pe aceeași potecă pe care veniseră cu câteva zile în urmă. Sanei alerga pe lângă el să-i țină pasul. Apoi jungla îi înghiți în mantia ei verde de nepătruns.

Ajunseră la Marakon pe înserate. De pe dealul din apropierea plantației zărea bungalow-ul cu acoperiș roșu printre șirurile geometrice de cocotieri. Magazia se afla la aproape un sfert de milă de casă, construită pe scândurile unui ponton din lemn,

care înainta în apele golfului.

Corrigan spera să ajungă pe nesimțite lângă șalupă și să se suie la bordul Deutschland. Plănuia să traverseze reciful până să-și dea seama Heydrich ce se întâmplă.

— Aproape am reușit, îi rânji el lui Sanei. Mâine pe vremea asta vom fi la jumătatea drumului spre Australia.

Ușa vechii construcții din lemn se deschisese scârțâind când Corrigan o împinse cu cizma. Se strecură înăuntru.

Duhoarea coprei era de nesuportat. Zăcea îngrămădită în saci puși unul peste altul într-un colț. În celălalt, Heydrich adunase vreo zece canistre cu benzen, o velă strânsă, niște cutii cu kerosen și patru baterii noi.

Dar Deutchland dispăruse.

Corrigan mormăi enervat și surprins. Se sprijini de perete. Valurile plescăiau, izbindu-se de parii din lemn. Sunetul se amplifica în magazia goală, de parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă.

Irlandezul lovi furios cu pumnii în pereți, crăpând lemnul. Forța impactului îi juli încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, dezgolindu-i osul.

— Barca nu aici, Iris, șopti Sanei.

— Bineînțeles și fără ea nu putem pleca nicăieri, zise Corrigan.

Își privi mâna. Încheieturile îi sângerau. Înjură prostia de care dăduse dovadă și o luă către bungalow.

— Încotro dus barca? îl întrebă Sanei.

— Habar n-am!

— Acum întors la kiap?

— Și de ce m-aș duce, mă rog? vom aștepta aici, până se înapoiază Heydrich cu șalupa.

O cărare bătătorită șerpuia printre palmierii și hambarele cu copra. Dincolo de ele, se afla bungalow-ul.

Printre copaci, strălucea o lumină palidă, reflectată de colibele băștinașilor. Când dădu cu ochii de Corrigan, un copil dezbrăcat țipă și alergă după maică-sa, o arătare cu nas turtit, sâni lăsați și burtă moale, care-i atârna peste bucata de pânză din jurul taliei. Femeia măcina țaro cu un băț de lemn.

— Unde este Heydrich? O întrebă Corrigan.

Negresa ridică din umeri.

— El dus la Vancoro înainte de răsărit soare! zise ea.

— Porcul ăsta face întotdeauna câte o boacănă, mormăi Corrigan și o luă pe cărare către bungalow.

Corrigan își revărsă furia pe servitori. Se adunaseră pe verandă și-l priveau cum se apropie de ei cu un amestec de uimire și neliniște.

— Aduceți-mi ceva de băut, ticăloșilor! strigă el unui băiat. Aveți un oaspete pentru la noapte.

Wolfgang Heydrich trăia în cea mai opulentă splendoare pe care o putea oferi tropicele. Bungalow-ul avea trei dormitoare, o sufragerie, o cameră de zi, un birou și o bucătărie. Veranda era împodobită cu boungainville purpurii, iar grădinile răspândeau aromele ibiscușilor, azaleelor și frangipanilor.

Podelele din lemn de tek lustruit străluceau de curățenie, iar pe pereți atârnau tablouri scumpe, importate din Europa. Cărți masive, legate în piele, se înșirau pe peretele biroului, iar în camera de zi Corrigan găsi un radio și un patefon. Puse un disc.

Era Lili Marlen17. Corrigan îl aruncă cât colo.

În birou, descoperi o fotografie a lui Adolf Hitler. O copie alb-negru, înfățișându-l pe fuhrer în timp ce se adresa Hitler Jugend-ului18. Lângă el flutura un steag cu inevitabila zvastică.

Corrigan se apropie de masa de scris, găsi un toc și-l înmuie în cerneală. Din câteva condeie, umplu palma fuhrerului. Acum ținea ceva în mână; ceva care făcea parte din Tratatul de Anatomie al lui Goebbel și reprezenta un organ deosebit de intim.

Se dădu înapoi câțiva pași să-și admire capodopera. Râdea încântat.

În cele din urmă, descoperi ce caută în cameră. O pușcă Mannlicher de calibrul 65, din 1930. Corrigan se gândi că i-ar putea li de folos, dacă Heydrich avea de gând să facă nazuri.

Apoi se instală pe verandă, într-un fotoliu de trestie, cu o sticlă de Steinlager nemțesc. I-o adusese menajera. Își așeză

pușca la îndemână.

— Cum te cheamă? O întrebă el pe ființa cu ochi de căprioară care-l servise cu bere.

— Alice Melema'a, răspunse ea.

Alice Melema'a era polineziancă; o rasă mai înaltă și mai zveltă decât melanezienele din insulele Solomon. Mergea desculță și își prinsese un boboc portocaliu de ibiscus în părul lung și drept. Purta o pânză cu model înflorat, strânsă în jurul taliei.

Corrigan zâmbi.

— Unde dormi, Alice?

Fata își plecă ochii și făcu semn către capătul opus al verandei. Acolo se afla dormitorul lui Heydrich.

— Ei bine, și la noapte tot acolo o să dormi. Dar cu mine.

Alice Melema'a se îmbujora la față și rânji. Reputația lui Corrigan îl făcuse cunoscut în toată insula.

În noaptea aceea, după ce dăduse gata zece sticle din gustoasa bere germană Steinlager a lui Heydrich, Corrigan dormi somnul lin al păcătoșilor, cu Alice Melema'a în brațe și pușca proptită de pat, lângă el.

Când se crăpă de ziuă, Sanei îl deșteptă, zgâlțâindu-l de umăr.

— Trezește-te, Corrigan! Trezește-te!

Corrigan mormăi și deschise ochii.

— Ce este?

— Barcă venit, zise ea.

Lui Corrigan îi trecu imediat somnul și sări din pat direct la fereastră.

— Doamne Isuse Cristoase!

Se holbă cu gura căscată la cărarea care ducea la magazie.

Heydrich se întorsese într-adevăr. Și adusese cu el jumătate din Armata Japoneză.

Corrigan își feri ochii de lumina orbitoare a soarelui de dimineață. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Se sprijini de-un stâlp al verandei. Orgiile bahice ale nopții trecute începeau să se resimtă.

Apoi, ca un om disperat de pe un vas care se scufundă rapid,

se clătină înapoi în dormitor, înșfacă pușca și își îmbrăcă în grabă cămașa și pantalonii de pânză.

Alice se trezise și stătea în pat, urmărind eforturile disperate ale lui Corrigan, care încerca să-și tragă cizmele.

— Plecat? murmură ea.

— Da, plec și încă cum! Cu cât mai departe de aici, cu atât mai bine!

Peste câteva clipe, se împletici pe verandă, cu pușca pe umăr. Nici acum nu reușise să-și vâre complet piciorul stâng în cizmă. Sanei îl aștepta cu rucsacul în spate.

— S-o luăm spre dealuri, îi spuse Corrigan.

Corrigan stătea în luminiș, cu mâinile în șold, gâfâind ca un ogar.

— Heydrich? se minună Manning. Dar cum de-a aflat că suntem aici?

— Presupun că la fel cum am aflat și noi. De la băștinași.

— Crezi că ne-au trădat?

— Poate că da, poate că nu. Pentru ei, Heydrich este tot un alb. Și-or fi închipuit că ține la noi.

Manning se uită la stația radio și la generator. Apoi își îndreptă privirile către Părintele Goode, care zăcea pe jumătate inconștient într-una dintre colibe. Nu va fi simplu să se deplaseze prin junglă. A încercat să evite această situație cât a putut.

— Ești sigur că japonezii vin aici?

— Ascultă, exclamă Corrigan enervat. Ce dorești de fapt? Un mandat de percheziție semnat de însuși Împăratul?

Manning se întoarse către sergentul Lavella, aflat la câțiva pași mai în spate, nerăbdător să-și folosească în sfârșit vechea carabină Lee-Enfield.

— Într-o oră trebuie să fim gata de plecare, ordonă el. Poate că ai salvat chiar mii de vieți.

— Da, sunt un erou, ce mai! Și acum bănuiesc că vrei să te ajut să cari toate cutiile astea?

Wolfgang îl împingea pe băiatul negru înainte, pe cărare. Păsări viu colorate zburau prin copaci, scăldându-se în razele strălucitoare ale soarelui. O ceață verzuie pătrundea prin

imensa boltă de smarald de deasupra lor. În junglă era întotdeauna întuneric. Heydrich de-abia zărea la câțiva pași înaintea lui, prin tufișurile de liane și orhidee.

— Mein Gott! 19 Un om s-ar putea rătăci aici și nu i s-ar găsi nici măcar oasele.

Locul era deprimant și apăsător. Heydrich înjură pe înfundate; mai bine ar fi rămas la el pe plantație și l-ar fi lăsat pe Tashiro să se ocupe de partea cea mai neplăcută.

Dar șmecherul și ticălosul de japonez nu avusese încredere în el. Îl obligase să vină aici.

Încă nu-și revenise din șoc, după ce găsise în dormitor cartea de vizită a lui Corrigan. Nesimțitul îi distrusese cele mai bune cearșafuri. Și fotografia lui Adolf Hitler, pe care i-o trimisese fratele său de la Nuremberg. Că să nu mai vorbim de lada de bere care dispăruse din pivniță.

Heydrich nu avusese cum să-și macine supărarea. Tashiro insistase să pornească imediat în căutarea lui Manning. Heydrich îl dusese direct în satul lui Tashimboko.

Tashimboko se îngrozise când îl văzuse pe Heydrich venind cu japonezii. Cum nu putea spune de față cu neamțul că nu cunoștea ascunzătoarea lui Manning, se văzuse obligat să-l ofere ca ghid chiar pe fiul său, Menazumi. Imediat după ce au plecat, satul răsună de tânguielile băștinașilor. Toți regretau ce făcuseră.

Heydrich pufni în râs când își aduse aminte. Câtă loialitate! Acum, pe măsură ce urcau dealurile, căldura devenea tot mai apăsătoare. Aerul era din ce în mai rarefiat, iar plămânii se chinuiau să reziste. Doar Menazumi, care lipăia înainte, părea imun la toate acestea.

Cărarea se transformă într-un urcuș abrupt. Heydrich se opri epuizat, ștergându-și fruntea cu o batistă îmbibată de sudoare. Deodată simți în spate țeava unei arme. Se întoarse. Era Tashiro.

Porni din nou gâfâind.

Transpirația îi ieșea prin toți porii, umezindu-i degetele. Se scurgea de pe bărbie pe cămașa albă, pătată. Părul lui încărunțit și rar i se lipise de cap în șuvițe slinoase.

Menazumi se opri brusc. Ascultă atent și arătă cu mâna, semn că tabăra se afla aproape. Soldații japonezi își pregătiră armele.

Heydrich se dădu înapoi să-i lase să treacă. Himmel20, doar nu vroiau să și lupte pentru ei!

Kurosawa încheia coloana. Heydrich îi zâmbi mieros.

— Este singurul om civilizat dintre toți! își spuse neamțul cu amărăciune.

Tânărul locotenent își scoase revolverul și-l trase pe Heydrich după el.

Cărarea se îngusta. Menazumi arătă cu degetul înainte, după care se trânti în iarbă. Tashiro încercă să-l ridice, dar băiatul refuză cu încăpățânare să meargă mai departe. Reuși să scape și o luă la fugă în jos pe potecă.

Trecu în goană pe lângă Heydrich și se făcu nevăzut în tufișuri.

Tashiro dădu din umeri. Acum nu mai conta, oricum. Își scoase sabia și își îndemnă oamenii să-l urmeze.

În timp ce privea, Heydrich își dădu seama că apreciase greșit numărul soldaților japonezi. Se răspândiseră rapid prin junglă, mișcându-se pe tăcute ca niște umbre.

Se strecură mai aproape să-i urmărească. Spera să-l prindă pe Corrigan. Își dorea să-l vadă chinuindu-se în ghearele unei morți lente. Da, o să-i plătească pentru cearșafuri.

Se linse pe buze încântat și nerăbdător.

Ajunse la marginea unui luminiș. De unde stătea ghemuit, zărea trei colibe de stuf; un fuior de fum se ridica pe cer dintr-un foc stins, dar în rest nu se mai vedea nici un semn de viață. Domnea o liniște desăvârșită, cu excepția țipetelor stridente ale maimuțelor din copaci.

Deodată, Tashiro fluieră și imediat izbucni răpăitul mitralierelor… Maimuțele se agitară îngrozite. Gloanțele ciuruiră primele două colibe, lăsând găuri uriașe în pereții de stuf.

Tashiro fluieră încă o dată și focul se opri la fel de brusc cum începuse. Era semnalul pentru oamenii lui să alerge în luminiș, cu baionetele trase.

Se năpustiră în colibă, strigând Banzai. Unul dintre ei trăgea cu mitraliera prinsă de șold. Peste câteva secunde, apărură unul câte unul, cu puștile atârnându-le în mâini.

Mirosul acru de combustibil și lemn ars se răspândi în aer.

Heydrich se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Kurosawa.

— Englezii nu sunt aici.

— Dar… Trebuiau să fie.

— Nu, nu sunt aici, zise Kurosawa blând.

Tashiro străbătu luminișul cu sabia scoasă, în drum spre colibe. Intră să vadă dacă Manning nu lăsase ceva în urmă. Nimic.

Turbat de furie, apăru în lumina soarelui și își înfipse sabia în pământul moale. O lăsă acolo, vibrând. Se întoarse către Heydrich.

— Te-ai înșelat! Pufni el în japoneză.

Lui Heydrich îi pierise glasul. Se holba la el și clătina din cap.

— Probabil că i-a prevenit Corrigan! murmură el.

Tashiro își înșfacă sabia.

Cât de departe ar fi putut să ajungă? Trebuie să pornim imediat după ei! exclamă el.

— Tashiro-san, n-o să-i găsim niciodată în jungla asta fară ajutorul băștinașilor.

Tashiro nu-i răspunse. Știa că locotenentul Kurosawa avea dreptate. Își încorda fălcile, încercând să se stăpânească.

— Trimite-l înapoi la Marakon pe nenorocitul ăsta! zise el arătând spre Heydrich.

Corrigan îl ajutase pe Manning s-o șteargă exact la timp. Englezul se pregătise de luni de zile pentru o astfel de evacuare. Alesese deja un loc de rezervă pentru tabăra sa, sub o albie secată, acoperită de junglă, pe povârnișurile muntelui Tahunga, în extremitatea nordică a insulei, spre Capul Marmari Avea de mers o zi întreagă prin văi adânci, de-a lungul defileului săpat de râul Ngulini.

Când Corrigan își făcuse din nou apariția cu o seară în urmă, Manning îl trimisese în grabă pe sergentul Lavella în cel mai

apropiat sat, să aleagă câțiva oameni pentru căratul bagajelor. Se găseau destui doritori; de când plecaseră europenii, tutunul răsucit, atât de îndrăgit de băștinași, dispăruse.

În timp ce se lăsa întunericul, emițătorul și generatorul stației fuseseră împachetate în lăzi legate cu viță de stâlpii lungi din bambus. Fiecare povară era dusă de patru localnici.

Alții cărau proviziile de orez, carne conservată și benzen, încă doi îl transportau pe Părintele Goode, pe o targa improvizată din bambus.

Când au terminat de împachetat, constelația Ursa Mare strălucea deasupra lor ca un pumn de diamante. Se pierduseră în noapte, sărind peste rădăcini, căzând în gropi cu noroi, alunecând pe frunze ude și iarbă. Trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de japonezi.

Pe măsură ce se afundau în junglă, își puseseră pe spate mici licurici sclipitori, ca să se orienteze în beznă. Sergentul Lavella mergea în frunte, pășind din când în când prin pâraie puțin adânci, să li se piardă urma. Luna coborâse în spatele munților îndepărtați, când Manning le permise în sfârșit să facă un popas. Dormiră ghemuiți, sprijiniți de trunchiurile arborilor uriași, obosiți și îmbibați de sudoare. Roiuri de țânțari bâzâiau în jurul lor.

O dată cu primele raze de soare, Manning îl trezi, îndemnându-l din nou la drum.

Furtuna se dezlănțui deodată, puțin după răsăritul soarelui, măturând insula de la sud la est. Umbrele se năpusteau către ei dinspre mare. Își ridicară privirile și văzură norii negri care astupaseră soarele. În câteva minute începu ploaia, transformând pământul într-un noroi cleios. Alunecau la fiecare pas, epuizați de oboseală.

Manning își împrăștiase băieții printre băștinașii care duceau bagajele. Îi urmărea el însuși pe cei cu stația radio. Părea atât de îngrijorat, de parcă ar fi fost vorba de un copil.

Când se declanșase potopul, Manning îi pusese pe băștinași să astupe bagajele cu frunze de palmier. Dar torentele de ploaie nu mai conteneau să se scurgă din cer și oamenii se căzneau să-și mențină echilibrul pe pietrele alunecoase din

albiile râurilor.

Bărbații cărora Manning le încredințase transportul stației radio erau cei mai solizi dintre băștinași; dacă vreunul dintre ei aluneca, ținea mâna în sus să nu încline povara, iar Manning se repezea să-l ajute, până își recăpăta din nou echilibrul.

Înaintau foarte greu prin ploaia torențială. Dar Manning voia să ajungă la noua tabără până la căderea nopții.

Fiecare oră petrecută în junglă reprezenta un pericol.

Acum pentru Ian Manning conta un singur lucru. Guadalcanal.

Ploaia se revărsa din cer în cascade cenușii, iar picioarele lor se afundau în noroiul lipicios. La prânz se opriră să se odihnească la adăpostul unei creste de bazalt. Lipitori grase li se cățăraseră pe picioare, vârându-se pe sub cămăși. Fuseseră nevoiți să le ardă cu țigările aprinse ca să scape de ele.

Așezaseră targa cu Părintele Goode sub un pinten de stâncă. Preotul își pierdea tot mai des cunoștința; drumul îl obosise mai mult decât se așteptaseră. Zdruncinăturile de pe poteca alunecoasă îl făcuseră adesea să urle de durere.

Malaria îl prinsese din nou în gheare; din când în când delira din cauza febrei; peste câteva clipe tremura de frig. Scurtele momente când reușea să adoarmă reprezentau o adevărată binecuvântare.

Acum se odihnea, asudând în umezeala răcoroasă a peșterii. Deschise ochii și îl văzu pe Corrigan mergând pe cărare, învelit într-un poncho de piele.

— Domnule Corrigan!

Aproape că nu-și mai recunoștea propria voce.

— Domnule Corrigan!

Irlandezul se opri, aplecându-se la gura peșterii.

— Va să zică te-ai trezit, nu-i așa?

— Vreau să-ți vorbesc.

— Grăbește-te, în curând va trebui să pornim!

— Vino mai aproape, te rog!

Corrigan bombăni, dar îi făcu pe plac. Își vârî capul înăuntru, așezându-se pe vine, lângă targa.

Un timp, preotul tăcu, semn ca medita adânc. Din ziua în care Rachel plecase cu Corrigan la Capul Marmari, nu încetase să se frământe. Acum, simțind că este pe patul de moarte, i se părea foarte important să afle adevărul.

— Domnule Corrigan, trebuie să-mi spui sincer. Ai atentat cumva la pudoarea nepoatei mele?

— Vorbește clar, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mă refeream la nepoata mea. Ai profitat cumva de ea?

Corrigan pufni.

— Nu-ți stă gândul decât la sex, nu-i așa?

Părintele Goode se făcu că n-aude.

— Aștept să-mi răspunzi, domnule Corrigan. O să-mi dau seama dacă mă minți.

— Nu, n-am profitat, indiferent cât ți se pare de incredibil. Dar cum de ți-a venit asemenea idee?

— Am observat cum te privește. A păcătuit cu inima, dar nu cu trupul.

Corrigan se uită într-o parte.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Ba cred că înțelegi.

— Uite, nu știu ce gândești despre mine, dar presupun că ai dreptate. Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o. Dar n-am putut, și cu asta basta. Și acum, culcă-te! Mai avem mult de mers!

— Las-o în pace, domnule Corrigan! Merită ceva mai bun de la viață!

— Aș putea spune același lucru despre tine.

Se întoarse și ieși din peșteră.

În timpul drumului din după-amiaza aceea, se gândi la cuvintele preotului. Doamne Sfinte, ce-ți era și cu femeile astea! Îți aduceau numai necazuri. Cu băștinașele însă nu avea probleme. Cel puțin, știai cum stai. Nu încercau niciodată să complice lucrurile. Simțea că Sanei îl iubea foarte mult, deși nu pretindea același lucru de la el!

Știa că avea și alte amante și nu protesta. Dar cu femeile albe era cu totul altceva.

Încetă să-și mai frământe mintea. Trăia viața pe care și-o dorise și, de îndată ce va scăpa de pe insula asta blestemată, o

s-o ia de la început.

Lua-i-ar dracu' pe toți!

Seara se lăsă asupra insulei ca un văl întunecat. Ploua torențial, iar cizmele se îmbibaseră de apă. Noroiul și frunzele moarte, lipite de tălpi, le făceau grele ca plumbul. Chiar și băștinașii, cu picioarele lor mici și solide, începuseră să obosească tot urcând și coborând peste văi și creste alunecoase, acoperite de noroi roșu.

Când ajunseră în cele din urmă la Ngulinni, amurgul se instalase deja deasupra munților. Locul ales de Manning se afla la o oră de mers, pe o cărare îngustă, care șerpuia printr-o vale abruptă. La dreapta cobora o sută de picioare în șuvoiul maroniu de ape al râului.

Manning se opri să-și tragă sufletul. Îl aștepta pe Corrigan să-l ajungă din urmă.

— Nu mai avem mult, bătrâne!

— Oricum nu contează pentru mine! Atâta timp cât sunt pe insula asta afurisită, nu-mi pasă.

— Trebuie să te conving într-un fel să mă ajuți. Ești un om foarte folositor.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată mă gândesc.

Înaintea lor, unul dintre cărăuși scoase un strigăt disperat. Alunecase pe noroi și căzuse pe spate. Dădea din picioare în aer, încercând să-și recapete echilibrul. Privi în jur îngrozit și văzu hăul înspăimântător. Își desprinse mâna de pe stâlpii de lemn și își înfipse degetele în noroi.

Celălalt cărăuș se lupta pe viață și pe moarte să nu se prăbușească, zdrobit de greutatea poverii. În momentul în care camaradul său dăduse drumul capătului de bambus, bagajul se înclinase.

Corrigan știa ce-o să se întâmple.

— Bateriile! murmură el.

— Doamne Sfinte! strigă Manning.

O luă la fugă spre ei, urmat de Corrigan.

Manning alunecă și căzu cu fața-n noroi. Privi neputincios

cum cărăușul din față căzu de pe marginea prăpastiei, trăgând după el suportul de bambus cu baterii cu tot.

Corrigan sări peste englez și făcu un efort disperat să-l salveze pe tânărul băștinaș. Întinse mâna să apuce brațul negrului. Pentru o fracțiune de secundă, degetele sale îi prinseră încheietura, în timp ce încerca să-și găsească un sprijin în noroi.

Apoi brațul ud de ploaie și îmbibat de sudoare alunecă din strânsoarea lui Corrigan. Irlandezul îi văzu fața de aproape, cu ochii ieșiți din cap, terorizat de umbra morții. Deschise gura și scoase un urlet jalnic în cădere.

Se rostogoli în hău și se prăbuși în apele repezi și maronii ale râului Ngulinni. Dispăru în câteva secunde, purtat de curent o dată cu suportul de bambus.

Nu scoase nimeni nici un cuvânt. Nu se auzea decât mugetul înăbușit al apelor din prăpastie. Ceilalți cărăuși se opriră să se uite după el.

Manning zăcea pe burtă, uluit și îngrozit. Își cufundă fața să se mai răcorească în noroiul umed și rece. Încerca să se gândească la soarta crudă a băiatului, dar îi era imposibil. Nu-l preocupau decât bateriile. Fără ele, stația radio era inutilă.

Totul fusese în zadar. Mai bine s-ar fi lăsat împușcați de japonezi!

Se făcuse întuneric când au ajuns pe culme. Ploaia nu contenise nici o clipă. Se îngrămădiseră toți sub un colț de stâncă, obosiți, uzi și întristați. Încercau să se încălzească. Cum nu puteau să aprindă focul, mâncară o cină frugală, alcătuită din came de vită conservată și fasole rece, la lumina unei lămpi de gaz.

Poteca se umpluse de sute de lipitori. După ce terminară cu masa, Corrigan își aprinse țigara și arse oribilele gângănii negre prinse de picioarele lor. Nu se auzeau decât incantațiile Părintelui Goode în timp ce se zbătea și se răsucea în ghearele febrei.

Rachel îngenunche lângă el, încercând să-i umezească buzele.

— Cum se simte? O întrebă Corrigan.

— Drumul l-a slăbit foarte mult. L-a apucat malaria.
— Manning are niște atabrină.
— Acum e prea târziu. Mai bine s-ar odihni.
— Nici nouă nu ne-ar strica!
Rachel își coborî vocea.
— Domnul Manning spune că radioul este inutil fară baterii.
Corrigan încuviință din cap.
— Da, e ca o barcă fară cârmă!
— Deci toate eforturile noastre au fost în zadar.
— Eu unul nu sunt de aceeași părere. Doar suntem în viață, nu?
Rachel îi zâmbi.
— Da. Să știi că ești un om cumsecade, domnule Corrigan.
— N-am avut de ales. Japonezii mișunau peste tot la Marakon.
— Zău, domnule Corrigan? Ai fi putut aștepta foarte bine până ar fi plecat. De ce n-ai făcut-o?
— M-da, presupun că ai dreptate, zise Corrigan. Dar fiecare om mai greșește în viață.
Băgă mâna în rucsac și scoase o sticlă de whisky. Îi oferi și ei să bea.
— Ia, o să te mai încălzești.
Rachel ezită, apoi trase o dușcă. După aceea, i-o dădu înapoi cu o privire vinovată. Se străduí să nu tușească.
— Faci progrese. În curând o să devii o degenerată, rânji Corrigan.
— Mulțumesc pentru băutură, domnule Corrigam.
— Cu plăcere, domnișoară Goode.
Sanei îi privea din partea cealaltă a peșterii, cu ochii strălucind în întuneric. Pupilele reflectau tăciunii portocalii ai micului foc. Simți pericolul pentru prima oară. O sorbea din priviri pe domnișoara albă. Bănuia ea de mai mult timp. Dar acum era sigură.
Știa despre Corrigan că trăise cu alte băștinașe, dar n-o deranja, îl interesase numai sexul, bineînțeles, doar era un bărbat alb. Pentru Sanei nutrea cu totul alte sentimente.
Își închinase întreaga viață lui Corrigan și era convinsă că

într-o zi se va căsători cu ea. Mai erau și alți plantatori care se însuraseră cu localnice. Sigur, nu se putea compara cu o femeie albă, dar nu conta. Așa va fi mult mai respectată de ai ei.

În adâncul sufletului simțea că irlandezul nu se deosebea prea mult de ea. Se potriveau de minune. Se obișnuise cu firea lui violentă și cu blândețea grosolană. Îl văzuse în momentele cele mai rele, când se îmbăta sau când se retrăgea în carapacea lui îmbufnat. Știa că aceste accese de tristețe aveau legătură cu anumite lucruri din trecut, pe care dorea să le ascundă. Sigur, îl văzuse și în clipele de bucurie, când se zguduia de râs, plin de voie bună, molipsindu-i și pe cei din jur.

Câteodată se purta dur cu ea, dar uneori o alinta tandru, de parcă ar fi fost o mică pasăre în mâinile lui uriașe.

Îl iubea pe Corrigan. Îi îndrăgea ochii sclipitori, nebunia lui, zâmbetul strengăresc și corpul maroniu atât de masiv. De fapt, Sanei îl adora cu adevărat. Dacă ar fi știut, Corrigan poate că s-ar fi speriat de forța sentimentelor ei. Simțea că l-ar urî la fel de mult pe cât îl iubea dacă ar părăsi-o.

Și acum, în timp ce-l privea cum discuta cu femeia albă, se hotărî s-o omoare pe Rachel dacă va trebui.

Patrick Corrigan era în toane bune. Tocmai terminase sticla de whisky câștigată de la Manning și reușise să-și alunge gândurile negre din seara trecută.

Își aranjară tabăra într-o albie, în inima junglei, departe de poteca folosită în mod obișnuit de băștinași. Din vârful unui tek înalt aveau o perspectivă perfectă asupra trecătorii și a Capului Marmari.

Marșul chinuitor prin noroi, pe cărarea abruptă îi slăbise pe toți de puteri. Doar Manning rămăsese insensibil la ploaie și oboseală. Când se lumină de ziuă, îl puse pe Lavella și pe oamenii săi să construiască o nouă colibă pentru stația radio și un punct de observație în copac.

Terminară toate pregătirile înainte de apusul soarelui. Trei colibe fuseseră ridicate sub pereții abrupți ai văii, cu materialele rudimentare găsite în junglă; una pentru Manning

și stația radio; una pentru Lavella și oamenii lui și alta pentru Corrigan, Rachel și unchiul ei.

Furtuna se mai domolise în timpul zilei, dar la lăsarea nopții se deplasă dinspre sud încă o vijelie năpraznică. Corrigan se îngrămădi în colțul colibei, tremurând, în timp ce torentele de ploaie se revărsau peste acoperișul deschis, scurgându-se în pământ.

Un felinar cu sticla fumurie atârna de un stâlp de bambus.

Din partea cealaltă a colibei, Rachel încerca să-i vâre pe gât unchiului ei niște supă conservată. În ciuda privațiunilor îndurate pe drum, își revenise; febra îl lăsase și își recăpătase cunoștința.

— Curat ghinion! gândi Corrigan.

Irlandezul deschise cea de-a doua sticlă de whisky, trase o dușcă și se făcu că nu-i bagă în seamă. Contrar celor spuse lui Rachel, adevărul era că începea să regrete impulsul lui de moment. Se întreba ce-l determinase oare să-l salveze pe Manning de japonezi: ura față de Heydrich sau vreun instinct ascuns?

Indiferent ce ar fi fost, începea să-și dea seama că greșise.

Acum era prins în capcană; pe o insulă umedă, înțesată de țânțari, cu un martir și un preot, și n-avea nici o idee ce va urma. Se proteja instinctiv, consumând tot mai mult alcool. Hotărî să-și petreacă timpul cât mai plăcut posibil.

Manning intră înăuntru. Șuvițe subțiri de păr i se lipiseră de frunte.

— Ce faci, ești ocupat cu războiul? îl întrebă Corrigan.

Manning se făcu că nu-l aude și ridică sticla goală de Johnny Walker care zăcea la picioarele sale.

— Doamne Sfinte, Patrick! Ai băut-o pe toată!

— Să știi că am început-o și pe cealaltă, bătrâne, îi spuse Corrigan, sorbind cu nesaț din ea.

— Eu zic c-ar fi mai bine s-o iei mai încet.

— Nu văd de ce. Doar n-am altceva de făcut.

Manning se lăsă pe vine, ștergându-și picăturile de ploaie de pe față.

— Am o problemă, prietene!

— Știu. Nu funcționează radioul. Nici nu merită să-l mai despachetezi. Oricum nu-i treaba mea!

Manning își coborî vocea, vorbind pe un ton conspirativ.

— Trebuie să transmit din nou, Patrick. Doar o exista un loc pe insula asta de unde să iau niște baterii!

— Păi de ce nu-i faci o vizită lui Heydrich? îi sugeră Corrigan înghițind încă o gură de whisky.

— Heydrich?

— Are patru baterii noi în magazia pentru bărci. Le-am văzut cu ochii mei. Presupun că le păstrează pentru yachtul lui.

— Exact de ce avem nevoie.

Îl privi agitat pe Corrigan.

— Ce zici, ne ajuți?

Corrigan lăsă sticla jos și se holbă la el.

— La ce să vă ajut?

— O să-l trimit pe Lavella și oamenii lui să aducă bateriile. Vreau să-i însoțești. Știi mai bine cum să te descurci decât oricare om de aici.

Corrigan scutură din cap hotărât.

— Nu, nici nu mă gândesc. Pe acolo este plin de japonezi. Dacă vrei să te joci de-a soldații, n-ai decât. Doar nu este războiul meu. Ține minte!

Manning îl bătu blând pe umăr. Când îl privi, nu se simțea nici o umbră de reproș în glasul lui.

— Bine, bătrâne. Te înțeleg. Doar ne-ai ajutat destul și așa!

Corrigan clătină din cap dezgustat. Știa că Manning o să se ducă el însuși după baterii. Omul era obsedat de afurisita aia de stație radio. Or să-l omoare, ce mai!

Până la urmă, japonezii vor da de ei. Dacă n-ar fi fost Corrigan, ar fi murit cu toții. În curând, vor trimite avioane să-i caute; sau unul dintre băștinași va trăda noua ascunzătoare, pentru bani sau de frică. Era inevitabil.

Își imagina sfârșitul lui Manning. Aplecat deasupra stației radio… Strigăte și o rafală neașteptată de mitralieră când soldații japonezi se vor năpusti din junglă. Lavella și oamenii lui vor lupta eroic, dar în curând se va termina totul. Cel mai bun lucru la care se putea aștepta Manning era să fie ucis

rapid de un glonte.

Însă, dacă japonezii îl prindeau viu…

Corrigan privi întristat coliba slab luminată. Rachel se aplecase peste targa unchiului ei. Îl observă și ridică ochii zâmbindu-i.

Irlandezul se încruntă și se uită în altă parte.

— Știi, îmi pare rău, Manning. Aș vrea să te ajut, dar asta este!

— N-are rost să te scuzi, bătrâne! zise Manning vesel, întorcându-se să iasă din colibă.

Apoi, ca și când și-ar fi amintit de ceva, se întoarse și spuse:

— Păcat! Era probabil singura ocazie să scapi de pe această insulă afurisită.

— Ce vrei să spui?

— Păi, de îndată ce pun stația în funcțiune, voi aranja ca Părintele Goode și nepoata lui să fie evacuați.

— Și cum dracu' o s-o faci?

Manning se așeză din nou pe vine. Corrigan recunoscu inocența prefăcută de pe chipul său. Acum regreta că-i fusese milă de el.

Manning era un ticălos afurisit.

— Cu ajutorul unui submarin, spuse Manning. Americanii s-au oferit să mă evacueze când doresc. Desigur, voi rămâne aici cât va fi nevoie. Dar Părintele Goode are nevoie urgentă de îngrijire medicală și n-o pot obliga pe domnișoara Goode să riște alături de noi. S-au orientat greșit de la început când s-au hotărât să vină aici.

— Păi tocmai asta încercam să le explic și eu.

— Ai avut dreptate.

— Hai, zi înainte, Manning! Care este târgul?

— Urât cuvânt, Patrick, bătrâne! Nu este vorba de un târg, ci doar de o sugestie. Aș putea să mă duc chiar eu după baterii, dar nu sunt la fel de talentat ca tine. Și este posibil să nu mă mai întorc. Fără mine, vei înțepeni aici, cu Părintele Goode și nepoata lui. Iată de ce îți sugeram să aduci bateriile.

— Și dacă… Dacă ți le aduc. Poți să ne scoți de pe insula asta blestemată?

— Așa cred, zise Manning vesel. Deci, ce zici, bătrâne?

Corrigan înșuruba la loc capacul sticlei de whisky.

— Când plecăm?

Hotărâseră ca irlandezul, sergentul Lavella și cei șase jandarmi ai săi să se ducă pe plantația lui Heydrich, în timp ce japonezii răscoleau dealurile în căutarea lor. Trebuiau să ia bateriile și s-o șteargă în mare viteză de la Marakon. Dar, a doua zi de dimineață, când Corrigan și Lavella se târau pe coate și genunchi printre cocotieri, la două sute de yarzi de bungalow-ul lui Heydrich, își dădură seama că nu va fi atât de simplu.

Heydrich și japonezii se aflau deja acolo.

Corrigan nu mai înțelegea nimic. Crezuse că Heydrich și aliații săi măturau jungla în căutarea lor; n-avea de unde să știe că locotenentul Kurosawa îl convinsese din prima zi pe Tashiro să renunțe la o asemenea expediție inutilă.

Irlandezul se întreba cât timp vor mai zăbovi japonezii pe plantație. Doamne, dacă se hotărau s-o folosească drept bază temporară?

Briza de seară îi aduse în nări mirosul unui japonez. Era foarte ciudat, semăna cu fânul umed. Nu se vedeau decât vreo zece, ceilalți luau probabil cina în bungalow.

Din câte îi știa pe japonezi, aceștia se instalaseră mai mult ca sigur în dormitorul lui Heydrich, se gândi el cu satisfactte.

— Lua-i-ar dracu'! zise Corrigan cu voce tare.

— Vom omorî japoni? îi șopti sergentul Lavella, plin de speranțe.

— Sigur. Dacă am avea un regiment de parașutiști în spate, îi răspunse Corrigan.

Privi în jos. Oamenii lui Lavella stăteau întinși pe iarbă, la câțiva pași în spatele lui.

Erau înarmați cu puști vechi și ciudate care nu foloseau la nimic într-o eventuală confruntare cu Arikasele niponilor. Mannlicher-ul lui Corrigan era singura armă modernă pe care o aveau la dispoziție. Corrigan intenționa să evite pe cât posibil deschiderea focului, în ciuda evidentei dezamăgiri a sergentului Lavella.

— Noi mers casă baterii? îl întrebă sergentul Lavella.

— Ești tare nerăbdător, nu-i așa?

Corrigan încuviință din cap și cei șapte oameni se târâră către magazie.

Acolo se aflau doi soldați, care se așezară pe chei, cu puștile între genunchi, fumând liniștiți. Briza le purta glasurile până departe. Nu le păsa. De fapt ei erau vânători, nu? Nu se așteptau în nici un caz să fie atacați.

Corrigan se gândi că va fi simplu să se ocupe de ei. Dar trebuiau să aștepte lăsarea nopții.

Sergentul Lavella își scoase cuțitul și făcu niște gesturi sugestive, arătând cum le va tăia gâtul.

Corrigan îl aprobă.

— Da, în ordine. O să așteptăm până se înserează. Pe urmă, îți dau voie să sari pe ei.

Irlandezul clătină din cap. Era fericit că Lavella nu trecuse de partea japonezilor.

Și, ca norocul lor să fie desăvârșit, se ridicase pe cer o lună plină și strălucitoare. Atârna deasupra oceanului, ca un uriaș clopot de marmură, scăldând într-o lumină argintie magazia și cocotierii. De parcă ar fi suspendat un felinar pe chei, cu fața spre golf.

Corrigan merse tăcut în zig-zag, printre copaci, cu un cuțit lung, strâns în mâna dreaptă. De partea cealaltă a crângului, auzea un zgomot îndepărtat, ca un țipăt de maimuță. Era Lavella, care le semnala poziția sa.

Cei doi soldați trăncăneau și râdeau liniștiți. Știau că dușmanul se afla la zeci de mile depărtare, undeva în munți. După o oră, unul dintre ei se duse după un copac să se ușureze. Tocmai asta aștepta și Corrigan; Lavella se instalase deja între palmieri, gata să pună mâna pe el.

Camaradul său se așeză în capătul digului, cu pușca pe genunchi și își aprinse o țigară. Corrigan se strecură la marginea luminișului, mascat de dig. Japonezul stătea cu spatele la el.

Corrigan ezită. Nu-i stătea în fire să ucidă. Gândul că va trebui să înfigă cuțitul în gâtul cuiva nu-i făcea deloc plăcere.

Prefera să-l izbească în cap cu prăselele.

Irlandezul se ridică încet în picioare și ajunse la câțiva metri de santinelă. În clipa aceea, îi îngheță sângele în vine. Prin umbra copacilor îl zărise pe sergentul Lavella înșfăcându-l de umeri pe celălalt japonez. Lama lată a cuțitului sclipi în lumina lunii.

Soldatul de pe chei îl văzu și el.

Corrigan alergă și-i puse mâna uriașa la gură să nu țipe. Apoi ridică cuțitul.

Dar japonezul se dovedi mai rapid. Luă arma cu amândouă mâinile și o aruncă peste cap, cu un gest reflex.

Corrigan se lovi cu încheietura mâinii de țeava puștii și scăpă cuțitul. Se roti în aer și ateriza pe covorul de viță de sub palmieri.

Gemând de durere, își înclești mâna stângă pe gura omului care se zbătea din răsputeri, iar cu cealaltă încercă să-i smulgă pușca. Deodată, japonezul dădu drumul armei, în același timp își înfipse coatele în spate și-l lovi în coaste pe irlandez. Corrigan se îndoi de mijloc, scăpă pușca, izbit de încă două lovituri sub inimă.

Santinela se sculă în picioare și Corrigan căzu într-o parte în iarbă.

Când își ridică privirea, îl văzu pe soldat cu pușca pe umăr. Corrigan se trezi holbându-se în țeava Arikasei, în timp ce japonezul se pregătea să apese pe trăgaci.

Corrigan simți ceva tare sub mâna stângă. Era cuțitul! Îl apucă disperat și-l aruncă cu toată forța, rostogolindu-se în același timp din bătaia puștii.

Cuțitul zbură peste capul soldatului. Acesta se trase instinctiv înapoi și gloanțele ricoșară în copaci. Înainte să apuce să-și încarce arma, o mână întunecată îi astupă gura și un cuțit sclipi în beznă. Se prăbuși cu fața la pământ, iar sergentul Lavella se aplecă peste el.

Corrigan se ridică în genunchi și luă arma. Fu surprins să constate că-i tremurau mâinile.

— Trebuia să mă aștepți să-l lichidez și pe urmă să acționezi, îl apostrofă el pe Lavella.

— Te-ai mișcat prea încet! Îi reproșa sergentul. Japonii terminat! Trebuie omorât pe toți.

Oamenii lui Lavella o luaseră la fugă spre magazie, tropăind cu cizmele lor pe chei.

— Ar fi bine să ne grăbim! zise Corrigan.

Dar îndemnul său se dovedi inutil.

Din bungalow răsunau strigăte, în timp ce soldații japonezi ieșeau din bucătărie. Corrigan văzu un bărbat gras în costum alb alergând pe verandă și arătând agitat spre magazie.

— Și când te gândești că nu voiam decât să fiu lăsat în pace, bombăni Corrigan și își aruncă pușca de umăr.

Acum era prea târziu să mai dea îndărăt. Vor trebui să găsească un mijloc de scăpare.

Când ajunseră la magazie, japonezii împânziseră deja cărarea. Gloanțele zburau în jurul lor. Unul dintre jandarmi scoase un strigăt și căzu.

Corrigan îl prinse de brațe și-l trase înăuntru. Îi picura sânge pe scânduri.

Lavella și ceilalți se îngrămădiseră în magazie, de-o parte și de alta a ușii, ripostând feroce.

Irlandezul îi făcu semn lui Lavella.

— Acum chiar c-am dat de dracu'! N-o să mai ieșim de aici în veci.

— Ba, descurcat foarte bine! mormăi Lavella.

Se aplecă să examineze rana jandarmului. O spumă roșiatică i se prelingea pe buze.

— Foarte grav, zise Lavella. I-a atins plămânul.

Omul deschise ochii. Lavella îi spuse cât se poate de grijuliu:

— Tu mort!

Luna argintie, încadrată de ușile deschise ale magaziei, sclipea pe apele albastre ale golfului ca o picătură înrămată. Arunca o lumină ireală asupra micii clădiri din lemn și, pentru o clipă, lui Corrigan i se păru că are halucinații. Shamrock plutea liniștită pe ocean lângă Deutschland.

— Probabil că japonezii au venit cu ea până aici, zise Corrigan cu voce tare.

— Noi murit! îi strigă sergentul Lavella. Nu bine deloc!

De parcă ar fi vrut să sublinieze previziunea sa sumbră, unul dintre oamenii săi strigă și căzu într-o parte pe scânduri, cu sângele țâșnindu-i din umăr. Altul îi luă locul la ușă, în timp ce gloanțele continuau să ciuruiască pereții subțiri ai magaziei.

— Pune-ți oamenii să încarce bateriile pe Shamrock, îi strigă Corrigan lui Lavella. O să ne îmbarcăm imediat.

Lavella împărți câteva ordine. Doi dintre oamenii săi săriră în picioare și târâră bateriile pe puntea șalupei Shamrock. Când terminară, Corrigan le spuse să urce la bord.

Irlandezul îi dădu Mannlicher-ul lui Lavella.

— Ține-i departe cât poți mai mult! Îi strigă el.

Intră în cabina Shamrock-ului și porni motoarele. Lavella se aruncă pe podea, lângă jandarmul rănit, și își descarcă pușca în soldații care înaintau, oprindu-i în spatele primei linii de cocotieri.

Corrigan desfăcu odgonul și alergă în magazie să-l ia pe sergentul Lavella.

— Ce-i cu el? întrebă irlandezul arătând spre bărbatul rănit la plămâni.

Bingiti zăcea pe spate cu gura scăldată în sânge. Își deschisese ochii și întinsese mâna după Mannlicher.

Lavella i-o încarcă, i-o puse în brațe și-l rostogoli pe burtă.

Îi șopti ceva la ureche. Pe urmă se ridică în picioare și sări cu Corrigan în șalupă. Irlandezul mări turația motorului și îndreptă barca spre ocean; avea ciudata senzație că naviga spre lună.

De îndată ce micuța ambarcațiune își croi drum în larg, țărmul fu scăldat de lumini.

Răpăitul armelor devenise asurzitor. Corrigan se culcă pe burtă în cabină, în timp ce gloanțele zdrobiră geamurile, înfigându-se în lemn.

Întinse o mână pe cârma vasului și se uită înapoi. Soldații japonezi alergau pe chei, spre magazie. Nu se auzea nici un răspuns din partea lui Bingiti.

Bietul de el, o fi murit! se gândi Corrigan.

Japonezii vor porni imediat motoarele Diesel de pe

Deutschland și vor veni după ei. Ce păcat că nu avuseseră timp să scufunde yacht-ul lui Heydrich…

În clipa aceea, magazia explodă într-un vârtej portocaliu. O ciuperca de fum negru se răspândi pe cerul nopții.

— Doamne Sfinte! murmură Corrigan.

— Caporalul Bingiti, îi explică Lavella. I-am spus să tragă în canistrele cu benzen. Gata cu barca! Gata cu japonii!

Acum răpăitul de pe țărm devenise sporadic. Se îndepărtau deja spre reciful care păzea golful. Peste câteva clipe vor ieși din raza de acțiune a japonezilor.

— Ei, am trecut peste ce era mai rău, zise Corrigan. Nu ne-a mai rămas decât să cărăm bateriile cinci mile prin junglă, cu japonezii pe urmele noastre. Grozav, n-am ce zice!

Corrigan cunoștea apele din jurul insulei Santa Maria ca pe propriul lui buzunar, hărțile Amiralității i se întipăriseră foarte clar în minte. Se îndreptă către nord, spre Capul Marmari. Putea să lase Shamrock-ul acolo, în apele puțin adânci ale golfului, la est de sat. Muntele Tahunga se afla la cinci mile sud-vest.

Când intrară în golf, Corrigan sesiză imediat că ceva nu era în regulă. Poate că îi șoptiseră valurile sau poate că era un al șaselea simț. Se zgâi în beznă, încordat.

Încetini turația motoarelor și lăsă șalupa să plutească înainte peste recifuri.

— Pe unde o luăm? îl întrebă sergentul Lavella, simțind și el că se întâmplase ceva.

— Nu știu, răspunse Corrigan. Ceva nu este în regulă.

Lavella și oamenii săi așteptau la pupa, privind temători țărmul întunecat. Shamrock înainta cu motoarele uruind în apele lagunei.

Apoi Corrigan zări ceva strălucind în valuri prin razele argintii ale lunii.

— Un rechin?

— Un pește zburător?

Încercă să străpungă întunericul și deodată își dădu seama îngrozit.

— O epavă! Tresări el.

Luna plină se reflecta pe resturile bombardierului japonez, strălucind în apele puțin adânci ca oasele unei balene. Corrigan roti Shamrock-ul, încercând să ocolească.

Era un loc prea îngust pentru manevre. Auzi scrâșnetul îngrozitor al metalului și lemnului când cala navei se frecă de reciful de corali. Apoi se zgudui violent și se clătină.

Se opri brusc în cele din urmă, aruncându-i pe toți pe punte. Corrigan mări la maximum turația motoarelor și încercă să smulgă vasul de pe recif. Cala tremură și apele se învolburară înjur, dar nu se clinti din loc.

— Gata, terminat?

— Se pare că da, zise Corrigan. Ne-am împotmolit!

Se uită la ceas. Peste câteva ore se va lumina de ziuă și avioanele japoneze îi vor repera imediat.

— Pe unde o luăm? îl întrebă Lavella.

— Nu există decât o singură soluție, îi spuse Corrigan. Se pare c-o să ne udăm cizmele.

Rachel stătea în ușa colibei și-l urmărea pe Manning. Se așezase pe o cutie goală și contempla stația radio tăcută și nefolositoare. Își scoase binoclul din jurul gâtului și-l așeză pe masă, lângă el.

Era devreme dimineața, dar cămașa kaki începuse deja să se păteze în spate. Se aplecă înainte, cu capul în mâini.

— Te simți bine? îl întrebă Rachel.

Manning se întoarse uimit. O văzu și se strădui să zâmbească.

— Da, mă simt bine. Sunt doar obosit, atâta tot.

— Am auzit bombardierele.

Manning încuviință din cap.

— Trei escadroane și câteva Zero-uri. Mai sunt cinci transportoare care înaintează prin trecătoare. Lovi radioul cu pumnul.

— Se pare că americanii trebuie să se descurce singuri azi.

— Nu putem să facem nimic?

— Nu, fără baterii suntem terminați!

Rachel veni și se așeză pe una dintre lăzi, lângă masă. Făcu semn cu capul spre stație.

— Cât de mult îi afecta pe japonezi?

Manning zâmbi trist.

— O, te asigur că le dădea destulă bătaie de cap! se făcu liniște. Apoi Rachel inspiră adânc și spuse:

— Eu nu vreau să plec!

Manning rămase uimit.

— Nu înțeleg!

— Nu vreau să plec de pe insulă. N-ai decât să-l trimiți pe unchiul meu cu submarinul. Și pe Corrigan la fel! Pe mine însă te rog să mă lași aici, să te ajut! Nu mă tem!

Manning se holbă uluit. Cine era ea de fapt? O fată de nouăsprezece-douăzeci de ani? Nu putea să tolereze așa ceva. În plus, fusese educat în ideea că femeile nu aveau ce căuta în război.

— Nici nu mă gândesc, zise el cât se poate de simplu.

— Pot să fac exact ce faci și tu!

Manning zâmbi sumbru.

— Probabil că ai dreptate. Dar tot nu sunt de acord. În orice caz, îți admir curajul!

— Unchiul meu m-a învățat întotdeauna să nu fug din fața greutăților.

— Mai bine l-ar fi învățat și pe Patrick!

Rachel se încorda.

— Domnul Corrigan nu este lipsit de curaj!

— Da, bineînțeles! Știu asta! zise Manning, surprins că Rachel sărise imediat să-i ia apărarea irlandezului.

— N-am vrut să spun asta!

— Atunci ce-ai vrut să spui?

— Poate că ar fi mai bine să-i pui această întrebare lui Patrick.

Rachel îl studie cu atenție pe Manning.

— Se pare că știi multe lucruri despre el!

— Poate, dar asta nu înseamnă că îl și înțeleg. Sunt de câtva timp pe această insulă și am avut de multe ori ocazia să discutăm. Mi-a povestit despre diavolii din capul lui. Și noi îi avem pe-ai noștri, bineînțeles! Dar nu se compară cu ai lui Patrick!

Manning tăcu. Rachel știa că nu trebuia să insiste. Manning era un englez desăvârșit, care n-ar fi trădat încrederea altui om!

Se duse la ușa colibei.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

— A, nu trebuie să-ți faci griji în această privință. Se va întoarce cu baterii cu tot! indiferent de alte lucruri, Patrick știe să se descurce.

Ajunseseră în tabără a doua zi după-amiază.

Merseseră toată ziua și jumătate de noapte, cărând pe umeri prețioasele baterii; își jupuiseră pielea, iar doi dintre oamenii lui Lavella aveau arsuri pe brațe și mâini din cauza acidului.

Corrigan așteptase refluxul. Peste puțin timp, înotând prin apa până la brâu, porniseră spre țărm cu valoroasa lor încărcătură, înveliseră bateriile într-un impermeabil vechi, recuperat de Corrigan din cabina șalupei.

Când au ajuns în sfârșit în tabără, erau epuizați. Fuseseră nevoiți să-l lase în urmă pe caporalul rănit. Pierduse mult sânge și leșinase.

În momentul în care-și făcură apariția, Manning se afla în coliba stației radio. Nota mișcările vaselor observate în trecătoare în dimineața aceea, în carnețelul lui cu coperți de piele. Când Corrigan păși în luminiș, ieși din colibă cu mâinile în șold, zâmbind satisfăcut.

— Am adus bateriile, îl anunță irlandezul.

— Grozav! exclamă Manning. Știam că pot conta pe tine.

Apoi, fară să mai scoată vreo vorbă, intră la loc în colibă.

Wolfgang Heydrich privea ruinele fumegânde ale magaziei sale și îi venea să plângă. Buza de jos îi tremura de furie, în timp ce se holba la pilonii carbonizați și la scheletul șalupei Deutschland. Acum zăcea pe fundul oceanului în cele cincisprezece picioare de apă sclipitoare.

Îl înjură pe Corrigan în limba sa natală. Apoi scuipă în apă amarul care-i venea pe gât. Cadavrele celor cinci soldați japonezi fuseseră înșirate lângă chei. Începuseră deja să miroasă. Erau acoperite cu o prelată kaki plină de muște.

Heydrich strâmbă din nas dezgustat și o luă înapoi pe

potecă, spre bungalow. Îl găsi pe Tashiro stând de vorbă cu Kurosawa pe verandă. Ofițerul japonez se albise la față de furie, dar Heydrich era mult prea preocupat de propria sa nenorocire ca să-și dea seama.

Kurosawa îl zări primul pe plantatorul german. Se opri la jumătatea frazei și îl privi fix.

— Da, ce dorești?

— Întreabă-l ce are de gând cu yacht-ul meu! zise Heydrich.

Tashiro se întoarse spre el. Se holba amenințător cu ochii lui negri, dar Heydrich hotărâse să nu se lase impresionat. Doar era un arian din rasa superioară a lui Hitler. N-o să le permită acestor barbari galbeni să-l trateze ca pe un băștinaș.

— Tashiro-san nu vorbit acum! zise Kurosawa.

Heydrich îl ignoră.

— Întreabă-l ce are de gând cu yacht-ul meu.

Kurosawa tăcu încăpățânat. Nu intenționa să-i traducă nimic lui Tashiro. Știa cum ar reacționa colegul său. Nu-l înghițea pe plantatorul grăsan, dar se săturase de violențe.

Din păcate pentru Heydrich, Tashiro pricepu despre ce era vorba. Pentru o clipă, zâmbi cinic. Apoi își trase brusc sabia din teaca de piele prinsă în jurul taliei. Heydrich zbieră când vârful ascuțit i se înfipse sub bărbie.

Căzu pe scândurile de lemn. Tashiro îl țintui acolo, turbat de mânie.

Vârful săbiei îi pătrunse în piele și plantatorul simți cum i se scurge sângele pe gât și pe cămașă. Nici nu îndrăznea să respire. Își ațintise privirile asupra lamei de oțel. Știa că Tashiro i-ar fi retezat arterele dacă și-ar fi mișcat puțin mâna la dreapta sau la stânga.

Trecură câteva secunde sau chiar minute. În cele din urmă, Heydrich se uită drept în ochii călăului său. Tashiro îl privea amuzat. Neamțul își dădu seama îngrozit că se gândea dacă să-l omoare sau nu.

Heydrich nu mai trecuse niciodată prin asemenea spaimă. Încercă să vorbească, dar nu reuși; murmură niște vorbe fără șir ca un muribund.

Apoi simți cum i se scurge ceva umed și fierbinte pe cracul

stâng al pantalonului. Făcuse pe el.

Acest act involuntar îi salvase viața. Tashiro văzu pata din regiunea vintrelor și pufni în râs.

Încântat și satisfăcut, își puse sabia la loc în teacă. Pe urmă, cu o mișcare bruscă, îl înșfacă de guler pe Heydrich, aruncându-l pe treptele propriului său bungalow.

Tremurând de frică, Heydrich se ridică cu greu în picioare și o luă spre hambarele cu copra. Peste câteva minute, Kurosawa și Tashiro auziră țipetele unei fete undeva în colibele servitorilor. Era Alice Melema'a.

Heydrich găsise în sfârșit o ființă pe care să-și reverse supărarea și umilința.

Era exact ora șase.

Mitchell stătea lângă radio. Shoup își puse căștile pe urechi. De-abia aștepta să deschidă stația. Se adunaseră încă vreo zece piloți. Se îmbrăcaseră deja în costum de zbor, gata să plece în misiune.

Mitchell sorbea niște cafea dintr-o cană de tablă. Nu știa de ce, dar marginea de aluminiu era întotdeauna cu zece grade mai fierbinte decât conținutul. Îi făcea bine să bea lichidul cald; așa resimțea mai puțin efectele zorilor reci de la tropice.

În cameră domnea o atmosferă de neliniște. După aproape șase săptămâni de teroare, oamenii de la Guadalcanal întrezăriseră prima umbră de speranță. Trecuseră testul cel mai dur, imediat după apusul soarelui. Distrugătoarele japoneze din Canalul Skylark21 declanșaseră un baraj de foc timp de douăzeci de minute, atacând pozițiile Marinei pe culmea de est a pistei de aterizare de la Henderson. Apoi se instalase o liniște ciudată. O flamă roșie învăluise coasta, scăldând jungla din jur într-un roșu sângeriu. La puțin timp după aceea, strigătele Banzai și pârâitul petardelor despicară noaptea. Japonezii atacaseră Compania Baker22 a lui Mike Edson Cel Roșu.

Timp de două nopți, Mike și oamenii lui ascultaseră în corturile lor cum larma bătăliei se apropia tot mai mult. Soldații Marinei fuseseră aruncați de pe culme. Edson reușise în cele din urmă să-i respingă pe japonezi, deschizând focul cu

mitralierele Howitzer. Măcelărise inamicul cu artileria de la numai cincizeci de yarzi. Tunurile trăgeau cot la cot cu infanteriștii, aceeași tactică folosită cu optzeci de ani în urmă la Pittsburg, în bătălia de la Bull Run.

A doua zi de dimineață, Mitchell îi văzuse pe supraviețuitorii Companiei Baker, întorcându-se cu ochii înroșiți, plini de viziuni apocaliptice. Sleiți de puteri, renunțaseră să-și urmărească dușmanul înfrânt. Japonezii lăsaseră în urmă șase sute de morți. Soldații marinei botezaseră locul Culmea Sângeroasă.

În ziua următoare, Forțele Navale străpunseră încercuirea. Amiralul Kelly Turner pierdu purtătorul de avioane Wasp23 dar ajunse în cele din urmă la Iron Bottom Sound cu A Șaptea Divizie de pușcași marini și o mie tone de alimente.

Celălalt factor care contribuise la înclinarea balanței în favoarea americanilor fusese fără îndoială Meteorologul.

Avioanele Wâld Cats24 Grumann din Forța Aeriană Cactus erau inferioare Zero-urilor japoneze. Nu se comparau nici ca viteză, nici ca ușurință în manevrare. Dar avioanele japoneze ajungeau la Guadalcanal cu rezervoarele aproape goale. Veneau de departe, de la Kavieng sau Rabaul, încetinite de cantitatea suplimentară de combustibil pe care trebuiau s-o care.

Conta însă foarte mult că Mitchell și oamenii săi știau când sosesc. Singurul mod de a contracara performanțele superioare ale Zero-urilor era să le ataci de deasupra; faptul că Meteorologul îi anunța cu două ore înainte, le dădea timp să sară în aparatele lor și să urce la altitudini de treizeci de mii de picioare. Când japonezii ajungeau în cele din urmă pe insulă, escadronul lui Mitchell îi aștepta în aer, gata de atac. În momentul acela, se lăsau asupra lor și-i făceau bucăți.

Deși japonezii își dădeau seama ce se întâmplă, n-aveau ce face. Dacă ar fi încercat să zboare în jurul insulelor către nord, nu le-ar mai fi rămas suficient combustibil până la Guadalcanal; iar, dacă ar fi zburat prea sus, ar fi fost reperate de radarele americanilor.

Atâta timp cât Meteorologul continua să transmită, îi secerau

fără probleme pe piloții japonezi.

Deodată, radioul începu să prindă viață.

— Bună dimineața, aliați, aici este Meteorologul. S-au adunat câțiva nori deasupra Bougainville-ului și Noii Georgii, dar se pare că se înseninează spre nord-est. Acum o jumătate de oră, trei escadroane de bombardiere au trecut la est de acest punct. Cam la zece mii de picioare după aprecierea mea. Avioanele de vânătoare se deplasează dinspre Bougainville să le escorteze. Le văd foarte bine. Astăzi o să aveți multă treabă. Vă urez mult noroc, soldați americani! Am încheiat transmisia.

Shoup notă mesajul în carnet și întinse mâna să ridice telefonul. Când se întoarse, nu mai era nimeni în colibă. Probabil că piloții o luaseră deja la fugă spre pistă, cățărându-se pe fuselajele măslinii ale avioanelor de vânătoare. Îi aștepta o zi mare.

Colonelul Nakamura se aplecă peste biroul din fața lui, sprijinindu-se cu mâinile de suprafața netedă din mahon. Vocea lui amenințătoare semăna cu șuieratul unui șarpe.

— Cum a fost posibil?

— Oamenii mei nu s-au așteptat la un asemenea atac, zise Tashiro. Am fost luați prin surprindere.

— Da, asta-i clar, îl întrerupse Nakamura.

Se ridică în picioare și începu să se fâțâie prin cameră, cu mâinile strânse la spate. În cele din urmă, se întoarse cu fața la harta care atârna pe perete.

— Trebuie să fie aici, zise el, indicând zona hașurată cu verde din partea de nord a insulei.

— Chiar în momentul acesta, oamenii mei cutreieră jungla în căutarea englezului.

Nakamura rânji.

— Dar băștinașii ce zic?

— Jură că nu l-au văzut pe englez. Au promis că n-or să-l ajute. Știu ce-i așteaptă dacă-l prindem în satele lor.

Nakamura plecă de lângă hartă și se uită pe fereastră, contemplând pătratul de pajiște frumos întreținut și valurile înspumegate din golf.

Rămase așa câteva clipe, încruntat. Tashiro aștepta respectuos.

— Bătălia de la Guadalcanal nu merge bine pentru noi. Americanii ripostează din ce în ce mai puternic. Comandamentul Superior al Armatei este de părere că inamicul primește informații referitoare la mișcările noastre pe mare și pe uscat. Pagubele sunt incalculabile. Nu putem tolera așa ceva.

— O să-l prindem, Nakamura-san, zise Tashiro.

— Ne-a costat și așa destul de mult! pufni Nakamura. Câți oameni ați pierdut?

— Cinci morți, trei răniți, raportă Tashiro mecanic. Gustul amar al înfrângerii îi învenina sufletul. Sub calmul aparent, era măcinat de o arzătoare dorință de răzbunare.

— Câți v-au atacat?

— Nu pot să apreciez exact. Era întuneric…

— Englezul avea șapte polițiști înarmați pe insulă. Să presupunem că i-au rămas credincioși. În plus, irlandezul și preotul au trecut de partea lui. Asta înseamnă cel mult zece oameni. Nu mi se pare o forță de temut.

— Printre resturile magaziei am găsit corpul neînsuflețit al unui polițai local.

— Grozav! Halal victorie, n-am ce zice! Deci au mai rămas nouă. Îți dau încă două plutoane. Fă tot ce poți să descoperi ascunzătoarea englezului. Trebuie neapărat să-l prinzi!

— Cum se simte? întrebă Manning.

— Are nevoie de un medic. Eu una am făcut tot ce m-am priceput.

Rachel se aplecă peste unchiul ei și slăbi bandajul de la picior. Părintele Goode murmură și mișcă din cap. Zăcea pe patul de bambus, scăldat în propria-i sudoare. Fața ca de ceară semăna cu o păpușă de cârpă.

Manning o urmări cum îl pansa și se strâmbă. Piciorul se umflase, iar zona din jurul rănii căpătase o culoare vineție. Când fata îi scoase bandajele, simți în nări duhoarea cărnii putrezite.

Manning puse o mână pe umărul lui Rachel.

— Americanii mi-au promis că vor trimite un submarin cât mai curând posibil.

— Așteptăm deja de-o lună. Din zi în zi este mai rău. Dacă mai stăm mult, s-ar putea să fie prea târziu.

Manning se înfurie.

— La Guadalcanal se dă o bătălie pe viață și pe moarte. Doar n-o să trimită un submarin tocmai acum pentru…

Se opri.

— Pentru un preot prăpădit și nepoata lui tâmpită.

— N-am vrut să spun asta.

Rachel zâmbi împăciuitor.

— Îmi pare rău. Doar nu ne-ai cerut să venim aici!

Manning ridică din umeri.

— Americanii vor veni cât se poate de repede, zău!

— Știu, numai că nu suport să-l văd cum se stinge pe zi ce trece. Chiar dacă o să supraviețuiască, va fi infirm.

Manning nu știa ce să-i spună. Își dăduse de mult seama c-o apreciase greșit. Deși era atât de tânără, avea nervi de oțel. El unul tremura de frică în fiecare zi, în timp ce această fetiță nu se gândea la altceva decât la sănătatea unchiului ei.

Exemplul ei îl îmbărbăta.

O să respire ușurat când o să-i vadă la bordul submarinului. Prezența lor în tabără reprezenta o răspundere și o povară suplimentare. Izbucnirile Părintelui Goode în timpul delirurilor sale prelungite cutremurau liniștea nopții. Manning știa că țipetele ascuțite ar putea atrage atenția patrulelor japoneze, în caz că s-ar nimeri vreuna prin apropiere.

Pe urmă, mai era și Corrigan, morocănos, imprevizibil și bețiv. Ca să nu mai vorbim de Sanei, tăcută ca o umbră, cu ochii întunecați și răutăcioși. Fiecare amenința în felul său misiunea lui. Cea mai periculoasă părea să fie însă tensiunea dintre Sanei și Rachel. Nu se manifesta pe față, dar era cu atât mai primejdioasă. Ce se întâmplase oare?

O privi pe Rachel și-i spuse:

— Ar fi trebuit să pleci cât mai exista o șansă. Eu unul am încercat să te avertizez.

— Am rămas din aceleași motive ca și tine.

Manning râse acru.

— Zău, nu prea cred!

— Nu toți își riscă viața doar pentru Rege și Țară. Unchiul meu consideră c-o face pentru Dumnezeu. Eu cred totuși că are și un motiv personal.

Manning se încruntă.

— Acesta este un punct de vedere foarte cinic.

— Unchiul Matthew ține tot timpul să-și dovedească ceva. Găsești că este cinic?

— Presupun că nu. De fapt, cred că fiecare gândește la fel!

O privi cum termină de bandajat rana, legând-o cu ultimele fâșii de muselină rupte din rochie. Se ridică, netezindu-și pânza de tapa, de parcă ar fi purtat cele mai bune haine de duminică.

— Spune-mi un lucru, o întrebă Manning. De ce te-a ajutat Corrigan?

— Îl subestimezi, domnule Manning.

— Nu cred. Îl cunosc pe Patrick de când s-a stabilit pe această insulă. Tipul este o haimana și un șarlatan. Crede-mă, ți-o spun ca prieten al lui. Dumnezeu știe ce-o fi la gura dușmanilor.

— Am știut să-i trezesc conștiința.

— Nu are așa ceva.

— Atunci, cum îți explici? îl întrebă Rachel.

Manning se uită în jos stânjenit.

— Presupun că are un motiv personal.

Rachel se făcu stacojie la față și întoarse capul.

— Chiar dacă ar avea, eu oricum nu știu nimic, zise ea.

După aceea, se îndreptă spre ușă și ieși din colibă.

Cam la patru sute de iarzi de tabără, unul dintre pârâurile montane care alimentează Râul Ngulinni săpase în malul dur de bazalt, formând o albie de partea argiloasă a dealului. De acolo se revărsa într-o cascadă, căzând de la aproximativ treizeci de picioare, într-un bazin lat și întunecat.

Aici apa era rece ca gheața, ascunsă în spatele unei perdele dese de ferigi și plante agățătoare. Rachel venea de multe ori acolo să-și spele sudoarea junglei aburinde.

În după-amiaza aceea auzise voci pe cărarea îngustă, în timp ce se îndrepta spre albia râului. Îi recunoscu imediat. Erau Corrigan și Sanei.

Ezită. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă. Probabil că făceau baie împreună. În loc să asculte glasul rațiunii, se trezi mergând înainte. Parcă ar fi atras-o un magnet puternic.

Cascada astupa zgomotul pașilor ei. Se afla la numai câțiva metri de marginea apei, când îi văzu. Corpurile lor suple și maronii contrastau cu verdele undelor. Erau dezbrăcați amândoi, cufundați în apă până la brâu.

Rachel se lăsă pe vine, cu răsuflarea tăiată.

Corrigan stătea cu spatele la ea. Sanei își încolăcise brațele de gâtul lui. Îl stropea cu apă, fugea și se bălăcea zveltă ca o gazelă.

Corrigan o ajunse și o trase în jos, în apă, cufundându-se apoi amândoi. Strigau și râdeau veseli. Sanei încercă să se elibereze, dar Corrigan o apucă de încheietura mâinii și-o luă în brațe. Deodată, își înclină capul și începu s-o sărute pe gât. Chiotele lui Sanei se transformară în gemete de plăcere. Începu să gâfâie și-l făcu pe Corrigan să-i cuprindă sânul cu gura, Rachel se înroși la față în timp ce-l privea pe irlandez plimbându-și mâinile lacom pe corpul fetei. Simți și ea cum i se întăresc sfârcurile și o cuprinde o senzație ciudată în zona întunecată dintre picioare. Acest sentiment puternic o făcu să scoată un strigăt înăbușit.

Atunci înțelese cât se poate de limpede că îl dorea pe Corrigan. Da, îl dorea mai mult decât orice pe lume. Nu-i păsa de unchiul ei, de Dumnezeu, de nimic. Îl dorea și gata.

Ochii lui Sanei sclipeau de plăcere. Gura i se căscase și scoase țipătul animalic pe care Rachel îl auzise pentru prima oară în dimineața aceea lângă biserică. Deodată, își deschise ochii și o privi drept în față, surprinsă și surâzătoare.

Rachel încremeni pentru o clipă. Apoi, se ridică și o luă la goană. Alergă până simți că nu mai poate și în cele din urmă se prăbuși epuizată în genunchi, lângă un copac acoperit cu mușchi. De-abia mai răsufla.

Gâfâitul se transformă în scâncete de disperare și izbucni în

plâns; era ca o eliberare după toate aceste luni de chin și teroare. Vărsa lacrimi amare, jelind cei douăzeci de ani pe care-i trăise fără să se cunoască pe sine însăși.

Kumasi se chinuise toată noaptea, urmărit de gânduri, ca un câine îngrijorat pentru osul lui. Era nedumerit, trist și înspăimântat. După-amiaza trecută, unul dintre tinerii satului se întorsese de la pescuit. Venise să-l anunțe că-i văzuse pe japonezi în golf. Acest fapt nu putea avea decât o singură explicație. Îl vânau pe kiap.

Sătenii de la Capul Marmari știau că Manning își ridicase tabăra pe dealurile din apropiere. De multe ori, mergeau acolo și făceau troc, oferind fructe, pește sau câte un pui sălbatic.

Dar soldații japoni veniseră și-i amenințaseră. Le spuseseră să nu-i ajute pe europeni și să-i anunțe dacă dădeau de urma lor.

Kumasi ridicase din umeri și se prefăcuse că nu înțelege.

Băștinașii nu știau cum să se comporte cu japonezii. Trăiseră timp de cincizeci de ani sub protecția guvernului britanic și avuseseră parte numai de beneficii. Britanicii le aduseseră medicamente, mărfuri, și le impuseseră legile Gubernului, care puseseră capăt războaielor între triburi.

De aceea le venea greu să se împace cu noii stăpâni. Japonezii impuneau mereu să le care poverile, dar nu-i plăteau niciodată așa cum făcuse Manning și ceilalți kiap-i englezi dinaintea lui. Dar, ceea ce-i deranja cel mai mult, era faptul că japonezii le jefuiau grădinile.

În fiecare an, munceau luni de zile să-și cultive pământul. Smulgeau terenul arabil din ghearele junglei fiindcă trebuiau să-și hrănească familiile. De obicei, plantau cartofi dulci, țaro, banane și papaya.

Japonezii luau mai mult decât aveau nevoie; distruseseră până și cocotierii, cărora le trebuie cincisprezece ani să crească, îi doborâseră la pământ să culeagă doar câteva nuci.

Un bătrân din satul lui Kumasi îi găsise pe soldați prădându-i grădina cultivată recent cu țaro. Legumele erau atât de tinere, încât nu avuseseră timp să se formeze, așa că nu se puteau mânca. Revoltat, bătrânul încercase să-i oprească.

Îl împușcaseră ca pe un câine.

Un gest barbar, pe care băștinașii nu putuseră să-l ierte sau să-l înțeleagă.

Totuși erau înspăimântați. Japonezii amenințaseră că-i vor executa pe cei care dădeau ajutor europenilor. Dacă soldații albi se aflau într-adevăr pe aproape – așa cum le spusese kiap-ul englez – atunci de ce se mai ascundea în junglă ca un fugar?

Poate că japonezii aveau dreptate – războiul se terminase, iar Santa Maria făcea parte acum din Imperiul Nipon. Celălalt alb, Heydrich, colabora cu japonezii, așa că s-ar fi putut să fie adevărat.

Băștinașii fuseseră toți profund șocați de plecarea neașteptată a albilor. Până atunci, îi consideraseră de neînvins; și, cu toate că nutreau o oarecare loialitate față de kiap-ul englez, doreau în primul rând să fie lăsați în pace.

Bătrânii satului se adunaseră să discute problema. Unii dintre ei se întrebau dacă mai puteau avea încredere în kiap.

În caz că japonii descopereau tabăra lui aflată atât de aproape de Capul Marmari, ar fi fost mai înțelept să-l ucidă și să-l ducă în fața comandantului japonez.

Îl priveau pe Kumasi, așteptând confirmarea lui.

Kumasi era luluai, căpetenia satului, numit de Manning însuși. Își câștigase această poziție în primul rând fiindcă știa englezește. Învățase când era tânăr, pe plantațiile de trestie de zahăr din Queensland.

Dar acesta nu era adevăratul motiv al influenței lui Kumasi. Deși Manning nu știa, Kumasi deținea de asemenea și titlul de Mare Om sau mumi. Pentru a obține această onoare, cheltuise o mare parte din averea sa dând prânzuri festive sau făcând sacrificii impresionante pentru spirite, după moartea fostului șef. De aceea, ceilalți membri ai tribului îi purtau respectul. Râdeau copios când făcea câte o glumă, îi respectau opiniile și-l urmau orbește. Influența și talentul său de conducător erau se pare niște calități înnăscute.

În afară de bogăție, mumi se putea folosi și de prestigiul său pentru a-și lăuda sau certa supușii. Prin urmare, oamenii din

sat îl ascultau în calitate de mumi, și nu de luluai al lui Manning.

Kumasi hotărâse deja că nu trebuiau să-l trădeze pe kiap, în ciuda pericolului la care se expuneau. Pe lângă faptul că japonezii nu prea făcuseră nimic să câștige încrederea băștinașilor, Kumasi avea și alte motive personale. Kiap-ul se ascundea împreună cu femeia albă, aceeași femeie albă care-i salvase viața lui Kumasi, când simțise focul în burtă.

Kumasi enumera motivele cu toată forța și elocvența de care era capabil, încheindu-și cu următoarea explicație discursul: dacă-i trădau pe englezi, vor trebui să răspundă într-o zi în fața regelui George.

Ba chiar mai mult decât atât, kiap-ul îl avea de partea lui și pe Părintele Goode, așa că vor trebui să dea socoteală și Fecioarei Maria.

Cum ambele ființe își câștigaseră o importanță mistică, rivalizând chiar cu spiritele strămoșilor, oamenii din Marmari recunoscură că mumi al lor era un om deosebit de înțelept. Prin urmare, reuși să-și impună punctul de vedere. În afară de asta, le reaminti că mai există și misterioasa problemă a mărfurilor pentru negoț.

Ian Manning putea dormi liniștit. Cel puțin pentru moment.

După această discuție, Kumasi îl trimise pe fiul său Wesu în tabăra lui Manning, să-l prevină că japonezii se aflau la Marmari. Wesu porni a doua zi, cu noaptea în cap, luând-o spre dealuri, pe potecile bine cunoscute din junglă.

Un papagal viu colorat țâșni dinaintea lui. Penele sale albastre și galbene străluceau în razele de soare care străpunseseră bolta verde a copacilor. Wesu mergea repede, croindu-și drum printre liane și plante agățătoare, cățărându-se prin trecătorile înguste, spre buza albiei, unde se întindea tabăra lui Manning.

Deodată, una dintre ferigi se ridică și-i vârî o armă sub nas. Wesu scoase un strigăt și căzu în genunchi.

Feriga începu să înainteze spre el. Avea ochii albicioși și brațele maronii. Acum îi vorbea.

— Care nume ai tu? Îl întrebă feriga.

Șocat, Wesu își dădu seama în cele din urmă că feriga nu era altcineva decât sergentul Lavella, unul dintre polițiștii kiapului. Își atârnase ramuri întregi pe tot corpul. Wesu rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse așa ceva până atunci.

— Mă numesc Wesu. Vrut vorbit kiap, zise el. Venit japonii.

Sergentul Lavella lăsă pușca jos și-l obligă să se ridice.

— Hai, grăbește-te, zise el conducându-l în tabără.

Ian Manning simți cum i se strânge stomacul de frică. Câteodată își permitea să uite că japonezii se aflau pe urmele lui. Își închipuia că totul nu era decât un joc fantastic pe această insulă frumoasă, acoperită de junglă. Da, uneori reușea să estompeze realitatea, ignorând coșmarul în ungherele propriei sale imaginații.

Dar acum, în timp ce asculta îngrozitoarea relatare a băștinașului, frica punea din nou stăpânire pe el. Pentru o clipă îi fu imposibil să vorbească. I se uscase gâtul și i se părea că se sufocă.

Auzi în schimb glasul lui Corrigan.

— Nu mai avem nici o șansă. Ticăloșii ăștia sunt în stare să taie toți copacii de pe insulă ca să ne găsească. Spuie-le americanilor să ne ia de aici la noapte.

— Imposibil, prietene! îi spuse Manning, surprins de vocea sa calmă.

În realitate, nu era deloc liniștit.

— Și ce-o să facem, mă rog?

— Să mutăm tabăra.

— Isuse, de-abia am ajuns aici.

— N-avem de ales.

— Dar ce, ai înnebunit? Afurisitul ăla de vicar poate să-și piardă piciorul din clipă-n clipă. Dacă încerci să-l miști din loc, s-a terminat cu el.

— Ai vorbit frumos, Patrick.

Se întoarse spre sergentul Lavella, care-i aștepta instrucțiunile cu degetul pe trăgaciul puștii.

— Ia-ți oamenii și supraveghează poteca spre satul lui Kumasi. Dar ai grijă să nu tragi. Doar dacă n-ai încotro!

Sergentul Lavella dădu din cap. Înțelesese. Nu va trage decât

dacă va fi obligat s-o facă.

Adică în caz că se va isca o ambuscadă.

Locotenentul Kurosawa stătea sprijinit de marginea șalupei, urmărind zborul păsărilor bellama, fregatele Pacificului. Se învârteau la prora vasului, grațioase. Înaintea lor, uscatul se întindea ca un deget de smarald în apa verzuie, presărată de corali. Pe țărm, frunzele palmierilor impunători se înclinau în bătaia brizei.

Vântul aducea pe aripile sale mirosul satului de la Capul Marmari. Simțea în nări fumul lemnului ars, aromele porcului pus la frigare, duhoarea vegetației putrede și parfumul dulce și amețitor al florilor de nucă betel.

Dar Kurosawa nu admira peisajul. Era chinuit de o senzație de neliniște iritantă, persistentă ca bâzâitul unui țânțar într-o cameră întunecată. Se temea, pentru prima oară de când se înrolase; parcă și-ar fi presimțit sfârșitul.

Se trezi gândindu-se din nou la pelerinajul pe care-l făcuse în capitala Narei, lângă Kido, înainte să plece la război. Nara era străvechiul oraș unde își avea originea budismul din Japonia. Se spunea că îți aducea noroc dacă urcai în vârful templului din lemn. Aici fuseseră cântate sutrele de călugări chinezi din secolul al optulea. Parcă se mai auzeau și acum răsunând în aer, printre munți și copacii de chiparos…

Corpul omenesc este fragil și muritor…

Nu are nici o putere, la fel ca și pământul,… Este instabil la fel ca și vântul.

Este trecător și sortit pieirii…

— Ce solemn ești, Kurosawa!

Se întoarse uimit. Era Tashiro.

— Mă gândeam.

— Gândești prea mult. Ăsta este defectul tău.

Kurosawa clătină din cap.

— Probabil că ai dreptate, Tashiro-san, murmură el.

Știa că Tashiro îl disprețuiește. Deși erau camarazi, proveneau din medii complet diferite.

Tatăl lui Tashiro era samurai; tatăl lui Kurosawa era fermier înstărit din Nachioji, de partea cealaltă a orașului Tokio.

Familia lui avea un cal de curse, iar el studiase la colegiul Keio, o instituție cu influențe vestice. Petrecuse câtva timp în Statele Unite la Universitatea din Michigan.

Tashiro nu studiase la colegii. Se instruise la Rikugen yonen gakko – o școală guvernamentală pentru pregătire militară – când avea doisprezece ani. Armata reprezenta pentru el însăși viața.

Tashiro se înrolase voluntar. Kurosawa fusese chemat sub arme. Tashiro dorea să lupte. Kurosawa nu știa cum să evite violența. Și, în timp ce Tashiro visa la glorie, Kurosawa dorea să supraviețuiască.

Cu toate acestea, Tashiro disprețuia și se temea în același timp de inteligența lui Kurosawa. Camaradul său îi amintea de propria sa slăbiciune. Îndoielile lui Kurosawa îl deranjau mai mult decât voia să recunoască.

— În curând o să punem mâna pe ei, zise Tashiro. De data asta nu ne mai scapă.

— Trebuie să acționăm cu grijă, Tashiro-san! Avem nevoie de ajutorul băștinașilor.

— Auzi, băștinașii! Or să ne ajute fiindcă nu au încotro.

Ca mulți din generația sa, Tashiro considera că cei care nu aparțineau poporului japonez erau kichibu – animale. Așa se explicau atrocitățile armatei japoneze din China.

Kurosawa nu-i răspunse. Știa că n-avea rost să discute în contradictoriu. Prefera să se cufunde în reflecțiile întunecate ale propriilor sale gânduri.

Șalupa ajunsese la numai câțiva yarzi de plajă. Duduitul înfundat al motoarelor răsună în jurul lagunei și al colibelor cu acoperișul de stuf, presărate printre palmieri. Când intrară în apele nisipoase, puțin adânci, soldații săriră pe țărm. Tashiro se așeză în fruntea lor, cu sabia scoasă.

Dar satul era pustiu. Rămăsese doar Kumasi.

— N-are rost! îi spuse Sam Doo locotenentului Kurosawa, în timp ce Tashiro îl chestiona pe băștinaș. Spune că nu știe nimic despre kiap-ul englez.

— Întreabă-l unde au plecat sătenii! insistă Kurosawa.

— Sunt înspăimântați. Au fugit.

Acesta era de fapt jumătate de adevăr. Majoritatea tinerilor băștinași îl ajutau pe Manning să care stația radio undeva în munți, la altitudine mai mare. Bătrânii, femeile și copiii se ascunseseră în junglă. Kumasi rămăsese pe loc, sperând să-i convingă pe japonezi să nu dea foc satului. Nu încăpea nici o îndoială că ar fi făcut-o dacă îl găseau pustiu ca acum.

Tashiro trimise câțiva soldați să percheziționeze colibele. Kumasi îl privea temător. Își clătina capul zbârcit și își rostogolea ochii în orbite. Cei doi ofițeri japonezi își concentrară din nou atenția asupra lui Sam Doo. Îl foloseau pe micuțul chinez ca interpret. Vorbea pidgi, puțină japoneză și destul din fiecare dialect al insulei ca să se facă înțeles. Deprinsese folosirea limbilor străine ca rezultat al meseriei sale. Ținea cârciuma deschisă în Mările Sudului de ani de zile, iar clientela sa era cât se poate de cosmopolită.

— Întreabă-l unde este kiap-ul, îi spuse Kurosawa lui Sam Doo. Trebuie să știe!

Micuțul chinez rânji, făcu o plecăciune, se întoarse către Kumasi și i se adresă în dialectul local.

— Vrea să afle unde se ascunde englezul. Trebuie să-i spui. Zi-i că nu știi.

Sam Doo nu-i înghițea pe japonezi.

— Nu știu, zise Kumasi.

— Spune că nu știe, anunță Sam Doo.

Kurosawa îi traduse lui Tashiro. Locotenentul se încruntă.

Era convins că Manning se afla pe aproape. Dacă avea dreptate, omul acesta trebuia să știe. Nimeni nu se putea deplasa prin munți fără să afle băștinașii, mai ales când cărau stații radio și provizii.

Nu se poate așa, se gândi Tashiro posomorât. Trebuie să fac din tipul ăsta un exemplu pentru ceilalți.

Se auzi un strigăt și sergentul lui Tashiro ieși din coliba lui Kumasi cu o eșarfă albă din muselină strânsă în mâna dreaptă. I-o dădu lui Tashiro.

Nepoata misionarului!

Tashiro se întoarse spre bătrân și i-o vârî sub nas.

— Întreabă-l de unde o are!

— Vrea să știe de unde o ai, îi traduse Sam Doo. Spune-le să-i ia dracu'!

— Este a nepoatei misionarului, răspunse Kumasi sincer. A lăsat-o cu mult timp în urmă. Mi-a salvat viața atunci!

— Ei? întrebă Tashiro.

Sam Doo se gândi repede. Observase că bătrânul șef nu știa să mintă.

— Zice că unul dintre săteni a cumpărat-o din Vancoro pe un dinte de rechin.

Tashiro se înroși la față. Ochii îi ardeau în cap ca doi tăciuni aprinși.

— Spune-i să îngenuncheze, zise el.

Kurosawa ezită, apoi repetă ordinul.

Sam Dod se holbă fără să înțeleagă. Se întoarse să-i traducă lui Kumasi. Bătrânul tremură. Privea fix în ochii ofițerului, presimțind ce o să urmeze.

Se gândi la fata care scosese spiritul rău din el în noaptea aceea, cu multe luni în urmă. Pipăi cu degetele mâinii drepte cicatricea de deasupra vintrelor și își aminti. Viața nu-i mai aparținea. Fata fusese cea care i-o dăruise. Acum își va plăti datoria.

Se lăsă încet în genunchi.

Tashiro latră un ordin. Doi soldați prinseră brațele bătrânului și le suciră la spate. Se auzi scrâșnetul oțelului când Tashiro își scoase sabia din teacă.

— Spune-i, îi zise Tashiro lui Kurosawa, spune-i că, dacă nu mărturisește unde se află englezul, o să moară.

Kurosawa se întoarse spre colegul său.

— Doar n-o să ne războim cu bătrânii! pune la loc sabia, Tashiro-san.

Sam Doo înțelegea destul ca să priceapă ce se întâmplă.

— Nu știe unde sunt! exclamă el disperat.

— Hai, spune-i!

Bătrânul șef tremura. Fusese cuprins de convulsii. Mâinile prinse la spate parcă-i ieșiseră din încheieturi. Un fir de salivă i se prelinsese pe buzele pătate de betel. Începu să scrâșnească.

— Ce spune? întrebă Tashiro.

Sam Doo dădu din cap înspăimântat.

— Se roagă strămoșilor, murmură el. Se pregătește să moară.

— Foarte bine, zise Tashiro și ridică sabia deasupra capului.

Lama de metal sclipi sângeriu în razele soarelui de după-amiază, înainte să cadă asupra gâtului bătrânului, tăind tendoanele și oasele. Corpul decapitat se zbătu și apoi cei doi soldați care-l țineau de brațe pe Kumasi îi dădură drumul. Trunchiul se prăbuși la pământ, revărsând valuri de sânge.

Sam Doo se întoarse și vomită. Kurosawa își privi colegul împietrit.

— Ăsta nu-i război! zise el;

— Vorbești ca o femeie! îl apostrofa Tashiro.

Șterse lama cu grijă pe frunza lată de palmier și băgă sabia în teacă.

— Îi vom învăța pe acești oameni cum să coopereze cu noi. Vom pune mâna pe englez. Acum vor vedea ce-i așteaptă dacă nu ne ascultă. O să aflăm în sfârșit unde se ascunde kiap-ul!

Sergentul Lavella se uită pe furiș prin frunzișul cocotierului și-i privi cum înaintau. Erau în jur de douăzeci de soldați și doi ofițeri, înșirați pe un singur rând, de-a lungul potecii. Trei soldați duceau o mitralieră Nambu și trepiedul ei.

Manning insistase să nu tragă până când japonezii nu ajungeau în tabără. Lavella își luase libertatea să se abată puțin de la aceste instrucțiuni. Își postase oamenii la pândă, pe cărarea care ducea în satul lui Kumasi. După părerea lui era mai bine să ataci dușmanul decât să te lași atacat. Lavella descindea dintr-o faimoasă familie de luptători, iar conceptul de retragere tactică îi era complet străin.

În plus, ceea ce vedea nu mai avea nevoie de explicații. Japonii îl uciseseră cu sânge rece pe mumi. Nu putea să-i lase nepedepsiți.

Lavella își dădea seama că el și oamenii lui erau depășiți numeric cu cel puțin patru la unu. Dar avea avantajul atacului prin surprindere și, așa cum se întâmplă de obicei în junglă, japonezii nu vor observa de la început că au de înfruntat doar șase inamici.

Vor deschide focul, după care se vor topi în junglă. N-or să le lase timp japonilor să monteze mitraliera. Kiap-ul numea această tehnică „trage și fugi”.

Caporalul alesese cu grijă locul ambuscadei.

La jumătatea albiei acoperite de junglă, deasupra Capului Marmari se întindea un luminiș. Acolo ocupaseră poziții Lavella și oamenii săi, în spatele ferigilor și al copacilor. Bătrânul băștinaș știa că cei care urcă pe o asemena căldură se opresc întotdeauna în spații deschise să-și tragă sufletul. În momentul acela se vor strânge umăr la umăr și vor declanșa atacul.

Lavella aștepta cu fața lipită de țeava caldă a puștii. Poteca trecea la numai cincizeci de yarzi pe sub el. Știa că undeva, în masa verde de nepătruns, cei cinci oameni ai săi pândeau la fel de încordați. Lavella trebuia să tragă primul. Acesta va fi semnalul. Japonezii nu se așteaptă la așa ceva. Vânătorul se va transforma în vânat.

Acum primul soldat al șirului ajunsese foarte aproape. Mergea cu capul în jos, oprindu-se pe poteca abruptă, cu pușca pe umăr, cu fața strălucind de sudoare, îmbibat de transpirație din cap până-n picioare.

Ajunse în luminiș și se opri, sprijinindu-se de un copac, întinse mâna după sticla de apă, gâfâind.

Peste puțin timp, apăru și restul plutonului; se răspândiră în luminiș, trântindu-se la poalele copacilor. Alții își dăduseră jos ranițele, căutând sticlele cu apă.

Lavella îi urmărea, alegându-și ținta. În cele din urmă, îl găsi. Era ofițerul cu sabia. Lavella rânji nerăbdător. Acum japonul va plăti pentru viața bătrânului.

Apăsă cu degetul pe trăgaciul puștii Enfield.

Dar Lavella nu fusese niciodată un țintaș prea grozav, așa cum își închipuia el. Când trase, smuci țeava cu mâna stângă, de parcă ar fi încercat să proiecteze glonțul cu mai mare viteză. Și, în ciuda strădanilor lui Manning din lunile trecute, apăsă cu putere pe trăgaci, în loc să-l declanșeze încet, cu grijă.

Așa că glontele nu nimeri ținta; dar, cum soldații japonezi

stăteau îngrămădiți unii în alții, găsi totuși o victimă. Se înfipse în pieptul unuia dintre militari, omorându-l pe loc.

La cea de-a doua încercare îl lovi pe Tashiro în braț. Locotenentul căzu pe spate.

Deodată izbucni o larmă asurzitoare de împușcături, Oamenii lui Lavella deschiseseră și ei focul. Lavella văzu câțiva soldați secerați de ploaia de gloanțe.

Ceilalți japonezi se aruncară în tufișuri, încercând disperați să se adăpostească. În panica de nedescris care se crease, unii dintre ei își abandonară puștile.

În luminiș zăceau șase oameni. Lavella auzi alt japonez urlând de durere, undeva în hățișurile dese de sub el. Caporalul nu mai putea de bucurie. Acum era timpul să se întoarcă în tabără, până să se dezmeticească japonezii.

Un glonte despică trunchiul deasupra capului său. Trebuia să se grăbească. Peste câteva secunde împușcăturile șuierau prin aer. Japonezii trăgeau orbește din junglă.

Focul continuă câteva minute, după care își dădură seama că dușmanul dispăruse. Sergentul Lavella și oamenii săi se topiră în jungla deasă. Se pregăteau să înfrunte mânia kiap-ului.

Rachel intră în coliba lui Corrigan. Își scosese o sanda și se uita la talpa piciorului stâng. Ținea în mână cuțitul cu mâner de fildeș și îl ștergea cu grijă de cracul șortului.

— Ian spunea că te-ai rănit la picior.

— Mi-a intrat un ghimpe.

— Vrei să-l scoți cu cuțitul?

— L-am spălat mai întâi.

— Cuțitul?

— Nu, piciorul.

— N-o să faci mare lucru.

— Ai o idee mai bună?

Rachel nu-i răspunse. Îi smulse cuțitul și-l aruncă pe jos. Apoi se aplecă, luă piciorul în mână și-l examina. Vedea foarte clar capul ghimpelui sub degetele mijlocii.

— Dacă-ți ciopârțești pielea cu cuțitul ăla, o să te infectezi! Lasă-mă să-l scot eu!

Corrigan se sprijini pe coate și rânji.

— Și cum intenționezi s-o faci?

— Cu dinții.

Corrigan se gândi câteva clipe. În cele din urmă exclamă.

— Da, pare interesant. Cel puțin pentru mine ar fi o nouă experiență.

— Nu ți-au rămas prea multe lucruri pe care să nu le fi încercat, nu-i așa? murmură Rachel.

Își înfipse dinții în carnea din jurul ghimpelui, trăgând cât putea de tare.

Corrigan încercă să-și elibereze piciorul.

— Isuse!

Rachel se opri să-și examineze opera. Urmele roșiatice ale dinților ei se înfipseseră pe suprafața albă a pielii.

— Fără îndoială, practici o medicină barbară, mormăi Corrigan.

— Nu întotdeauna. Depinde de pacient.

Corrigan rânji.

— Îi tratezi așa pe toți bărbații tăi?

Rachel se mulțumi să studieze piciorul mai departe.

— Cred că te-a bătut soarele în cap, Patrick Corrigan!

— Mă rog, pe toți prietenii. Doar nu vrei să-mi spui că n-ai avut nici un prieten!

— Am venit aici să-ți scot ghimpele din picior. Nu să discut despre viața mea personală.

Deodată, Corrigan se întinse și o mângâie pe braț. Atingerea lui era deosebit de blândă. Fata se simți șocată; ce mult îi plăcea… Își ridică privirile. Se aplecase înainte și își apropiase fața de a ei. Zâmbea, dar era cu totul altceva decât rânjetul acela strengăresc, pe care-l remarcase de atâtea ori. Tandrețea și căldura lui o luară prin surprindere.

Se trase înapoi, uimită de intimitatea momentului și își înfundă dinții în piciorul irlandezului.

Corrigan zbieră, dar de data aceasta protestele sale fură astupate de strigătele de afară.

Se întorsese Lavella.

Manning stătea pe lada de lemn din colibă și își ștergea transpirația de pe față cu un prosop înfășurat în jurul gâtului.

Slăbiciunea și amețeala puneau tot mai des stăpânire pe el în ultimele zile. Se întreba cât o să mai reziste oare.

Ascultă epuizat relatarea lui Lavella. Nu era la fel de entuziasmat ca sergentul. Deci ucisese niște japonezi. Și ce dacă? Vor trimite și mai mulți.

— Câți au pierit? întrebă el din nou.

— Șapte morți, cincisprezece răniți, zise Lavella. Ca orice războinic îi plăcea să exagereze.

Corrigan râse amuzat, sprijinit nepăsător de unul dintre stâlpii de bambus.

— Împarte la jumătate și tot cred că exagerează. Cine știe, o fi lovit pe vreunul în brațș-atâta tot!

Sergentul Lavella îl privi îmbufnat. Deși se temea de statura impunătoare a irlandezului, nu-i plăcea să fie luat peste picior de fiecare dată.

— Doar ți-am spus să nu tragi decât dacă ești pregătit s-o faci.

Sergentul Lavella prefera să tacă. Nu înțelegea în ruptul capului de ce micuța cutie neagră în care vorbea Manning în fiecare zi era mai folositoare decât pușca lui. El unul cunoștea doar o singură posibilitate eficientă de a scăpa de dușman.

— Ei, acum tot nu mai poți îndrepta lucrurile, zise Corrigan. S-au lămurit unde ne aflăm și vor răscoli toată jungla până or să ne găsească.

— Ai pierdut vreun om? îl întrebă Manning.

— Un tip nou-venit, zise Lavella rușinat. Caporalul Volulu.

— Doamne Sfinte! Dacă au pus mâna pe el!

— Nu; avut grijă, nu vorbit, spuse Lavella. Bun băiat!

Manning clătină din cap.

— Nu putem risca. Vom schimba locul de tabără acum, la noapte.

— Sunt pentru prima oară de acord cu tine, prietene!

Manning privi dezgustat.

— Mulțumesc, sergent Lavella. Nu mai am nimic de adăugat.

Sergentul Lavella salută reglementar și ieși.

După ce plecă, Patrick Corrigan trase una dintre cutiile de lemn și se așeză lângă Manning. Englezul își pironise privirile

în pământ. Ținea capul plecat, iar umerii i se încovoiaseră de oboseală. Începuse să se resimtă după atâta încordare.

Corrigan îi puse o mână pe umăr.

— Nu mai poți continua așa. Nu arăți prea bine.

— Îți faci griji pentru mine, Patrick?

— Uită-te și tu, ești cu un picior în groapă. Vreau doar să-ți dau un sfat. Ți-ai făcut datoria. Este timpul să închei socotelile. Adu submarinul ăla și hai s-o pornim spre tărâmuri mai liniștite.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pur și simplu nu pot. Trebuie să rămân. Nu vreau să fug.

Corrigan clătină din cap.

— Să fiu al dracului dacă pricep de ce. Totuși…

— Știu. Sunt cu un picior în groapă.

Corrigan contemplă obrajii supți și cenușii ai lui Manning și ochii obosiți, duși în fundul capului.

— Da. Și n-o s-o mai duci mult, zise el.

În dimineața aceea, spiritele strămoșilor îl părăsiseră pe Volulu. Rănit la șold de un glonț, în timpul ambuscadei, fusese lăsat în urmă de camarazii săi, care se topiseră în junglă înainte să-și dea seama ce se întâmplase.

Timp de aproape o oră zăcuse în agonie, incapabil să-și miște piciorul. Glonțul îi perforase femurul. Încercase să-și oprească sângele vârându-și degetul mare adânc în rană. Se abținuse să nu urle de durere, de frică să nu-l audă ceilalți.

Până la urmă leșină. Pierduse prea mult sânge.

Când își recapătă cunoștința, se trezi holbându-se la locotenentul Tashiro, care rânjea sălbatic.

Brațul lui Tashiro era bandajat la piept. Mâneca tunicii atârna ruptă, îmbibată cu sânge.

Tremura de furie. Pierduse cinci oameni. Încă trei fuseseră grav răniți.

Tashiro își scoase sabia.

— Leagă-l de copac, șopti el.

Doi soldați îl forțară pe Volulu să se ridice în picioare, în ciuda strigătelor sale sfâșietoare. Îi traseră brațele la spate și-l

legară de trunchiul unui copac de calofilă.

— Ei, și acum o să-mi spui unde se află tabăra englezului, zise Tashiro.

Spunând acestea, îl apucă de cămașă pe Sam Doo și-l aruncă la picioarele lui Volulu.

— Spune-i că poate muri repede sau încet. Are de ales.

Volulu se uită la japonez prin pânza care-i împăienjenea ochii și-l scuipă drept în față.

Zdreanța însângerată legată de copac nu mai semăna cu o ființă omenească. Spada lui Tashiro îl desfigurase. Dar Volulu nu scoase nici un sunet. Acum, când trăgea să moară, nu mai putea oricum să vorbească.

Tashiro înfipse sabia cu atâta putere în pieptul băștinașului, încât se înțepeni în trunchiul copacului. Ochii lui Volulu se holbau ciudat de albi în contrast cu masa de sânge în care se transformase fața lui. Corpul său mutilat atârna de frânghiile înfășurate în jurul pomului. Scoase un oftat lung și se cufundă în bezna veșnică.

Răcorit, Tashiro fu nevoit să recunoască umilința înfrângerii.

Îl va prinde pe englez. Nimic nu-l mai putea opri acum. Nimic. Absolut nimic.

Bezna nopții tropicale se așternu de îndată peste dumbrava de palmieri. O lună uriașă, galbenă, se ridică încet ca un spectru din marea tăcută. Arunca o lumină ciudată peste câmpul Henderson, reflectându-se prin frunzișul palmierilor. Copacii foșneau în bătaia brizei, iar turnul de control își proiecta umbrele scheletice pe plajă.

O flacără despică cerul de catifea al nopții. Când dispăru, se stârni un amalgam de claxoane, glasuri și bubuituri. Mâini agitate băteau în canistrele goale de benzină.

Luminile se stinseră în zona corturilor, de parcă ar fi fost spulberate de o mână nevăzută. Răsunară miorlăituri și fluierături stridente. De șapte nopți la rând oamenii nu reușeau să vadă sfârșitul filmului.

Pe câmp, avioanele își încălzeau motoarele, aruncând trombe de fum negru, înecăcios. Grumann-urile se pregăteau să atace avioanele japoneze, în timp ce bombardierele americane

Douglas Dauntless și P400 erau și ele gata de pornire. Trebuiau să se ferească până se termina totul.

Mitchell ieși din cort și o rupse la fugă spre cea mai apropiată tranșee. Propriul său avion fusese ciuruit de gloanțe în lupta de după-amiază și nu se putea folosi de el deocamdată. Va trebui deci să îndure bombardamentul la sol, împreună cu ceilalți.

Apoi auzi uruitul clar al bombardierelor japoneze. Betty probabil, se gândi el, încercând să distingă siluetele avioanelor pe cerul nopții.

— Vine! Auzi pe cineva spunând de undeva de aproape. Mașina de spălat Charlie!

Reflectoarele brăzdau cerul cu luminile lor albe, concentrându-se din când în când asupra unui bombardier. De la marginea pistei auzi bubuiturile constante ale brigăzii antiaeriene.

Distinse țiuitul strident al bombelor și se ghemui, încercând să se strângă cât mai mult posibil. Își aminti să deschidă gura; așa evita riscul unui șoc, în caz că bomba cădea aproape. Pe urmă, nu-i rămase altceva de făcut decât să se roage.

— Uite-o cum vine! Auzi el strigându-se înjur.

Un uruit asurzitor urmat de bum, bum, bum. Pământul se zgudui sub el și ecourile detunăturilor se răspândiră în junglă și munți.

În timp ce bombele continuau să cadă, se ghemui și mai mult în tranșeu. Schijele țiuiau deasupra lui, despicând aerul. Bubuiturile nu mai conteneau.

Fu surprins să constate că, în ciuda groazei care-l cuprinsese, nu se gândea la soarta lui, ci la Meteorolog.

În dimineața aceea, vocea calmă și blândă anunțase ca de obicei vremea și mișcările japonezilor, dar mai adăugase încă ceva. Îi înștiințase că fuseseră obligați să-și mute din nou tabăra. Două avioane cercetau insula în căutarea lui. Mitchell distinsese pentru prima oară un accent de disperare în glasul liniștit și măsurat.

Pentru Mitchell, Meteorologul devenise o problemă strict personală. Se întreba unde o fi acum. La Choiseul?

Bougainville? bănuia că la Bougainville. Sus, pe unul dintre vârfurile acelea din nordul insulei, cu fața spre trecătoarea Buka.

Japonezii îl căutau probabil înnebuniți. În ultimele săptămâni, sorții bătăliei începuseră să se întoarcă împotriva lor. Acum două nopți, flota americană le dăduse o primă lovitură însemnată. Întâlniseră Expresul din Tokio dincolo de Capul Speranței și scufundaseră două crucișătoare, avariindu-l pe-al treilea. Acum japonezii nu mai puteau afirma că stăpâneau trecătoarea.

Nimitz le trimisese divizia americană. Erau doar niște puști; tăietori de lemne și fermieri din Minnesota, care-și petrecuseră ultimele luni sub soarele Noii Caledonii. Curând, vor prinde gustul războiului, se gândi Mitchell cu amărăciune. Până atunci, Vandergriff avea încă trei sute de oameni rezervă.

Fortăreața de la Guadalcanal se întărea. Și, în plus, exista Meteorologul, asul lor din mânecă. Până acum, japonezii măturaseră probabil toate insulele din jurul trecătorii, încercând să-l găsească. Ce fel de om era oare? Cum putea să trăiască într-o asemenea tensiune? se întreba Mitchell. Un profesionist, mai mult ca sigur. Probabil un om din Serviciul de Spionaj al Marinei, implantat în spatele liniilor japoneze.

Oricum, n-ar fi avut nici o șansă fară el. Zero-urile i-ar fi măturat demult din aer.

În după-amiaza aceea, le venise din nou în ajutor. Îi prevenise că două escadroane de bombardiere escortate de Zero-uri se îndreaptă spre Baza de la Henderson.

Mitchell îi așteptase cu escadronul său. Se năpustiseră peste ei ca niște pescărușI lacomi într-un năvod plin de pești. Îi loviseră o dată și încă o dată, iar cei care reușiseră să scape nimeriseră în barajul de bombe aruncate de crucișătoarele și distrugătoarele Marinei din Golful Purvis.

Timp de aproape o oră, aerul din Guadalcanal se transformase într-o căldare a morții. Avioane în flăcări și bucăți fumegânde de fuselaje și motoare se prăbușiseră în ocean și-n junglă.

Mitchell se întreba câte nimeriseră oare. El personal

distrusese trei. Avea nouăsprezece „chifteluțe” – mici steguleț ale Soarelui Răsare – pictate pe fuselaj. Reprezentau numărul avioanelor doborâte. Alți trei camarazi aveau deja peste douăzeci. Sigur, nici japonezii nu mai erau cei de la început.

Din ce în ce mai mulți piloți doreau acum să înfrunte Zero-urile. Aviatorii japonezi încercați pieriseră aproape toți, iar cei care le luaseră locul erau mai tineri și mai puțin experimentați. Piloții Marinei americane îi secerau ca pe niște muște.

Mitchell închise ochii, încercând să-și șteargă din memorie aceste imagini de coșmar. Și el se temea de moarte, la fel ca toți oamenii. Deși trimisese destui pe lumea cealaltă, spectacolul nu-i făcea deloc plăcere. La fel ca mulți alți piloți, nu chiuia de bucurie când dobora un avion japonez.

După ce ateriza la încheierea unei misiuni, nu simțea altceva decât o imensă ușurare. Păcălise încă o dată moartea.

Dar mai exista întotdeauna și ziua de mâine.

Bombardamentul se oprise. O flacără verzuie se răspândi pe cer. Părea aproape albă sub razele strălucitoare ale lunii. Luminile începură din nou să se aprindă în jurul pistei. Caporalul Kates pornise deja cu buldozerul să astupe craterele proaspete.

Când se cățără afară din tranșee, Mitchell își dădu seama că Meteorologul devenise talismanul său personal. Atâta timp cât era în stare să supraviețuiască în junglă zi după zi, înconjurat de dușmani, pândit din toate părțile, Mitchell știa că avea șanse să scape cu viață.

Își scutură noroiul de pe jachetă. Capul lui Shoup apăru deodată lângă el.

— A cam bubuit noaptea asta, nu-i așa, maiorule?

— Ce-i cu tine? Doar nu vrei să trăiești o veșnicie?! exclamă Mitchell.

— Ba sigur că vreau.

— M-da. Și eu la fel! răspunse Mitchell și se îndepărtă rânjind.

Părintele Goode zăcea pe micul pat din bambus. Se lupta cu fantomele care-i bântuiau coșmarurile, scăldat în sudoare și

clocotind de febră.

Drumul prin munți îl distrusese complet. Mărșăluiseră două zile în șir, orientându-se după Steaua Sudului. Manning îi dusese către nord, spre ultima tabără, sub căldarea ascunsă a Muntelui Teatupa.

Aici, spinările ascuțite ale munților coborau până în văile adânci; în afară de vârfurile înnegrite, totul era învăluit în mantia verde a junglei. Copacii pluteau într-o ceață cenușie.

Pe aceste platouri înalte ploua în fiecare după-amiază. În timp ce înaintau pe cărările abrupte și noroioase doar băștinașii cu tălpile lor late puteau să-și păstreze echilibrul. Acesta era ținutul țânțarilor anofeli și al gândacilor uriași. Mușcătura lor te lăsa paralizat în mâlul lipicios.

Junglă de nepătruns filtra razele soarelui. Jos, la poalele copacilor, nu ajungea decât o lumină verzuie, difuză. Liniștea desăvârșită era întreruptă doar de strigătul papagalilor albi.

Fuseseră nevoiți să înoate în noroi până la șold, croindu-și drum printre liane încâlcite, ierburi uriașe, puternice și fine ca o plasă de pescuit. Păianjeni mari cât o farfurie mișunau peste tot.

Locul ales de Manning se afla sus pe o creastă vulcanică, noroioasă și ferită de țânțari; dar pentru preot nu mai avea nici o importanță. Fusese cuprins de mâna fierbinte a malariei și septicemiei. Era un adevărat miracol că supraviețuise până acum. La un moment dat, piciorul păruse că se vindecă, dar călătoria prin munți îi deschisese rana. Infecția se instalase din nou. Rezistența în fața bolii scăzuse din cauza unui nou atac de malarie, iar starea lui generală se deteriorase cu o rapiditate înspăimântătoare.

Acum Rachel se așezase lângă el, pe o ladă de lemn. Îl ștergea pe frunte cu o cârpă umedă. Căuta să se întărească pentru ceea ce trebuia să facă. Nu avea de ales. Ținea în mână o sticlă de whisky. Era ultima din provizia lui Manning.

— Unchiule, hai bea puțin!

Îi turnă câteva picături pe buze. Preotul se ridică tușind și scuipând.

— Fiertura diavolului! Zbieră el. Ia-o de aici!

Dădu din mâini vărsând o parte din conținut pe pământ.

— Trebuie să bei. Îți va ușura durerile, zise ea și încercă să-i înțepenească brațele, aplecându-se peste el. Îi turnă repede lichidul printre buzele întredeschise. Preotul scuipă încăpățânat.

— Lumea o să jelească și o să scrâșnească din dinți! Zbieră preotul.

Reuși să-și elibereze brațul stâng și o izbi pe Rachel în gură trântind-o jos.

Rămase acolo, simțind cum îi dau lacrimile de durere. Își duse mâna la nas și-și șterse sângele cald.

Părintele Goode își întoarse capul spre ea, înnebunit de febră și otrava care-i umbla prin corp. Fata nu-și dădea seama dacă era conștient sau nu, dar avea senzația că îi privea direct în suflet.

— Desfrânare! murmură el. Păcat și desfrânare!

— Trebuie să bei whisky. Îți vă alina durerile.

— Voi femeile sunteți toate niște desfrânate! Dumnezeu va revărsa asupra voastră foc și pucioasă! strigă el.

— Dacă nu bei de bună voie, o să te forțez s-o faci!

Dar Părintele Goode nu o auzea. Fantomele Satanei nu încetau să-l chinuiască. Pentru preot, lumea devenise un loc fierbinte și infernal.

Rachel distinse silueta lui Corrigan în soarele târziu de amiază. Se sprijinise de trunchiul unui copac și părea că ațipise.

Fata se apropie în vârful picioarelor, cu sticla de whisky în mână. Îl privi câteva clipe, urmărind mișcările lente ale pieptului masiv și trăsăturile sale distinse. Când dormea, semăna cu un înger.

— Sticla asta este cumva pentru mine? O întrebă el deodată.

Rachel tresări fără să vrea și făcu un pas înapoi. Fusese treaz tot timpul.

— Lasă-l să sufere. Doar știi că-i place.

— Domnule Corrigan, mă pregătesc să-i tai piciorul cu o macetă. Cred că un om merită puțin ajutor într-o asemenea încercare. Ce zici?

Corrigan se ridică privind-o uluit.

— Isuse, Marie și Sfinte Iosife, ești cea mai afurisită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Uită-te la tine! O fată de vârsta ta ar trebui să culeagă flori și să cânte la pian.

— Poate că într-o zi așa o să fac. Dar acum unchiul meu are nevoie de mine.

Corrigan se sprijini de triunchiul copacului și o privi atent. În ultimile luni, fusese obligat să-și revizuiască părerile despre Rachel Goode. Nu numai că era foarte atrăgătoare, dar îi întrecea în tărie de caracter și curaj pe mulți bărbați.

Transformarea fusese uimitoare. Fata încrezută și palidă pe care o dusese la Capul Marmari – oare trecuse mai puțin de un an?

Soarele îi arsese pielea. Acum roșeala se schimbase într-un bronz auriu. Nu-și mai purta părul strâns în coc. Îl lăsa să-i cadă pe umeri în valuri negre-albăstrui. Era îmbrăcată într-o cămașă de-a lui Manning și își înfășurase o pânză tapa în jurul taliei. Umbla desculță.

Părea o ființă atrăgătoare și vulnerabilă în același timp. Corrigan știa că această combinație este groaznic de derutantă.

Își fixă privirile pe gleznele ei maronii.

— Ți-am mai spus vreodată că ai niște picioare frumoase?

Rachel se îmbujora și își pipăi cu un gest reflex nasturii cămășii. Avea senzația c-o dezbracă din priviri. Bărbatul ăsta era incorigibil.

Din după-amiaza aceea, când îl văzuse cu Sanei la cascadă, se străduise să nu rămână singură în compania lui. Totuși, ori de câte ori îl privea alături de negresă, râzând, îmbrățișându-se sau șoptindu-și vorbe de alint, o cuprindea gelozia.

Câteodată îi zărea în luminișul de lângă tabără sau înapoindu-se de la pârâu. O dezgusta că se purtau atât de nerușinat. Uneori, dispăreau toată dimineața. Odată Manning crezuse că fuseseră prinși de japonezi. Tocmai se pregăteau să mute tabăra, când își făcură apariția.

Rachel se simțea dezgustată și atrasă în același timp de bărbatul ăsta imposibil care făcea paradă de sex și instincte

sub nasul tuturor. Se întreba dacă nu cumva apropierea morții o făcea să-l găsească atrăgător.

Deși educația ei de catolică o obliga să se revolte, în adâncul sufletului ar fi dorit să ia locul creaturii mititele din patul lui. Dar acum, când Corrigan flirta cu ea, nu știa cum să se poarte.

Încercă să se concentreze asupra treburilor sale.

— Mă ajutați să-i torn whisky?

Se mira cât de răgușit îi suna vocea.

— Sigur că da. Ba chiar o să te ajut să-l și operezi dacă așa numești tu acest act de barbarie. Să știi că am început să mă obișnuiesc. Dacă ești în stare se reziști, atunci nici eu n-o să fiu mai prejos.

Rachel îl privi cum se ridică în picioare, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor de bumbac.

Îi zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Corrigan.

Corrigan râse din toată inima. Rachel vibra din cap până-n picioare.

— Cu plăcere, domnișoară, îi răspunse el.

Zicând acestea, o urmă în luminiș, unde Părintele Goode se lupta cu diavolii și duhurile Gomorei.

— Va trebui să-i legăm mâinile la spate.

Corrigan încuviință din cap.

— Cum dorești. Doar tu ești doctorul.

— Dacă te proptești pe umerii lui, va fi suficient.

Se întoarse spre Manning și sergentul Lavella. Stăteau amândoi în ușă, șovăind.

— Dacă-l ții de picioare, sunt gata să mă apuc de lucru.

Fața lui Manning căpătase culoarea alabastrului.

— Nu există altă posibilitate?

— Uită-te la el! zise Rachel calmă. Otrava s-a răspândit în tot corpul. Dacă nu-i amputăm piciorul, moare în patruzeci și opt de ore.

Manning îl studie pe bietul preot. Dormea, respirând sacadat. Pielea căpătase o culoare cadaverică. Cearcăne adânci îi încercuiau ochii arși de febră.

— Ce șanse are? întrebă Manning.

Corrigan răspunse în locul ei.

— Hai să zicem că n-ar trebui să pariezi pe el, decât dacă ai avea bani de aruncat.

— Fac și eu ce pot! îl completă Rachel. Dar este foarte slăbit. Dacă nu moare din cauza șocului peste câteva minute, va muri mâine de infecție. Ar fi un miracol să supraviețuiască.

— Și o binecuvântare dacă nu ar supraviețui, mormăi Corrigan.

Rachel se întoarse spre el cu ochii sclipind de mânie.

— N-ai decât să crezi ce vrei despre el, domnule Corrigan. Dar a avut grijă de mine zece ani, când eram singură pe lume. Nu pot să uit asta.

— Bine, îmi pare rău, murmură Corrigan. Hai să-i dăm drumul odată!

Rachel luă o bucată de sfoară, îl întoarse pe preot într-o parte și-i legă mâinile la spate cât mai blând posibil. Apoi îl așeză din nou cu fața în sus.

Când termină, Corrigan îngenunche și își așeză mâinile sale uriașe pe umerii preotului. Manning și sergentul Lavella se lăsară pe vine la picioarele Părintelui Goode, apăsându-se cu toată greutatea pe încheieturile sale.

Rachel scoase sticla de băutură.

— Trebuie să înghită câteva guri.

Se aplecă peste Părintele Goode și-i săltă capul. Îi strânse nasul între degete și-i vârî sticla în gură.

Preotul oftă cutremurându-se sub greutatea celor trei bărbați. Apoi întoarse capul într-o parte și aruncă un jet de whisky cald în fața lui Corrigan.

— Isuse, exclamă Corrigan. Rezist la sânge, dar nu suport să văd cum se irosește băutura. E clar că nu vrea!

— Nu contează! îi răspunse Rachel.

Îi deschise din nou gura și-i turnă whisky.

După aproape treizeci de minute, Rachel reuși să-i toarne pe gât aproape o jumătate de sticlă. Acum zăcea sforăind răsunător.

— S-ar putea să moară de intoxicație alcoolică zise Corrigan – dar nu va simți nici o durere ți-o garantez!

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, spuse Rachel.

Se ridică în picioare și ieși să aducă maceta pusă la fiert.

Tashiro se prezentase la ordin, în fața colonelului Nakamura.

— Ți s-au vindecat rănile? îl întrebă Nakamura.

Își așezase mâinile pe masă, impasibil.

— Nu-i nici o problemă, Nakamura-san! zise Tashiro.

Nu îndrăznea să privească în ochii colonelului. Se holba cu stoicism la peretele din spatele biroului.

În realitate, Tashiro suferea foarte mult. Glontele se localizase în umăr, zdrobind humerusul brațului stâng. Era bandajat peste piept, pe sub tunica deschisă. Pierduse mult sânge și nu reușise încă să-și scoată glonțul.

Japonezii instalaseră acum un post înaintat de observație la Capul Marmari.

Tashiro fusese obligat să se întoarcă la Vancoro și să-i raporteze personal lui Nakamura despre ultima înfrângere suferită de soldații săi din cauza bandiților de englezi.

Trecuse puțin pe la spital. Îi spusese chirurgului să-i pună un pansament și atâta tot. Apoi, cu un suprem efort de voință, urcase pe poteca spre bungalow. În căldura insuportabilă, glontele îl frigea ca un foc viu. Durerea i se reflecta în privirile sticloase.

— Inamicul te-a luat din nou prin surprindere, îi spuse Nakamura.

Tashiro primi reproșul fară să clipească. Nakamura îl studie în liniște, timp de câteva clipe.

— Câți oameni ai pierdut?

— Cinci morți, trei răniți, Nakamura-san. Unul dintre ei a fost atins în piept. Nu va supraviețui.

Nakamura inspiră adânc. Se stăpânea cu greu.

— Ce-o să raportez eu Înaltului Comandament Imperial? exclamă el. Este aproape sigur că englezul acționează de luni de zile în această zonă ca spion. Nu ne dăm seama exact de pagubele pe care le-a provocat. A informat în permanență inamicul în legătură cu mișcările noastre pe mare și în aer. Iar acum, a început să ne atace și soldații.

Glasul lui Nakamura se stinse într-un oftat prelung ca

sâsâitul unui șarpe.

Tashiro rămase tăcut. Alt val de durere îl izbi cu forța unui șoc electric. Își mușcă limba, simțind gustul sărat al propriului sânge. Se clătină ușor pe picioare.

— Ați căzut în capcană și v-au împușcat ca pe niște câini, continuă Nakamura fară milă. Cum a fost posibil așa ceva?

În cameră se lăsă o liniște adâncă. Picături de sudoare se scurgeau de pe fruntea lui Tashiro, prelingându-i-se în ochi. Se strădui să-și înfrângă amețeala. Era cât pe ce să se prăbușească.

— Am cerut Înaltului Comandament să ne trimită câini polițiști. Între timp, vei conduce operațiunile de la Capul Marmari. Trebuie să te concentrezi asupra munților de nord. Peste puțin timp, va sosi aici altă companie de soldați, sub conducerea maiorului Harada. Se va ocupa el însuși de această operațiune.

— Am înțeles, Nakamura-san.

— Și acum, trebuie să aduc la cunoștința superiorilor rezultatele tale.

Nakamura își ridică privirile.

— Ești liber. Du-te să-ți îngrijești rănile și apoi întoarce-te la îndatoririle tale.

Tashiro simți cum i se umpleau ochii de lacrimi. Tremura de durere și umilință. Salută, se întoarse și ieși din cameră.

Rachel o luă pe partea îngustă, care ducea în vârful culmii. De pe coama stâncii, către vest, Trecătoarea Kandava se desfășura la orizont în toată splendoarea ei. Insulițe de smarald punctau suprafața întinsă a oceanului. Era seară și stele sclipeau pe cerul lăptos de culoarea perlei.

Nuanțele de verde și albastru ale oceanului se schimbau într-un cenușiu metalic, iar strigătul papagalilor din copacii înalți ai junglei lăsa loc foșnetului insectelor de noapte.

Rachel se așeză pe o stâncă tremurând.

Bătea un vânt călduț, dar fata simțea cum o cuprinde frigul din cap până-n picioare. Voia să-și șteargă din memorie ultima jumătate de oră.

Unchiul ei murise. Făcuse tot posibilul, dar era prea slăbit să

reziste șocului. După ce-i tăiase piciorul, încercase să-i cauterizeze rana, dar murise în câteva minute, din fericire fără să-și recapete cunoștința. Fusese un sfârșit oribil după lupta îndelungată cu otrăvurile din corpul lui. Acum îi părea rău că-l chinuise. Mai bine l-ar fi lăsat să moară liniștit.

— Ai făcut tot ce s-a putut.

Se întoarse. Era Corrigan.

— N-ar fi trebuit să mă bag. Știam că n-o să reziste!

Vocea ei suna ciudat în lumina amurgului.

— Oricum ar fi murit. N-ai de ce să te învinuiești.

Rachel dădu din cap. Nu mai îndrăznea să deschidă gura.

Își dădu seama că tremura. Corrigan se așeză lângă ea și-i cuprinse umerii cu brațele. Începu deodată să plângă cu sughițuri. Se agăță cu brațele de gâtul lui.

Nu știa cât au stat așa. Câteva minute sau poate câteva ore. Suportase groaznica operație, îndurase agonia morții unchiului ei. Acum, toată frica, toate emoțiile pe care le ținuse ascunse în ultimile luni izbucniseră din adâncul ființei ei.

Când își reveni, își ridică privirile, cutremurată să vadă blândețea întipărită pe chipul lui Corrigan. Irlandezul se aplecă deodată și-o sărută.

— Corrigan…

— Nu, te rog să nu spui nimic! Îi șopti el.

— Nu se cade să fac asta.

— Îți trebuie un sprijin. Nu-i nimic rău! Toți avem nevoie din când în când de puțină tandrețe. Chiar și tu, domnișoară Goode.

Dar o parte din ea rămăsese nepoata misionarului. Se revoltă la gândul că unchiul ei nici nu se răcise bine, iar ea se și aruncase în brațele omului pe care el îl disprețuise atât de mult.

Îi era silă. Se comporta ca o târfa și ca o trădătoare. Se smulse de lângă el și fugi înapoi, spre tabără.

Mitchell și Shoup stăteau în adăpost. Ascultau ploaia care pătrundea prin acoperiș și se scurgea pe podeaua de pământ, formând bălți întunecate.

Puseseră două cutii de lemn între șiroaiele de apă și se

așezară fumând. Undeva, pe culmea Edson, auziseră răpăitul unui Browning. Probabil că unul dintre americani n-avea ce face.

— Știi, se spune că este localnic! zise Shoup deodată.

— Cine?

— Meteorologul. Eu am crezut că face parte din serviciul de spionaj. Dar am aflat între timp că este un simplu funcționar guvernamental. S-a oferit să rămână în spatele liniilor. Nu a fost instruit special. De fapt, este o persoană obișnuită.

— Pe care insulă o fi?

— Nu se știe precis. Poate Noua Georgie sau Choiseul. Tu ce crezi?

Mitchell ridică din umeri și își aprinse încă o țigara. Ploaia îl călca pe nervi.

— Trebuie să fie un tip strașnic! zise Shoup. Mă întreb cum arată oare.

— Nu m-am gândit niciodată la asta! minți Mitchell.

— Nu-mi dau seama cum rezistă zi de zi, cu toți japonezii ăia pe urmele lui, fară să știe ce intenții au băștinașii. Mă întreb cum își temperează frica.

Mitchell rămase tăcut. Nu voia să vorbească despre Meteorolog. Nu în seara aceasta. Câteodată avea impresia că discutau despre un mort. Și își dorea tare mult ca Meteorologul să reușească. Dacă el era în stare să supraviețuiască în asemenea condiții, atunci poate că și lui îi rămăsese o șansă.

— Te gândești mult la el? îl întrebă Shoup.

— Nu prea mult, zise Mitchell.

Apoi nu mai scoase nimeni nici un cuvânt.

Părintele Goode fu îngropat într-un luminiș, chiar sub culmea muntelui.

Îi înveliră corpul într-o husă de pânză și-l coborâră cu frânghiile. Rachel citi câteva rugăciuni din Biblia groasă, legată în piele, a unchiului ei, și aruncară fiecare câte o mână de pământ negru și umed în mormânt.

Rachel se întoarse singură în tabără.

— Nu fi atât de amărât, îi zise Corrigan lui Manning. Ar fi

putut fi mult mai rău. De exemplu, ce-ai fi zis să fim noi în locul lui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Patrick!

— Uite, știi ce, eu nu sunt ipocrit și nu pot să mă prefac. Doar știi bine că nu l-am putut înghiți niciodată pe nesuferitul ăla de bătrân!

— Indiferent ce-ai spune despre el, Patrick, a fost un om foarte curajos. A făcut ceea ce a considerat că este mai bine.

— Da. Și uite unde a ajuns!

— Fiecare trebuie să creadă în ceva. Altfel, ești ca și mort.

Corrigan își frecă bărbia.

— Oricum, el a murit. Și nu s-a schimbat absolut nimic. Japonezii sunt tot aici și băștinașii se închină în continuare rechinului. Mai bine ar fi plecat cu mine în șalupa lui Heydrich.

— De ce? Toată viața lui se afla aici.

— Pretutindeni este la fel. Nu contează unde stai.

— Viața înseamnă mai mult decât femei și băutură, Patrick.

— Mi s-a mai spus. Și, mă rog, ce anume?

Manning simțea că se înfurie. Câteodată, atitudinea nepăsătoare a lui Corrigan îl amuza, dar altădată – ca acum de exemplu – îl umplea de nervi.

— Îmi pare rău pentru tine, prietene! murmură el.

Zicând acestea, se întoarse și o urmă pe Rachel sus pe deal.

Corrigan îl privi cum se îndepărta, surprins de mânia bruscă întipărită pe fața lui Manning. Apoi ridică din umeri. Îi studia pe sergentul Lavella și pe cei doi oameni ai săi care aruncau pământul umed în groapă.

Zgomotul ritmic al lopeților suna melancolic, iar pământul greu care cădea peste cadavrul preotului îi dădea un sentiment ciudat de neliniște.

Privi în goană și se închină. O reacție involuntară în fața morții; pe care n-o mai avusese de mult, din biserica înălțată în golful Dundrum. Fără să vrea, îi veniră în minte cuvintele care îi preocupau pe toți în dimineața aceea.

— Cine oare va fi următorul?

Pe Manning îl apucase disperarea.

Acum câteva zile, îl trimisese pe Chomu la Vancoro să lucreze pentru japonezi. Voia să afle ce se întâmplă. Băiatul le transmisese că japonezii construiseră o cupolă uriașă de oțel deasupra bungalow-ului. Manning își dădu seama imediat despre ce era vorba. Instalaseră un echipament goniometric.

De aici înainte, transmisiile sale vor fi cât se poate de scurte.

Manning alesese bine locul de tabără. Colibele fuseseră ridicate la adăpostul unei albii secate de râu, invizibilă din aer, datorită stâncilor din jur și vegetației luxuriante care creștea peste tot.

Curenții de aer se deplasau în sus, peste munte, așa încât, ori de câte ori trebuiau să încarce bateriile stației, zgomotul motorului diesel era împrăștiat de vânt.

Singura potecă ducea la o fisură în stâncă, pe unde de-abia se putea strecura un om. Deasupra lor, albia râului ajungea până în spatele culmii protejate de ambele părți de copaci tek, înalți de opt picioare. Manning își construise postul de observație între frunzele unui tek. De acolo, avea o perspectivă amplă asupra Trecătorii Tangawa și Strâmtorii dinspre vest. Japonezii i-ar fi văzut doar dacă ar fi venit de sus, din vârful muntelui. În fiecare zi, în zori și mai târziu după-amiaza, un Zero japonez zbura la joasă altitudine, încercând să-i repereze. O dată, le trecuse chiar pe deasupra capetelor.

Manning se întreba cât va mai dura până o să-i prindă. După părerea lui, era o chestiune de săptămâni, poate chiar zile.

Încercase încă de două ori să organizeze o evadare din Golful Jervoise; de fiecare dată, fusese amânată, pentru că submarinul care urma să-i ia de pe insulă era implicat în confruntări importante în altă parte.

Așa că nu le rămânea altceva de făcut decât să aștepte. Toți deveniseră nervoși și încordați.

Japonezii nu reprezentau singurul motiv al tensiunii din tabără. Sanei era din ce în ce mai tăcută și mai retrasă. O privea dușmănos pe Rachel cu ochii ei căprui.

Sergentul Lavella n-o înghițea nici el pe Rachel. O considera un fel de blestem tabu.

— Nu bine deloc, don'șoară, îi spuse el într-o zi. Sanei asta vrut omorât pe tine, don'șoară.

Rachel se cutremură și se rugă lui Dumnezeu să vină mai repede submarinul. Dar, în fiecare zi, avea de-a face cu o nouă grozăvie. De când se știa, Rachel suferea de rău de înălțime. Ca toate fobiile, teama ei nu-și avea nici o explicație logică. Un pod de sfoară traversa defileul. Ducea la un bazin cu apă curată, între pereții stâncoși. Pentru ea, fiecare traversare reprezenta un coșmar de neîndurat. Cu toate acestea, Rachel făcea acest efort în fiecare dimineață.

Nu era doar dorința de a se spăla de sudoarea lipicioasă a junglei. Se transformase într-un adevărat ritual. Un exercițiu prin care își scotea la suprafață toate spaimele sufletului. Și se forța zi de zi fară cruțare să le depășească. Seara, se lăsau răcoarea și întunericul. Norii negri de deasupra munților, străpunși de raze aurii, îmbibau verdele junglei într-o lumină blândă, care accentua umbrele văilor.

Când Rachel ieși din bazin, se simți cuprinsă de un tremur ușor, în timp ce-și ștergea corpul și părul. Se bronzase în formă de V pe gât, iar picioarele maronii contrastau cu pielea albă ca laptele. Se îmbrăcă repede cu cămașa și își strânse pânza de tapa în jurul taliei.

O luă înapoi pe cărare. Părul negru și des îi cădea în valuri pe umeri. Picături reci de apă i se scurgeau pe cap și obraz. Mergea repede. Era nerăbdătoare să traverseze podul.

Își făcuse un obicei pe care-l respecta cu strictețe; într-un anumit punct al drumului, începea să inspire adânc. După zece respirații ajungea la pod. După încă douăzeci, trecea de partea cealaltă.

Dar, în momentul acela, văzu ceva care o opri în loc. O ființă stătea pe vine, sub un copac de mahon, în capătul celălalt al podului. O aștepta. Era Sanei.

Rachel își aminti de vorbele sergentului Lavella. Sanei asta vrut omorât pe tine, don 'șoară.

Ezită. Simțea cum i se strânge stomacul de frică. Își aminti de ziua când Corrigan venise la Misiunea Catolică. Sângele îi șiroia din umăr.

Sanei se ridică în picioare și începu să înainteze spre ea, pe pod.

Sanei asta vrut omorât pe tine, don 'șoară.

Rachel ținea capul sus și continua să meargă. Doar n-o să mă las intimidată, își spuse ea. N-o să-i dau satisfacție.

Când ajunse în mijlocul podului, Rachel își dădu seama că Sanei n-o să-i dea voie să treacă. Știa de asemenea că negresa avea și alte avantaje față de ea. Era o fată de la munte, obișnuită cu podurile de funie. Dacă Rachel ar încerca să înainteze, i-ar fi foarte ușor s-o îmbrâncească în torentul sălbatic de ape care bolborosea la o sută de picioare sub ea.

Rachel se opri.

— Ce dorești?

Sanei nu-i răspunse. O privea doar. Deodată, îi zâmbi răutăcios. Se prinse cu mâinile de funiile podului și începu să-l balanseze. Rachel își încleșta instinctiv degetele de funie și încercă să-și păstreze echilibrul. Apele înspumegate fierbeau și mugeau în defileu.

Sanei balansa podul din ce în ce mai repede acum. Își fixase picioarele pe scândurile de lemn și se rotea, descriind arcuri amețitoare.

— Încetează! zbieră Rachel.

— Corrigan este al meu!

— Încetează.

Pereții defileului și apa clocotitoare îi împăienjeniră ochii. Știa că se va prăbuși în hăul de sub ea dacă îi va aluneca piciorul de pe scânduri.

Rachel închise ochii, încercând să-și învingă amorțeala care o copleșise. Prin ceața roșie a groazei și a disperării distingea urletele lui Sanei.

— Corrigan este al meu! Tu nu luat pe el! Este al meu!

— ÎNCETEAZĂ!

Rachel simțea c-o lăsau genunchii. Se agăța înnebunită de funii, îngropându-și unghiile adânc, în palmă.

— ÎNCETEAZĂ!

— Corrigan este al meu!

Sanei continua să răcnească. Rachel închise ochii și se

încorda. În cele din urmă, coșmarul luă sfârșit.

Când deschise ochii, podul de sfoară se clătina ușor în bătaia vântului. Nu se auzea decât pârâitul funiilor și mugetul torentului. Suspină adânc. Tremura din cap până-n picioare.

Sanei stătea la câțiva pași de ea, rânjind triumfătoare.

— Frică de moarte, nu?

— Pleacă de aici! murmură Rachel.

— Tu nu murit, zise ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Podul bun. Tu nu murit.

— Pleacă!

Sanei întinse mâna și începu să mângâie părul lui Rachel.

— Corrigan este al meu. Priceput, don'șoară?

Rachel ar fi vrut s-o împingă, dar nu îndrăznea să-și desprindă mâinile de pe funie.

— Pleacă de lângă mine! Repetă ea.

Sanei râse. Apoi îi întoarse spatele. Calcă fără să șovăie pe scândurile umede de lemn.

Timp de câteva minute, Rachel nu îndrăzni să se miște. Închise din nou ochii. Gâfâia, epuizată de spaimă.

Îi răsunau în minte cuvintele lui Sanei:

— Corrigan este al meu!

Încordarea din ultimele luni afectase foarte mult sănătatea lui Ian Manning.

Distrus de afecțiunea sa pulmonară, măcinat de frică și umezeala nesănătoasă a junglei, ajunsese la capătul puterilor. Ochii i se înfundaseră în cap și rămăsese numai piele și os.

— Nu mai poți rămâne mult timp pe insula asta, Manning! îi spuse Corrigan. Dacă nu faci ceva, o să murim cu toții.

— M-am gândit și la această posibilitate, prietene!

— Atunci, hai să te întreb altceva. Când ai de gând să ne evacuezi? Poate că tu vrei să devii erou, dar eu unul n-am nici un chef.

— Fac tot ce pot, Patrick! I-am rugat de nu știu câte ori să ne evacueze. Gândește-te și tu!

— Puțin îmi pasă de război. Tu și afurisitul ăla de preot m-ați băgat în încurcătura asta și acum te poftesc să mă scoți dracului de aici.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la moartea Părintelui Goode când Corrigan primi veștile pe care le aștepta.

Se lăsa înserarea. Manning era în coliba stației radio. Ceilalți stăteau afară, așezați pe lăzi, în jurul focului stins. Mâncaseră o cină frugală, compusă din orez și pește sărat, și acum tremurau în vântul rece al nopții.

Deodată, Manning se năpusti din colibă, agitând triumfător în mână 6 bucată de hârtie.

— Ei, se pare că o să scap în sfârșit de voi! zise el cu o veselie forțată.

Rachel întrebă nerăbdătoare.

— Americanii, nu-i așa?

Manning îi înmâna mesajul.

— Peste două nopți. Vor aștepta în golful Jervoise. Săptămâna viitoare pe vremea asta veți fi în Australia.

— Nu-i prima oară când ne promiți, murmură Corrigan.

— De data asta este sigur.

— Nu cred, până nu văd.

— Venit barca? îl întrebă Sanei pe Corrigan.

— El așa zice.

— Plecăm?

— Eu unul n-am de gând să mai stau.

Speranțele lor fuseseră înșelate de prea multe ori ca să-și mai facă iluzii. Stânjenit, Manning intră în colibă și liniștea se instala din nou. Se zgâiau la tăciunii încinși, cufundați în propriile gânduri.

Rachel se trezi tremurând în toiul nopții și își trase pătura peste cap. Nu mai putea să adoarmă. Frica și tristețea o țineau trează în adăpostul cufundat în beznă.

Prin ușă zărea cerul luminat de fulgere. Curioasă, se ridică să vadă despre ce era vorba. Sclipirile albicioase veneau dinspre sud-vest. Atunci își dădu seama ca nu erau fulgere, ci focuri de artilerie.

Guadalcanal.

Războiul și groaznica înfruntare armată se desfășurau foarte aproape de drama lor anonimă pe această insulă îndepărtată. Simți cum se cufundă din ce în ce mai mult în bezna

disperării.

Cățăratul în vârful platformei de observație îi luă zece minute lui Manning. De-abia se mai ținea pe picioare. Sergentul Lavella îl privea încruntat și îngrijorat. Tusea i se înrăutățise. Iar când se uita în ciobul de oglindă, zărea o fantomă cu obrajii supți, holbându-se jalnic la el.

Încercă să tragă aer în plămâni. Dealurile și oceanul îndepărtat îi jucau în priviri și corpul i se acoperise cu sudoarea rece a spaimei, în timp ce se străduia să se agate de ramurile bananierului.

Închise ochii câteva clipe, luptându-se cu valul de amețeală care-l cuprinsese. O parte din el îl îndemna să-și dea drumul. Ar fi așa de ușor să moară; mult mai simplu decât să reziste; își alungă gândurile negre. Nu, nu va renunța. Nu putea. Nu acum.

Încet, încet i se limpeziră ochii și începu să respire mai ușor. Continuă să urce.

Situația era disperată. Sergentul Lavella nu mai rămăsese decât cu trei oameni; îl pierduse pe jandarmul Anea. Fusese rănit la braț în timpul incursiunii la Marakon și apoi se infectase. Manning intenționa să-l evacueze împreună cu Corrigan și Rachel, dar murise acum câteva zile.

Altă cruce de bambus fusese înălțată lângă mormântul Părintelui Goode, sub culme.

Pentru prima oară, Manning se gândea să plece și el împreună cu ceilalți. Știa prea bine că zilele pe insulă îi erau numărate. Ce Dumnezeu, nimeni n-ar fi putut să-l condamne. Stătuse timp de nouă luni în spatele liniilor inamice și era evident pentru toată lumea că nu mai avea cum să acționeze mult timp.

Urcă cu grijă până la platformă și se opri să-și tragă sufletul. Apoi se aplecă peste binoclul de la trepied, cercetând oceanul spre vest.

În trecătoare se aflau cinci distrugătoare japoneze, suple și cenușii ca niște lupi. Înaintau rapid, aruncând valuri înspumate în prora. Se îndreptau spre sud, urmate de șase transportoare. Păreau niște jucării pe lângă munții înalți și

norii albicioși care pluteau peste insulă.

Manning notă cu grijă în carnetul său cu coperți de piele și apoi îl puse la loc în buzunarul de la piept. Pe urmă începu să coboare încet.

Mai avea vreo zece picioare până jos când își dădu seama că n-o să reușească.

Se învârtea totul în jurul lui și-i vâjâiau urechile. Scoase un strigăt, încercând să-și prindă mâinile în jurul trunchiului, dar nu reuși.

Se prăbuși în gol.

În clipa aceea își spuse: „Gata. S-a terminat."

Apoi pământul se grăbi să-l întâmpine și se făcu liniște.

— Are trei coaste rupte și o fractură la încheietura mâinii. S-a lovit și la cap. Deocamdată nu se observă leziuni interne.

Rachel termină de bandajat brațul lui Manning și se îndreptă de spate, dându-și la o parte o șuviță de păr.

— Este un miracol că nu a murit.

Corrigan și sergentul Lavella veniseră lângă Rachel în coliba stației radio, unde Manning zăcea semiinconștient pe patul său de bambus. Irlandezul mormăi și se așeză într-un colț, pe o cutie de metal.

— Deci războiul s-a sfârșit pentru el. Ar fi mai bine să o ștergem de pe insulă cât mai există oameni care să transporte rănitul.

— Nu știu dacă va suporta călătoria, zise Rachel.

— Dar nici n-o să se însănătoșească aici, în vârf de munte, nu-i așa? Submarinul sosește noaptea viitoare. Ar fi bine să ne ia pe toți.

Rachel îi evită privirile. În timp ce-i trata rănile lui Manning îi venise altă idee. Un gând îngrozitor și irezistibil: în același timp. Se întreba cum să-i spună lui Corrigan. Probabil că va încerca s-o oprească, dar nu exista altă soluție. Va trebui să-i explice.

Manning deschise ochii și gemu.

— Păcat că i-am dat vicarului ultimele picături de băutură, zise Corrigan. Bietului Manning nu i-ar fi stricat puțin whisky acum.

— Americanii… Murmură Manning… Trebuie să le spunem.
— Ce vrea?
— Venit nave japoneze, le explică sergentul Lavella, arătând spre ocean. Kiap vrut vorbit în cutie.
— Stația de radio! explică Rachel. Probabil că a văzut nave în trecătoare.
— Oricum, pe noi nu ne mai privește.
— Americanii… Gemu Manning… Trebuie să afle… Trebuie să-i anunțăm…
— Ce tot vorbește acolo?
— Cred că vrea să-i înștiințăm pe americani în legătură cu mișcările flotei japoneze în trecătoare.
— Înseamnă că nu mai este zdravăn la cap. Tu ți-ai făcut datoria, ca să nu mai vorbesc de mine, un biet irlandez așa-zis neutru. Pentru un tip care n-are nici o treabă cu războiul, am spart destule capete de japonezi până acum.
— Sunt de acord.
— Bun. Atunci hai să ne pregătim de plecare. Avem de mers o zi întreagă până în golful Jervoise.

Rachel rămase mult timp lângă patul lui Manning, studiindu-i trăsăturile. Nu era genul de om pe care l-ai fi caracterizat drept curajos. Slăbit și neputincios cum arăta acum, semăna cu un profesor de școală sau cu un preot. Rezistase până îl lăsaseră complet puterile.

Acum propria ei spaimă ajunsese să conteze mai puțin decât conștiința. Cineva trebuia să ia locul lui Manning. Dacă irlandezul nu voia, atunci va fi nevoită să se sacrifice.

De fapt, nu era așa de greu, îl văzuse de multe ori pe Manning manevrând stația radio. Oricine avea două mâini și două picioare putea să urce pe platforma de observație. Mai erau și foile de hârtie din Jane's Book of Ships care o vor ajuta să indentifice navele din trecătoare precum și schițele în creion ale avioanelor japoneze de luptă, desenate de Manning.

Nu avea practic nici un motiv să șovăie.

Cu toate acestea, i-ar fi fost atât de ușor să le lase pe toate baltă. O aștepta perspectiva unei mâncări gustoase, în loc de orez și țaro, și un somn bun, între cearșafuri de bumbac. Mai

mult decât orice, își dorea să petreacă o noapte fără să tresară la fiecare strigăt de maimuță sau trosnet de crengi.

I-ar fi fost ușor să se gândească doar la propria ei siguranță.

Totuși, la numai câteva mile depărtare, oamenii mureau în junglă, pe apă și în aer, luptându-se pe viață și pe moarte cu japonezii. Nu știa cât de importantă era stația radio de pe Sfânta Măria, dar se hotărâse.

Nu putea să fugă.

După aproape o oră, Corrigan intră în colibă și o găsi pe Rachel exact unde o lăsase. Adică lângă patul lui Manning, holbându-se la stația radio.

— Ei bine, ești gata?

— Nu vin cu voi!

Lui Corrigan nu-i venea să creadă.

— Ce?

— Dumneata poți să pleci, bineînțeles, domnule Corrigan. Eu însă o să rămân aici.

Irlandezul râse acru.

— Sper că nu vorbești serios

— Ba chiar foarte serios.

— Ai înnebunit!

— Poate!

Corrigan privi drept în ochii ei verzi și zări hotărârea aceea de neclintit pe care o observase din prima seară, când îi ceruse s-o ducă cu barca la Capul Marmari.

Deci n-avea de gând să renunțe.

— Doamne Sfinte. Văd că nu glumești deloc!

— L-am urmărit săptămâni în șir pe domnul Manning. Cred că pot să mă descurc cu stația radio. Sergentul Lavella și oamenii lui vor rămâne aici și mă vor ajuta.

— Îți dai seama ce faci? Știi ce-o să ți se întâmple dacă… Nu, când te vor găsi japonezii?

— Toți ne naștem pentru a muri.

Corrigan simțea că explodează de furie. N-avea nici un rost. Oamenii din jurul lui păreau dispuși să-și irosească viețile. O apucă pe Rachel de umeri și o scutură cu putere.

— Nu fi idioată! Aici nu-i de joacă! Dacă dau de tine și de

afurisita asta de stație, or să te violeze pe rând. Or să te lege de copacul ăla și or să te facă bucăți până n-or mai putea de oboseală. Pe urmă, te vor lăsa în seama furnicilor și păsărilor. Uite, asta o să ți se întâmple! N-o să te ridici la ceruri înconjurată de îngeri pe un nor și n-or să-ți cânte heruvimii Land of Hope și Bloody Glory! Dacă ai noroc chior, poți spera să te împuște din greșeală. Ei, ia zi, asta dorești?

Rachel era șocată de furia lui Corrigan și mai ales de vorbele sale. Încercă să se smulgă din brațele irlandezului, dar nu reuși.

— Te rog dă-mi drumul! zise ea blând.

Corrigan se holba negru de mânie. În cele din urmă, își luă mâinile de pe fată.

— O să vii cu noi.

— Ba nu!

Se uită fix în ochii celuilalt. Corrigan cedă primul.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? O întrebă el.

— Din același motiv pentru care n-am putut să-l las să moară pe șeful de la Capul Marmari. Spre deosebire de tine, domnule Corrigan, nu pot să întorc spatele lumii.

— Dar asta-i sinucidere curată! N-o să realizezi nimic.

— Nu cred.

Corrigan oftă.

— Te-aș putea obliga să vii cu noi, zise el.

— Da, ai putea. Dacă m-ai lega de mâini și de picioare și m-ai căra în spate. Sau ai putea distruge stația radio. Dar, în cazul ăsta, ar însemna că nu ești neutru, nu-i așa?

— Atunci, să te ia dracul! Dacă vrei să te legi pe o cruce, n-ai decât!

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Mie unul puțin îmi pasă.

Zicând acestea, se năpusti afară.

Încărcaseră destule provizii pentru marșul lor de-a doua zi spre portul Jervoise. Sergentul Lavella urma să fie ghidul lor. Beni, unul dintre jandarmi va pleca împreună cu ei.

Ceilalți doi, vor rămâne cu Rachel.

Manning, chinuit încă de dureri, își recăpătase cunoștința.

Stătea la umbra unui bananier, pe o targa improvizată de sergentul Lavella din doi stâlpi de bambus și pânză de cort. Corrigan îngenunche lângă el.

— Cum te mai simți?

— Nu-ți pierde vremea cu mine, Patrick! Îi șopti el. N-o să rezist la drum.

— Nu vorbi prostii! O să te descurci tu. N-ai decât niște zgârieturi, atâta tot.

Manning clipi din ochi. Până și acest gest reprezenta un efort pentru el.

— Ce-i cu stația radio? întrebă el.

— Nu te supăra, dar mai bine se alegea praful de ea. Vreau să vorbești cu fata. I-a intrat în cap să rămână pe insulă.

— Slavă Domnului!

— Ce tot spui? șuieră Corrigan. Asta-i sinucidere curată! doamne Sfinte, afurisită femeie!

Manning își întoarse capul.

— Cineva trebuie s-o facă, prietene!

Corrigan se îndepărtă dezgustat. O găsi pe Rachel în colibă, studiind însemnările lui Manning. Își ridică privirile când intră Corrigan.

— Gata?

Corrigan încuviință din cap.

— Sergentul Lavella mi-a spus să-ți dau asta.

Puse lângă ea, pe o ladă, prețioasa pușcă Lee Enfield.

— Mulțumesc.

Corrigan părea stânjenit.

— Lavella și Lavoro vor veni direct aici după ce se despart de noi. Nu vor lipsi mai mult de câteva zile.

Rachel îl aprobă, fară să scoată o vorbă.

— Nu-i prea târziu să te răzgândești! îi zise Corrigan.

— Același lucru este valabil și pentru tine.

Corrigan se încorda.

— Cum adică?

— Te-ai putea întoarce să mă ajuți.

— Da, sigur, aș putea la fel de bine să-mi zbor creierii. M-aș chinui mai puțin, în orice caz.

Rachel ridică din umeri.

— M-am suit pe platformă și am supravegheat trecătoarea. Manning are dreptate. Sunt o mulțime de vase acolo. Distrugătoare, mai mult ca sigur.

— Din partea mea, n-au decât să atace și Polul Sud! exclamă Corrigan. Cristoase, ce păcat!

Rachel îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Păcat de picioarele tale superbe și de Dumnezeu știe ce mai ascunzi pe sub fustă. Poate că nu ți-aș fi spus niciodată, dar află că ești o femeie atrăgătoare.

Rachel îi întoarse spatele.

— Este mai bine să pleci, domnule Corrigan. Mult noroc!

— Domnișoară Goode… Rachel…

— Te rog, pleacă!

Corrigan stătea în ușă cu pumnii încleștați. Furia, rușinea și amărăciunea îi ardeau gâtul ca un foc. Își aminti de o situație asemănătoare, cu mult timp în urmă, când rugămințile sale se dovediră la fel de zadarnice. Dar, de data aceasta, îi venea mult mai greu să-și desprindă privirile de la această femeie subțirică și încăpățânată, postată lângă stația radio. Îl durea că trebuie să plece fară s-o audă spunându-i bun rămas.

Locotenentul Mashita Tashiro sări din barca de cauciuc în apele nisipoase ale golfului Jervoise. Când ajunse pe plajă, își așteptă oamenii să tragă barca la mal și să se regrupeze.

În spatele lor, altă plută cu locotenentul Kurosawa și restul plutonului se îndrepta către țărm.

— Pe unde o luăm, Tashiro-san? îl întrebă Kurosawa.

— Eu o iau spre sud, către pădurile de mangalieri, îi răspunse Tashiro. Tu și oamenii tăi veți merge spre nord. Dacă găsiți vreun băștinaș, aduceți-l aici să-l interoghez.

Kurosawa încuviință din cap. De aproape două săptămâni patrulau coasta de vest a insulei Santa Maria. Peste tot era la fel. Băștinașii se dovediră neprietenoși și nici nu le trecea prin cap să coopereze cu ei. Kurosawa se simțea trist și deprimat.

— Tashiro-san, n-o să-i găsim niciodată în felul ăsta, îi zise el încet camaradului său, ca să nu-l audă soldații.

Tashiro nu-l luă în seamă.

— Ne întâlnim aici la întoarcere. Lasă doi oameni să păzească bărcile.

Kurosawa dădu din cap.

— Așa nu o să realizăm nimic, mormăi el.

— Trebuie să respectăm ordinele, îi reaminti Tashiro.

— Am înțeles, Tashiro-san, răspunse Kurosawa.

Se întoarse pe plajă, să organizeze patrulele.

Plutea în mijlocul lagunei. Părea chiar ciudat, în comparație cu apele strălucitoare ale oceanului și cocotierii de smarald de pe țărm. Golful era liniștit, cu excepția vuietului valurilor sparte de recif și oftatului brizei dinspre mare. Doar această prezență rău-prevestitoare indica primejdia.

— Doamne Sfinte, murmură Corrigan enervat.

Spre ghinionul lor, șalupa japoneză se afla în același golf unde trebuia să apară submarinul în noaptea aceea.

Corrigan își concentra binoclul asupra fâșiei albe de nisip din dreapta. Plaja era pustie. Doar un copac solitar de calofil se înălța dincolo de palmieri, întinzându-și trunchiul peste apele strălucitoare, de parcă s-ar fi ferit de vreo primejdie fără nume, ascunsă în junglă.

Corrigan luă binoclul de la ochi și trânti o înjurătură.

Îl lăsase pe sergentul Lavella și pe ceilalți în pădure, în timp ce el încerca să găsească o cărare prin mlaștina de mangalieri, care înconjura golful. Până acum, șalupa japoneză de patrulare fusese ascunsă de valuri.

N-aveau de ales. Trebuia să stea și să aștepte.

Corrigan se întreba ce se va face comandantul submarinului când va vedea barca japonezilor ancorată în golf. Va risca? Sau va trage concluzia că fuseseră capturați și se va întoarce la Noumea?

— Cristoase, n-o să mai scap niciodată de pe insula asta blestemată, murmură Corrigan.

Se ridică în picioare și o luă către mlaștini să le spună bucuria și celorlalți.

Mlaștina de mangalieri era un loc întunecat și periculos. Rădăcinile răsucite ale copacilor se întindeau pe malurile

acoperite cu noroi ca niște degete descărnate ale unei bătrâne zgripțuroaice. Desișul de crengi și frunze oprea lumina soarelui.

Corrigan își croi drum de-a lungul malului, bălăngănind Enfieldul pe umărul drept. Înota cu greu prin noroiul lipicios. Insecte negricioase săreau în jurul lui speriate. Mirosul fetid al mâlului împânzise atmosfera.

Crabi cu carapace portocalie strălucitoare se târau hidos pe țărm. Din când în când, Corrigan zărea câte un gândac viu colorat în roșu, albastru și galben furișându-se spre rădăcinile mangalierilor. Odată, auzi plescăitul unei vietăți mai mari, care sărise în apele murdare.

Tăcerea junglei era greu de interpretat, dar urechea lui Corrigan se obișnuise. Până și clipocitul mlaștinilor conținea câte un mic sunet: strigătul unui papagal uriaș sau orăcăitul broaștelor.

Dar, când se mișcau oameni prin apropiere, îți dădeai seama imediat.

Corrigan tresări deodată. Își ridică privirea și văzu un cacadu alb sus pe ramurile unui cocotier gălbui ca fildeșul. Se uita în jos urmărind ceva cu mare atenție.

Irlandezul se opri să asculte. Se auzeau voci, venind dinspre mangalieri.

Se lăsă în noroi și stătu liniștit. Nici nu îndrăznea să respire. Simți cum i se strânge stomacul de frică.

Japonezii!

Corrigan se târî la adăpostul unui buștean găunos, care zăcea pe mal, peste rădăcinile de mangalieri. Își ridică capul și privi înainte.

Erau cel puțin douăzeci. Veniseră mai mult ca sigur cu barca ancorată în golf. Se îndreptau direct spre el, de-a lungul malului.

— Sfântă Fecioară și Isuse Cristoase! murmură Corrigan. Acum îi zărea cât se poate de clar, cu uniformele lor kaki, mișcându-se prin vegetația luxuriantă a junglei. Peste câteva clipe, vor trece chiar peste el. Șocat și îngrozit, Corrigan privi îndărăt și își văzu urmele întipărite cât se poate de clar în

noroiul moale; va fi propriul său Iuda. Își roti privirile înjur disperat.

De-o parte se aflau apele întunecate ale golfului, iar de cealaltă jungla. Se gândi să înconjoare prin spate soldații care avansau prin mlaștină. Dar știa că ar fi inutil.

— Labele tale uriașe, împrăștiate peste tot prin mâl îl vor duce direct la tine, Patrick băiete.

Singura soluție era să se întoarcă, să-și acopere urmele și apoi să traverseze pe celălalt mal.

Se târî pe burtă prim mâlul lipicios și începu să se scufunde în apă.

Apoi îl văzu.

Era un crocodil. Plutea la suprafața mlaștinii, la mai puțin de cincizeci de pași de el. Ochii săi răutăcioși îl priveau fară să clipească.

Corrigan simți că i se oprește respirația. Nu mai avea scăpare. Căzuse în cursă.

Ieși din apă și se târa în spatele bușteanului. Își săltă capul câțiva inci și zări primul soplдat japonez îndreptându-se către el, la cinzeci de yarzi de locul unde se afla.

— Până aici ți-a fost, Patrick, băiete! își zise Corrigan. Ai dat de dracu', ce mai!

Ochii reci și rotunzi ca de porc continuau să-l privească neclintit.

Își încreți botul cald când începu să se miște, apropiindu-se de mal. Spinarea îi strălucea în lumina soarelui; în cele din urmă, își scoase din apă corpul său masiv, acoperit cu platoșe. Era un exemplar uriaș; măsura în jur de optsprezece picioare. Labele sale scurte și îndoite se scufundară în mâlul negru, puturos.

Când se ridică pe mal, își deschise fălcile o fracțiune de secundă și Corrigan zări șirurile de dinți galbeni, scurți. Duhnea îngrozitor a pește putrezit.

Soldații se apropiaseră și mai mult. Corrigan îi auzea vorbind. Vocile lor sunau hârșâit și sacadat.

Deodată, crocodilul începu să alerge spre el. Se mișca mai repede decât își închipuise Corrigan. Se lipi de buștean și

ridică pușca. În clipa aceea, știu că avea de ales între groaznica moarte între fălcile animalului și un glonte în spate tras de soldați.

— Prefer o moarte curată! se gândi Corrigan. Săltă arma, țintind între ochii fiarei. Apăsă pe trăgaci. Nimic.

Trase din nou. Nimic.

Se blocase mecanismul.

Doamne Sfinte, nu, își spuse Corrigan. Intrase apă pe țeava. Era complet lipsit de apărare.

Înțepeni în loc.

Asta este. O să moară și gata.

Caporalul Hirro Haniguchi mergea nepăsător. Primise responsabilitatea să conducă patrula și în momentul acela se concentra asupra drumului. Pășea greoi prin mâlul lipicios al mlaștinii, peste rădăcinile mangalierilor.

Nu văzu crocodilul decât mult prea târziu.

Auzi hârșâitul burții animalului, în timp ce se târa prin noroi spre el. Ridică ochii și observă capul alungit și spatele lucios, sclipind sub razele soarelui.

Încercă să ridice pușca, dar fiara se dovedi mai iute. Își căscă fălcile uriașe și-i cuprinse șoldul. Scoase un urlet și trase în același timp. Glontele ricoșa în tufișurile de mangalieri.

Camarazii lui reacționară cu întârziere. Crocodilul începu să-și târască victima prin noroi, spre golf. Îl va scufunda în apele fetide ale mlaștinii și apoi își va savura prânzul pe îndelete în vizuina sa subacvatică.

Dar se aventurase prea departe de sanctuarul său lacustru. Soldații japonezi își reveniră repede și descărcară o rafală de împușcături în corpul masiv, acoperit cu platoșe al gigantului animal. Dădu drumul omului și se chirci sub impactul gloanțelor.

Încercă să fugă în golf, dar se opri la jumătatea distanței spre apă, răsturnându-se pe spate. Își expuse burta lui moale, albicioasă și izbi de câteva ori cu coada în noroi, prins în ghearele morții.

La câțiva pași de corpul animalului, caporalul Hanguchi se agăță îngrozit de ciotul piciorului său drept. Cealaltă jumătate fusese smulsă de fălcile crocodilului. Sângele de un roșu aprins gâlgâia pe jos în noroiul alunecos.

Locotenentul Tashiro alergă desfăcându-și brâul. Îl imobiliza cu genunchiul pe soldatul care se zbătea urlând și-i înfășură bucata de pânză în jurul șoldului.

— Du-l îndărăt pe plajă! strigă Tashiro.

Pe șalupă era un medic. Haniguchi mai avea o șansă, dacă nu pierdea prea mult sânge.

Doi dintre oamenii lui Tashiro își aruncară puștile pe umăr și îl ridicară pe camaradul rănit în brațe. Alți doi îi săltară picioarele; sau ce mai rămăsese din ele. O porniră prin mlaștină, înapoi de unde veniseră.

Tashiro o luă după el. Înjura în gând crocodilul. Acum nu-i mai putea convinge pe oamenii săi să străbată mlaștina.

Când animalul ieșise din apă, îndreptându-și spre el corpul său uriaș, susținut de patru picioare scurte și puternice, Corrigan apucase pușca de țeava, ca pe o bâtă. Abia în ultimul moment își dădu seama că nu-l vâna pe el.

Soldatul japonez din fruntea plutonului reprezenta o țintă mult mai tentantă și ușoară. Se afla mai aproape de golf și stătea drept. Corrigan, ghemuit în spatele tufișurilor n-avea cum să-l vadă, dar auzi urletele și scrâșnetul îngrozitor al fălcilor uriașe, sfărâmând oasele.

Strigătele disperate ale omului erau astupate de răpăitul puștilor și țiuitul asurzitor al gloanțelor. Coada crocodilului

șuiera prin aer, izbind noroiul în agonia morții, la numai câțiva pași de el.

Corrigan își ținu respirația și așteptă.

În cele din urmă, se lăsă liniștea, întreruptă doar de strigătele soldatului rănit. Apoi, japonezii începură toți să urle.

Corrigan și-i imagina strânși în jurul victimei, încercând să-l bandajeze. Zbieretele neomenești ale rănitului îl îngrozeau pe Corrigan. Primul șoc trecuse și durerea sfâșietoare îi cuprinse tot corpul.

Corrigan se trase mai aproape de buștean. Nu știa ce să facă. Să încerce să fugă acum, când erau preocupați de soarta camaradului lor? Sau să riște și să rămână pe loc?

Nu, japonezii se aflau prea aproape. În clipa când se va mișca, unul dintre soldați s-ar putea să se întoarcă și să-l vadă.

Se hotărî să rămână unde era.

Omul urlă din nou, acoperind vocile soldaților care-l cărau; dar apoi, gemetele și amestecul de glasuri se estompară. Corrigan își dădu seama că o luaseră în altă direcție, spre barcă.

Așteptă câtva timp înainte să privească prudent peste buștean. Văzu japonezii împiedicându-se și căzând în mâlul aburind al mlaștinii. Stăteau cu spatele la el, dar unul din soldați întoarse capul pentru o clipă și Corrigan îl recunoscu speriat.

— Tashiro! murmură el. Păcat că n-ai fost tu în locul rănitului.

După câteva minute, zbieretele japonezului infirm se topiră în junglă și Corrigan se trezi înconjurat de liniștea apăsătoare a mangalierilor.

Se ridică încet în picioare. Crocodilul mort zăcea pe spate, la câțiva pași depărtare, ciuruit de gloanțe. Mai încolo, pe noroiul negru lucios se înșirau urmele de sânge ale caporalului Haniguchi.

Corrigan se așeză pe cadavrul reptilei și clătină din cap. Ce norocos fusese!

— Ei bine, Pat băiete, tatăl tău avea dreptate. Ferește-te de

femei și o să trăiești o sută de ani!

În noaptea aceea, micul grup se strânse în junglă, privind focul de pe plajă. Acolo își așezaseră tabăra japonezii. Din când în când, glasurile lor erau purtate de briză din partea cealaltă a golfului.

Cum ei nu puteau să aprindă focul, de frică să nu fie văzuți de niponi, mâncară câteva banane și pulpa unei papaya, iar apoi se îngrămădiră unul în altul la pământ, încercând să adoarmă.

Manning stătea întins lângă Corrigan. Respira întretăiat. Corrigan se întreba dacă va supraviețui până la sosirea submarinului, mirosea la fel ca preotul înainte să-și dea duhul. Ce mai, duhnea a moarte.

— Cum te simți? îi șopti Corrigan în beznă.

— Fata, zise Manning răgușit. Mă gândesc tot timpul la ea.

— Nu numai tu.

— Trebuie să te întorci s-o aduci. Nu poți s-o lași singură!

— N-ai decât să te duci tu, dacă vrei. Nu te oprește nimeni.

— Dacă ai fi fost un bărbat adevărat, n-ai fi permis asemenea lucru. Ești un monstru!

— Dar n-am obligat-o eu să rămână. Dacă vrea să se sinucidă, n-am chef să mă tragă și pe mine după ea.

Manning oftă. Gândul că nepoata Părintelui Goode se află singură în junglă îl umplea de disperare. Durerea din piept i se accentuase, în timp ce încerca să-l convingă pe Corrigan.

— Nu-mi vine să cred că poți fi atât de laș încât s-o lași pradă destinului pe această fată curajoasă.

Corrigan simți cum clocotește de furie. Oare ce voiau toți oamenii ăștia de la el?

— Știi ce, este numai vina ei. Eu unul nu răspund de viața domnișoarei Goode. Dumnezeu știe că am făcut tot ce-am putut pentru niște idioți ca voi. Dacă vrea să se sinucidă, n-are decât.

Manning întoarse capul să-și ascundă lacrimile de ciudă și neputință care-i ardeau obrajii. Era un gest lipsit de sens. În bezna absolută din jur, Corrigan n-avea cum să distingă nici măcar propria-i mână.

— Trebuie să te întorci, prietene. Trebuie! îl imploră Manning.

— Culcă-te!

— Simt un foc în piept. Nu pot să dorm!

— Da, dar eu pot. Așa că taci din gură!

Manning nu înțelegea astfel de oameni. Nu-și vedeau decât propriile lor interese. Englezul ținea în primul rând să-și respecte obligațiile, iar intransigența lui Corrigan îl uluia.

— De cine fugi tu, Patrick?

— De indivizi ca tine!

— Nu poți fugi veșnic. Odată, și odată va trebui să te oprești și să te dedici unui scop sau unei persoane. Altfel, viața va fi lipsită de sens.

— Este oricum lipsită de sens.

— Dacă așa crezi, îmi pare rău pentru tine.

— Ai mai spus-o. Și află că și mie îmi pare rău de mine. Îmi pare rău că m-am lăsat vârât în toată nebunia asta. Și acum, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură și lasă-mă-n pace.

Sergentul Lavella făcu primul de pază în noaptea aceea. Corrigan se ghemuise sub o pătură cu Sanei și încerca să adoarmă. Dar nu reuși. Stătea cu ochii deschiși, zgâindu-se la stele. Peste doar două ore, când îi luă locul sergentului era la fel de treaz și simțea o durere adâncă în suflet. Nu știa de ce.

Rachel stătea întinsă în beznă, pe patul îngust de bambus al lui Manning, în coliba stației radio. Se ruga.

Unchiul ei o învățase că rugăciunea reprezenta un mijloc de devoțiune care trebuia folosit pentru adorarea Creatorului și atâta tot. Nu însemnase niciodată nimic pentru ea până atunci și nici nu credea că o să însemne vreodată.

Rachel nu era sigură că Dumnezeu exista într-adevăr. Dar acum, mânată de un instinct pe care nu-l pricepea, se rugă cum nu se rugase în viața ei; nu așa cum îi arătase Părintele Goode, ci pentru propria ei mântuire.

Regreta deja hotărârea ei încăpățânată de a rămâne pe insulă. Cu o zi înainte fusese convinsă că făcea un lucru just; singurul posibil. Acum fiecare țipăt de bufniță din junglă, fiecare trosnet de creangă, fiecare bufnitură și orăcăit al

broaștelor o călcau pe nervi. Ajunsese să-și blesteme impetuozitatea.

Primele îndoieli îi încolțiseră în inimă atunci când își dăduse seama cu groază că cei doi japonezi localnici s-ar putea să nu-i fie atât de loiali cum îi fuseseră lui Manning. Era vorba de Silas Tenpound25, băștinașul solid din Rendells, cu misteriosul tatuaj „10”, pe brațul stâng și caporalul Solomon, un malaezian indolent, posomorât și tăcut. De când plecase Corrigan, nu-i vorbise niciunul. Ba chiar, îi surprinsese discutând între ei pe furiș.

Înțelesese că cei doi oameni îi datorau supunere lui Manning, kiap-ul insulei, dar nu și ei. În ochii lor, nu era decât o femeie. Nu exista nici o garanție că vor mai fi în tabără a doua zi de dimineață. O cuprinse frica.

Corrigan avusese dreptate. Se legase de bunăvoie pe cruce. Fusese o aroganță din partea ei să-și închipuie că va supraviețui în junglă.

Acum, Chomu trimise vorbă din Vancoro că japonezii debarcaseră câinii polițiști. Plasa se strângea în jurul ei; într-o zi, cât de curând, vor da de ea.

Cel mai rău era că nu știa când va veni moartea. Se putea strecura noaptea, vestită doar de trosnetul inofensiv al unei crengi, sau putea veni în dogoarea amiezii, când stătea aplecată peste stația radio. Patrula japoneză ar li putut nimeri oricând în luminiș din greșeală, ca să nu mai vorbim de avion. Zbura la joasă altitudine și până la urmă va zări antena. Nu era exclus s-o trădeze chiar unul dintre băștinași. Fiecare față neagră întruchipa un posibil Iuda.

Încercă să-și alunge gândurile negre și să adoarmă.

Când deschise ochii, văzu un submarin scufundându-se în apele golfului; când valurile albastre acoperiră învelișul metalic, Rachel se pomeni șoptind un cuvânt în noapte, ca o binecuvântare.

— Corrigan.

Patrick Corrigan puse binoclul la ochi și privi dincolo de apele sclipitoare ale golfului, spre fâșia albă de plajă. Fusese acolo încă din zori, studiind împrejurările.

Noaptea se dovedise de nesuportat. Țânțarii zburaseră în raiduri dese. Adulmecaseră sânge cald și se năpustiseră dinspre mlaștini. Aproape de miezul nopții, Manning delirase din nou și se văzuseră nevoiți să-l astupe cu pături. Se temeau să nu-i audă japonezii. Sunetele erau purtate de vânt peste golf, spre tabăra niponilor.

Corrigan nu dormise. Nu-i ieșise din minte fata. De ce nu venise cu ei? I-ar fi scutit de necazuri inutile.

Cum îl numise Manning seara trecută? Un monstru, Isuse! își riscase pielea pentru ei de nu știu câte ori. Iar acum voiau să rămână pe insulă și să devină un martir pentru o cauză în care nu credea.

Trebuie să te întorci, prietene. Trebuie.

Corrigan era nervos, nedumerit și dezgustat de toată povestea asta. Nedumerit de durerea adâncă din suflet, care nu-l părăsise; dezgustat de responsabilitatea care-l apăsa și pe care nu și-o dorise; nervos fiind că Manning avea prea multe pretenții de la el.

Era o dimineață fierbinte și aerul rarefiat purta mirosul mării și aroma greoaie a florilor. Vântul adunase norii deasupra insulei. Semănau cu niște macrouri poleite în alb.

Un fuior subțire de fum se ridica din spatele primei linii de palmieri, acolo unde își întinseseră tabăra japonezii. Pe plajă și în șalupa cenușie de patrulare care plutea în mijlocul lagunei albastre era mare agitație.

— Haideți, cărați-vă odată, ticăloșilor! murmură Corrigan în timp ce privea prin binoclu.

Știa că submarinul i-ar fi așteptat încă o noapte. Dacă japonezii nu plecau azi, submarinul nu va risca să zăbovească mult timp în ape inamice.

În timp ce privea, distinse uruitul îndepărtat al unui motor și văzu o barcă de cauciuc desprinzându-se de șalupa de patrulare. Peste câteva minute, trase pe nisipul alb și japonezii începură să încarce echipamentul la bord. Văzu doi soldați ducând o targa acoperită de-o pătură.

Corrigan își aminti de atacul crocodilului din ziua precedentă. Deci, omul murise.

— Bine că nu sunt eu în locul lui, își zise Corrigan.

— Ce anume văzut? îi șopti Lavella. Japonii plecat?

— Așa se pare, îi răspunse Corrigan. Mai avem o șansă.

Corrigan și Lavella se târâră înapoi prin hățișuri, până se îndepărtară de plajă. Apoi, se ridicară în picioare și începură să meargă, împotmolindu-se printre rădăcinile de mangalieri.

De îndată ce vor pleca japonezii Corrigan hotărî să-l transporte pe Manning la malul apei și să-și așeze tabăra acolo. Vor trebui să aștepte până la lăsarea nopții. Atunci se vor convinge dacă bravul căpitan al submarinului înfruntase primejdia până la capăt.

Dar, cu puțin noroc, se va sfârși totul: sudoarea lipicioasă, frica, orezul apos și apa infestată. Săptămâna viitoare pe vremea asta ar putea bea o bere rece ca gheața într-un bar din hotelul George.

Ar fi trebuit să plutească de fericire. Spre surprinderea lui, constată însă că era deprimat.

Mitchell zări din carlingă escadronul de Zero-uri aflat la multe mii de picioare sub el, strălucind în soarele amiezii. Siluetele lor încadrate de nori albi care se profilau pe albastrul oceanului. Mitchell le urmări, conducându-și escadronul său de avioane de vânătoare Grumann într-o formațiune noroasă cenușie. Privi picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamul incasabil, în timp ce zburau prin furtună.

Peste câteva minute, ieșiră din desișul norilor. Mitchell se uită în jos, spre aripă. Nu le pierduse.

Se întoarse la dreapta și-l văzu pe comandantul său făcându-i semn cu degetul în sus.

— Aici este comandantul Arrow26. Zero-urile în poziția ceasului de la ora șapte. Hai să-i lovim, băieți!

Mitchell începu să plonjeze, alegând Zero-ul din fruntea formației, plasat în vârful V-ului. Când Grumann-ul se înclină, Mitchell fu aruncat înainte. Noroc cu centura de siguranță. Altfel, ar fi ieșit prin acoperișul carlingei.

Uruitul motoarelor deveni asurzitor când avionul prinse viteză, apropiindu-se de țintă.

Zero-urile își păstrau formația. Mitchell avea soarele în

spate. Piloții japonezi îi vor repera când va fi deja prea târziu.

Mitchell așteptă până ajunseră la aproape trei sute de yarzi. Apoi trase. Tunurile lansară săgeți strălucitoare în aripile și bordul Zero-ului. Bucăți mari de metal zburară în aer, însoțite de trombe de fum negre; apoi, motorul explodă, pulverizând pe cer un fuior alb de glicol.

Zero-ul își pierdu controlul rostogolindu-se către ocean. Mitchell îl urmări așteptând să zărească parașuta pilotului. Nimic. Probabil că fusese lovit. Zero-ul se prăbuși în apă, într-un nor de fum negru, uleios. Pe urmă fu înghițit de valurile mării.

— Atenție, ai un Zero în coadă. Plonjează, plonjează!

Mitchell se întoarse. Zări gurile mitralierelor și cercul roșu pictat pe argintul strălucitor al avionului de vânătoare. Grumann-ul se clătină când gloanțele îi perforară aripa și fuselajul.

Mitchell trase de manetă înainte și se înclină cu o aripă spre mare, iar cu cealaltă direct către cer. Pilotul japonez îl urmă.

Auzi din nou răpăitul mitralierelor. Disperat, răsuci Grumann-ul de trei ori și apoi împinse flapsurile în sus. Plonja spre stânga, rotindu-se vertical. Era o manevră care-i salvase viața de nu știu câte ori.

Mitchell întoarse capul. Constată spre surprinderea sa că Zero-ul nu se dezlipise din coadă. Indiferent cine era, tipul avea talent.

Continuă să se învârtească în spirală. Se afundase în scaun, inima îi bătea nebunește în piept și capul îi vibra de parcă l-ar fi izbit o mare greutate. O pânză cenușie îi întuneca privirea.

Mitchell remarcă acul vitezometrului, care indica patru sute de mile pe oră. Acum cele două avioane erau unite în îmbrățișarea morții, învârtindu-se către abisul albastru al oceanului.

Plonjă de trei ori, de patru, de cinci ori. Degeaba, Zero-ul se afla tot în coada lui. Vânător și vânat știau că cel care-și va pierde primul cumpătul, cel care va coti în altă direcție, era un om terminat.

Numai dacă…

În loc să se rotească în cea de-a șasea spirală, Mitchell împinse maneta înainte, viră la dreapta și descrise o buclă. Pilotul japonez, sigur acum de victorie, se luă după el, prins în interiorul cercului. Reuși în sfârșit să-l miște din coada avionului său.

Mitchell continua să descrie looping-uri, încercând să micșoreze distanța fiecărui arc. Dar, de fiecare dată când urca, Zero-ul tăia arcul și reducea distanța. Aparatul japonez putea depăși orice alt avion, în acest tip de manevră.

Mitchell privi peste umăr. Acum Zero-ul se pregătea din nou să tragă. Trasoare strălucitoare zburară peste aripă.

Acum!

Mitchell lăsă flapsurile în jos, mărind turația motorului. Simți vibrația Grumann-ului. Zero-ul care se apropiase la numai o sută de yarzi, îl depăși.

În clipa aceea, Mitchell ținti asupra aripei de la tribord și trase o salvă răsunătoare. Nimeri în plin. Proiectanții Zero-ului sporiseră gradul de manevrabilitate în dauna rezistenței structurii metalice. Se dezintegra dinaintea ochilor lui. Epava în flăcări dispăru de pe cer în câteva clipe.

Rachel Goode văzu și ea lupta, de pe platforma înălțată în copac, la adăpostul muntelui Teatupa. Peste câteva minute, se aplecă asupra stației radio, vorbind grăbită în microfon.

— Bună dimineața, aliați. Aici este Meteorologul. Din păcate, cel cu care v-ați obișnuit până acum, s-a îmbolnăvit. Între timp, voi încerca să-i țin locul.

— Mai întâi vremea. S-au adunat nori deasupra insulelor Comore și Bougainville-ului. Va ploua până după-amiază. Sunt nouăzeci și cinci de grade la umbră.

— Și acum, vești bune. I-ați lovit! Am văzut opt avioane japoneze prăbușindu-se în mare, nu departe de aici. Am urmărit un avion american care a doborât un Zero chiar deasupra capetelor noastre.

— Dar n-ați terminat încă. Trei distrugătoare și un crucișător înaintează prin Trecătoare. Probabil că vor încerca să debarce din nou la noapte! Fiți pregătiți! Noroc, americani! Am încheiat transmisia!

Mitchell ateriza și își trase avionul la capătul pistei, spre pâlcul de corturi cafenii. Deschise carlinga, scoase casca, mănușile și își trecu degetele prin părul năclăit de sudoare. Apoi, se desprinse încet de pe scaun.

Tensiunea și frica din ultimele ore îl epuizară complet. Rămăsese înțepenit în loc mai mult timp, privind în gol.

— Căpitane Mitchell!

Se uită înjur. Era Shoup. Alergase din adăpost, de partea cealaltă a pistei. Se înroși la față, agitat și nerăbdător. Mitchell zâmbi fară să vrea.

— Meteorologul?

— Da, domnule! Transmit din nou. Deci nu l-au capturat japonezii.

Se opri și apoi izbucni vesel.

— De data aceasta este o femeie, domnule! Da, o afurisită de femeie!

Marginea neagră și crestată a junglei din jurul golfului se proiecta pe cerul purpuriu al nopții. O lună palidă strălucea deasupra lor, prin frunzele unduitoare ale cocotierului. Valuri blânde se spărgeau de țărm, iar coamele lor înspumate se răspândeau pe plajă.

Cinci perechi de ochi pândeau și așteptau în spatele primei liziere de copaci, zgâindu-se în beznă, dincolo de recif. Singurele sunete erau mugetele ritmice ale talazurilor, trosnetul lemnelor în foc și strigătul singuratic al unui bâtlan de noapte, pescuind pe recif.

Deodată, Corrigan observă sclipirea unei lanterne, undeva dincolo de promontoriul lagunei.

Americanii! Erau acolo! Îi așteptaseră!

Privi înjur. Îl văzu pe Lavella. Ochii și dinții negrului păreau strălucitori și uriași în lumina lunii.

— Barcă pescuit venit! șopti Lavella.

— Exact! exclamă Corrigan și își îndreptă torța spre golf, agitând-o de două ori, conform semnalului stabilit.

Cei de pe submarin îi răspunseră. O să trimită o barcă la țărm. Peste câteva minute vor pleca în sfârșit de pe insulă.

Corrigan se întoarse să-i privească pe ceilalți. Polițaiul Beni

se uita nepăsător la ei. Sanei veni și se așeză lângă Corrigan, apucându-l de braț.

— Eu aparțin ție, murmură ea în întuneric.

— Nu te îngrijora, nu plec nicăieri fără tine, îi zise Corrigan. Dacă asta te liniștește.

— Patrick! șopti Manning.

De-abia vorbea, doborât de durere.

— Războiul s-a terminat pentru tine, prietene, îi spuse Corrigan așezându-se pe vine lângă targa. În câteva minute vei fi pe submarin.

— Dar Rachel?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu începe din nou!

— Du-te după ea, Patrick.

— Mai taci din gură, lua-te-ar dracu'! șuieră Corrigan.

Plecă spre plajă să aștepte singur.

Corrigan crezuse că se va simți ușurat și fericit în aceste clipe. Dar nu era deloc așa. Dimpotrivă, avea senzația că suferise o mare pierdere. Pentru prima oară, se întreba ce-o să facă în Australia și i se părea că privește în gol. Își dădu seama că dincolo de recif nu-l aștepta absolut nimic.

Vântul sufla rece. Corrigan tremura în cămașa albă, subțire și zdrențuită. Sanei îl strânse mai tare de braț, observând că ceva nu era în ordine.

— Ce face, Corrigan? Îl întrebă ea.

Nu-i răspunse.

Gândurile sale fură întrerupte de uruitul insistent al unui motor. Zări mica mustață albă a valului de la proră în timp ce barca de cauciuc despica talazurile în drum spre plajă.

Erau doi matrozi și un ofițer.

Superiorul în haină albă sări în apa care-i ajungea la gleznă. Ținea un revolver în mâna dreaptă.

— Manning, tu ești? întrebă el.

— Manning este rănit, îi spuse Corrigan. Zace pe targa aici.

— Bine, grăbiți-vă! N-avem timp de pierdut. Dacă se întoarce șalupa japonezilor, am încurcat-o.

Sergentul Lavella și jandarmul Beni îl transportară pe Manning pe plajă și așezară targa în barcă. Corrigan se

întoarse către ofițer.

— Gata, am isprăvit.

— Tu nu vii cu noi?

Corrigan clătină din cap. Înțelesese deodată foarte clar ce anume îl adusese la disperare. Un singur lucru îl putea scoate din starea asta.

— M-am răzgândit, zise Corrigan.

Sanei, care păşise deja în apă, încerca să-l tragă spre barcă.

— Nu, şuieră ea. Să mergem cu ei!

Corrigan o împinse.

— Eu zic să plecați, locotenente! Îl îndemnă el. Este periculos să zăboviți pe aici.

— Ți-ai semnat condamnarea la moarte, îi răspunse marinarul.

Apoi, o luă la fugă și sări în barcă.

Peste câteva clipe, pluteau pe apele golfului, spre silueta îndepărtată a submarinului. Uruitul motorului de la bord fu acoperit de mugetul talazurilor. În curând se pierdură în imensitatea mării albastre.

— Plecat, Iris! exclamă Sanei uimită și nedumerită. Spus că plecăm!

— M-am răzgândit! îi răspunse Corrigan.

Ieși din umbră și o porni în sus pe plajă, spre sergentul Lavella și jandarmul Beni, care urmăriseră toată scena.

— Pentru ce nu plecat în barcă? îl întrebă Lavella.

— Nu suport submarinele, îi zise Corrigan. Sufăr de claustrofobie.

Apoi, o luă către junglă.

Corrigan stătea în ușa colibei lui Manning. Se uita la Rachel care răsucea butoanele stației radio. Își ridică privirile. Fața ei se destinse într-un zâmbet.

În timpul lungului drum prin junglă se întrebase de mii de ori de ce o făcea. Puțin îi păsa de războiul japonezilor, dar n-ar fi luptat nici de-al dracului să salveze afurisitul ăla de Imperiu.

Nu acesta era motivul care-l făcuse să se întoarcă, ci fata. Pur și simplu n-a avut inimă să o părăsească, fir-ar ea să fie!

Continua să-l privească. Irlandezul se așeză pe niște lăzi într-un colț.

— Bună! Rânji el.

— Bună, domnule Corrigan, îi răspunse ea veselă. Știam că o să ne mai vedem.

PARTEA A TREIA.

În timp ce bătălia de la Guadalcanal atinsese punctul culminant, locotenentul Mashita Tashiro își ducea propriul său război pe insula Santa Maria. Capturarea stației radio și a operatorilor săi devenise o obsesie, de care depindea nici mai mult nici mai puțin decât onoarea și cariera sa viitoare. Pentru că Tashiro era conștient de acest lucru. Dacă nu reușea să-i prindă cât de curând, nu va fi capabil să îndure rușinea eșecului.

Deci, Tashiro ajunsese la disperare. În cele din urmă, își dădu seama că avea prea puțini soldați pe insulă pentru o asemenea misiune; Kurosawa avusese întotdeauna dreptate. De teama luptelor de guerilă trebuiau să ia cu ei un număr mare de oameni, dar așa, își încetineau în mod inevitabil înaintarea prin junglă.

Forțele suplimentare solicitate de Nakamura nu sosiseră încă. Înaltul Comandament nu aprecia probabil la justa valoare greutățile cu care se confruntau și își dislocase oameni la Guadalcanal. Incredibil, în ciuda acestor eforturi, fuseseră înfrânți într-o noapte pe râul Matanikau.

Dar acum, aveau în sfârșit câinii de vânătoare promiși.

Tashiro stătea pe plajă și examina cuștile înșiruite pe chei la capătul pontonului. Deși se afla la douăzeci de yarzi depărtare, își încreți nasul dezgustat de mirosul fetid al animalelor. Câinii se agitau în cuștile lor de oțel. Erau Pinscher-i dresați, care dădeau de urma dușmanului numai după miros.

Câțiva băștinași se adunaseră în grupuri mici, privindu-i suspicioși și înspăimântați. Existau câini în fiecare sat, dar nu semănau nici pe departe cu ăștia. Erau niște animale suple și musculoase, cu colți mari, galbeni și ochi roșii.

Tashiro se întoarse spre localnici.

— Acum o să-l prindem pe kiap-ul vostru englez! Zbieră el. O să-l vânăm ca pe o fiară!

Se holbau la el îngroziți, fără să priceapă o vorbă.

În momentul acela, Tashiro auzi zumzetul unor motoare deasupra capului și ridică privirile. Câțiva săteni o rupseră la fugă să se adăpostească după copaci.

Tashiro râse.

— Nu, nu! Le strigă el. Shikorki japan! Avioane japoneze!

Sătenii se uitară la el neîncrezători. Știau prea bine câte nenorociri și distrugeri aduceau păsările acelea mari de metal. Tashiro se lovi cu palma în piept să-i facă să priceapă.

— Shikorki japan!

Cercetă văzduhul cu mâna la ochi, ferindu-se de razele orbitoare ale soarelui de dimineață. Avionul se rotea deasupra insulei, îndreptându-se acum către ei, dinspre nord.

În timp ce-l urmăreau, îl învălui o senzație ciudată de neliniște. Silueta avionului de vânătoare îi părea complet necunoscută. Abia atunci îi trecu prin cap că ar putea fi american.

Imposibil. Doar nu se abătuse atât de mult la nord…

Apoi, distinse dinții de rechin pictați pe botul aparatului și fuselajul măsliniu cu o stea albastră pe-o latură. O luă și el la fugă.

Peste câteva secunde, Wildcat-ul zbură razant deasupra plajei. Gloanțele răvășiră nisipul. Când plonja spre golf, urletele Pinsher-ilor în agonia morții se pierdură în uruitul motoarelor și bubuitul tunurilor de la bordul avionului.

Să ataci, să distrugi, să ataci din nou – iată o obsesie care lasă puțin timp introspecției. Pericolul morții era împins în străfundurile creierului. Doar așa îți puteai păstra mințile.

Acum, Mitchell avea douăzeci și unu de cercuri roșii pictate pe fuselaj, sub carlingă. Fiecare reprezenta un avion doborât.

Mitchell pierduse numărul zilelor și săptămânilor petrecute pe stânca aceea noroioasă și plină de malarie din Pacific. Pierduse ore întregi în monotonia și plictiseala din tabără, întreruptă de minute cumplite de concentrare și teroare când cea mai mică greșeală te trimitea pe lumea cealaltă.

În fiecare dimineață, se trezeau cu o oră înainte să se lumineze și încălzeau motoarele avioanelor Wildcat Grumann. Decolau imediat ce răsărea soarele. Urmăreau distrugătoarele și transportoarele Expresului Tokio al amiralului Raizo Tanaka, care își croiau drum prin Trecătoare; sau interceptau inevitabilele bombardiere și escortele lor dinspre Kavieng.

Decolarea și aterizarea pe pista de la Henderson devenise un adevărat coșmar. După fiecare furtună, se transforma într-un porridge noroios și lipicios. Peste câteva ore, apa se scurgea prin porii coralului negru, lăsând un praf întunecat, care îneca motoarele avioanelor.

Nu aveau o sală de mese; doar un cort umed și murdar, unde mâncau Spam27, cârnați sau cartofi indigești, deshidratați. Luau vitamine să reziste la boli, dar malaria și dizenteria făceau ravagii în rândurile piloților tineri. Drept urmare, escadronul lui Mitchell nu se putea prezenta niciodată în formație completă.

Oboseala devenise starea lor naturală; oxigenul inhalat zi după zi, oră de oră, la altitudini mari, le măcina forțele și-i amețea. Nu se odihneau cât trebuia. Ceea ce-i lipsea lui Mitchell mai mult decât o mâncare bună sau compania unei femei era somnul.

Dar bătălia de la Guadalcanal atingea apogeul, așa că își petrecea tot mai multe ore pe zi în aer; noaptea îi era imposibil să se odihnească din cauza bombardamentului. Mai aținea câte puțin în tranșee sau moțăia în sala de mese; odată adormise în carlingă, în timp ce-i alimenta avionul la sol.

Se temea tare mult de această oboseală permanentă; încetinea reacțiile și te făcea să visezi cu ochii deschiși sau să comiți greșeli elementare, care te puteau costa viața. Cel mai dificil lucru era să trăiești măcinat de nesiguranța zilei de mâine; să nu știi dacă răsăritul pe care-l contemplai va fi ultimul.

Parcă te rodea ceva în suflet și te făcea să te întrebi: oare mi-a sunat ceasul?

Japonezii își aruncaseră toate resursele în luptă. Dar când se întâmplase asta? Acum câteva zile, sau săptămâni? Timpul

începuse să se estompeze – botezaseră noii recruți americani în focul încleștărilor cumplite. Două nave japoneze din Iron Bottom Sound revărsaseră ore în șir proiectile de paisprezece inch asupra Bazei Aeriene de la Henderson. Mitchell își amintea și acum sunetul bombardamentului. Parcă se adunaseră în aer sute de mașini de curse, incendiind pista în flăcări portocalii și trombe de praf. A doua zi dimineața, piloții ieșiseră din tranșee. Peste tot zăceau împrăștiate bucăți carbonizate de metal și conserve Spam – nimeriseră depozitul de alimente. Pista principală și cele secundare erau pline de cratere, iar Forța Aeriană Cactus fusese decimată. Doar unsprezece din cele nouăzeci de avioane rămăseseră întregi.

Totuși, în dimineața aceea reușiseră să înalțe în văzduh restul escadronului, atacând Expresul Tokio în trecătoare.

În noaptea următoare, japonezii veniră din junglă, traversând gropile de nisip de la Matanikau, unde pușcașii marinari îi măcinaseră mai întâi cu howitz-erele, apoi cu mitralierele și în final cu mâinile goale. Până și brancardierii și bucătarii se năpusteau prin noroi să-i înfrunte.

În cealaltă noapte, veniseră din partea cealaltă a câmpului. Browning-urile soldaților îi seceraseră în iarba kumai, stivuindu-le cadavrele la marginea brazdei. Mai târziu, supraviețuitorii îi povestiseră lui Mitchell că fuseseră nevoiți să curețe câmpul de hoituri, aruncându-le în aer. Un tânăr tunar trăsese douăzeci și șase de mii de salve în noaptea aceea.

A doua zi se dezlănțuiseră bombardamentele. Mitchell se ghemuise murdar și transpirat într-o tranșee. Între timp, îi reparau avionul de vânătoare sub ploaia de bombe japoneze care se abăteau asupra pistei din zece în zece minute. Apoi, noaptea aceea, sus pe Culmea Sângeroasă, japonezii atacaseră din nou. Muriseră încă o mie.

Indiferent câți soldați japonezi ar fi pierit sau câte avioane ar fi doborât, continuau să vină val după val. Ploaia, noroiul, bombardamentele, frica păreau că n-o să se termine niciodată.

Dar acum, când se învârtea deasupra portului Vancoro, Mitchell nu se mai temea de nimic Când se afla la maneta

Wildcat-ului putea să riposteze din plin.

Iar astăzi, clocotea de ură, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Se gândea la șirurile de cadavre înșirate pe plaja de la Capul Lunga. Majoritatea nu erau decât niște copii. Își aminti de doi dintre piloții săi pe care-i văzuse ciuruiți de rafale și uciși bestial în timp ce atârnau neputincioși în sforile parașutelor, deasupra insulei Tavo.

Își aminti și de Meteorolog.

Acum erau doi. O tânără și un irlandez. Auzise că Marina îl evacuase pe vechiul Meteorolog; nu se știe cum, dar ceilalți doi reușiseră să supraviețuiască. Unul dintre jandarmii locali aflase de sosirea unui transport de câini de polițiști și ceruseră ajutor.

Mitchell se oferise pentru această misiune. Zări o șalupă trasă la mal, adăpostită în cotul golfului și câteva siluete care alergau în direcția copacilor. Întoarse avionul și plonja în golf. Aproape că atinsese cu vârful aripilor ramurile casuarianelor și cocotierilor.

În timp ce zbura printre pomi, văzu pe dig trei cuști mari. Le prinse în bătaia tunurilor sale și ținti. Explodară una câte una, împroșcând în aer fragmente de metal și carne.

Mitchell se îndreptă spre capătul celălalt al golfului, întorcându-se apoi să mitralieze plaja pe toată lungimea ei. Rânji, văzându-i pe soldații japonezi alergând la adăpostul cocotierilor, în timp ce alții se aruncau din bărci în apele golfului.

Înainte să se întoarcă la Guadalcanal, Mitchell trimise trei șalupe pe fundul nisipos al golfului. Una din ele fu cuprinsă de trombe de fum negru și limbi portocalii. Mitchell zâmbi satisfăcut în spatele căștii sale de zbor.

— Una pentru Meteorolog, zise el și apoi se îndreptă spre casă.

Din înălțimea platformei ridicate în copac sub muntele Teatupa, Rachel și Corrigan priveau puzderia de avioane care zburau deasupra lor.

— Isuse, Marie și Sfinte Iosif! exclamă Corrigan uimit.

Rachel făcu semnul crucii aproape fără să se gândească.

— Asta este!

Număraseră deja șaizeci și una de nave japoneze îndreptându-se toate spre sud.

Corrigan se zgâi în sus, cercetând cerul strălucitor al dimineții.

— N-am văzut în viața mea atâtea avioane! Câte crezi că sunt?

Rachel scoase carnetul în piele al lui Manning și începu să le numere. Nouă avioane de fiecare escadron. Zece, unsprezece, douăsprezece escadroane. Și încă mai vin. Dinspre vest, din direcția insulelor Comore.

După ce uruitul motoarelor începu să descrească la sud, priviră însemnările. Aproximativ o sută douăzeci de bombardiere și optzeci de avioane de vânătoare.

— La ce altitudine zboară după părerea ta? întrebă Rachel.

Corrigan își frecă bărbia. Scoase un sunet hârșâit, de parcă ar fi trecut o pilă de fier pe o bucată de lemn.

— Să spunem vreo cinci mii de picioare. Poate treizeci. Nu știu. Habar n-am.

— Hai să zicem atunci cinsprezece mii, spuse Rachel. Oricum, este o medie.

— Mai bine hai să ne întoarcem și să transmitem veștile. Precis că americanilor nici n-o să le vină să creadă.

Corrigan privi Zero-ul în flăcări plonjând în apele golfului Jervoise. Pilotul încercă să așeze aparatul cu burta pe apă, dar, în ultimul moment, se înclină cu nasul în jos și explodă. Epava incandescentă fu înghițită în câteva clipe de valurile albastre ale lagunei.

Pe cer, zărea avioanele întorcându-se la Kavieng și Rabaul. Văzuse deja două bombardiere grele care pierdeau vapori de glicol pe la aripi, prăbușindu-se în mare, la vest.

Două sute zburaseră către nord și se înapoiaseră mai puțin de cincizeci.

Corrigan coborî cu agilitate din copac în aburul dogoritor al junglei. Rachel îl aștepta. Erau tăcuți. Știau cât de mult contribuiseră la această victorie. Rachel își încolăci brațele în

jurul lui.

Corrigan plutea de fericire de parcă ar fi participat efectiv la crâncena bătălie. Păcat că Manning nu era și el acolo, să împartă cu ei bucuria momentului.

Sanei îi privea de pe culme. Stătea singură, în spatele unei stânci acoperite de mușchi, cu genunchii strânși la piept, legănându-se ca un copil părăsit. Lacrimile fierbinți de furie îi brăzdau obrajii.

În clipa aceea, îl ura pe Corrigan așa cum nu mai urâse pe nimeni niciodată.

Îl ura chiar mai mult decât pe Rachel.

Știa de ce se întorsese, de ce nu plecaseră împreună cu barca atunci când avuseseră ocazia. Sigur, el nu recunoscuse, dar ea știa de la bun început.

Acum, nu-i rămânea decât să-l urmărească și să aștepte. Nu războiul era important pentru Corrigan, ci femeia asta. Îi va oferi tot ce ar trebui să-i ofere ei. Va purta în pântece copiii lui și-i va construi o casă adevărată. Iar pe Sanei o va da de-o parte ca pe-o sticlă goală.

Nu avea ce face. Nu putea concura cu o femeie albă.

Văzu cum Corrigan luase în mâini capul lui Rachel și o sărutase duios. Pe Sanei n-o alintase niciodată așa. Și nici n-o va face vreodată.

Nu rezista să mai privească. Se ridică și-o luă la fugă în junglă, cu ochii în lacrimi.

În ultimele săptămâni, Wolfgang Heydrich se comportase ca un nebun. Doi dintre servitori fugiseră înspăimântați. Cum nu mai avea pe cine să-și reverse nervii, își îndreptă atenția asupra lui Alice Melama'a și a bătrânei bucătărese Mary.

Alice păcătuise că nu alesese bine orezul servit la prânz. Drept pedeapsă, își vârâse mâna în părul ei negru, o târâse pe verandă și o aruncase pe trepte, zbierând din răsputeri:

— Negresă nenorocită!

— Eu avut grijă de tine, stăpâne! îl imploră Alice. Gătit kai-kai bun acum.

Heydrich alergă gâfâind pe trepte, bălăngănindu-și burta sub cămașa albă, mototolită și o lovi cu piciorul. Alice se feri

plângând cu sughițuri. Se ridică în picioare și o luă la fugă pe cărare.

Neamțul o privi cum se îndepărtează. Parcă se mai ușurase. Afurisiții ăștia de băștinași. Nu valorează doi bani.

Își roti privirile prin grădină. De când plecaseră servitorii, se sălbăticise de tot. O năpădiseră buruienile, iar jungla își întinsese tot mai mult tentaculele spre proprietatea lui. Doi porci sălbatici scurmau în voie, la rădăcina unor copaci frangipani.

Heydrich se strâmbă. Puțin îi păsa. Oricum se alesese praful de toate.

Deutschland fusese distrusă, iar japonezii îi dăduseră o nimica toată pentru copra pulverizată de explozie. Colonelul îi sugerase să fie mulțumit și cu atât că altfel nu se știe…

— Cooperarea între aliați în prospera Asie de Sud-Vest, pufni el. Rahat!

Îi mâncaseră proviziile, îi măcelăriseră puii și porcii, îi furaseră gramofonul și radioul. Îi venea să plângă când se gândea.

Erau niște animale, ce mai! Acum căzuse în capcană pe insula asta blestemată, obligat să le îndure umilințele și hoțiile. Gott în Himmel! 28 Fără șalupă devenise practic prizonierul lor.

Dar Wolfgang Heydrich nu-și spusese încă ultimul cuvânt.

Va găsi el ceva până la urmă.

Sanei se cățără pe cărarea nisipoasă care ducea la coliba tabu-ului de la marginea satului. Câteva femei care se întorceau de la grădini cu igname o priveau curioase.

Vele stătea lângă colibă, sub acoperișul de stuf; era foarte bătrân. Ochiul stâng fusese acoperit de pielița fină a cataractei. Colțurile gurii se pătaseră de sucul stacojiu al nucilor betel.

— Tu ești Lobo? îl întrebă Sanei.

Ochii încețoșați se zgâiră la ea lipsiți de interes.

— Vreau ajutat pe mine. Vreau vorbit cu rechinul. Vreau aranjat acest bărbat alb.

Lobo murmură ceva și întoarse capul.

Sanei băgă mâna în geanta de trestie pe care o purta pe umăr și scoase un mănunchi de tutun răsucit. Îl luase din proviziile lui Manning. Se aplecă și-l vârî sub nasul bătrânului.

Când simți mirosul, tresări și zâmbi palid. Se repezi să i-l smulgă din mână cu degetele lui lungi și osoase.

Dădu din cap.

— Tu trăit mult cu acest bărbat alb?

Sanei făcu semn că da. Băgă din nou mâna în geantă și scoase o buclă din părul lui Corrigan, legată cu un fir de iarbă. O tăiase când dormea.

Lobo rânji.

— Acum, venit cu mine.

Sanei ezită o clipă, apoi dădu la o parte frunzele de palmier atârnate în prag și-l urmă înăuntru.

În colibă duhnea îngrozitor. Mirosul venea de la o piatră plată și mare care trona în mijlocul camerei. Când ochii ei se obișnuiră cu lumina difuză, zări forma unui craniu uman așezat pe o mică platformă de bețe împletite, în vârful unei pietre.

Era padagi tidatho al omului vele. Altarul spiritului său protector.

Oasele craniului fuseseră unse cu o pastă de nucă titi. Acum se întărise și urmele de cărbune și calcar îți dădeau impresia că avea piele și carne.

Stătea fixat într-un cadru din trestie. În partea de sus avea un mic orificiu decupat. Înăuntru erau bucăți de nucă areca, țaro și cartofi dulci.

Lângă el se aflau două pietre, una mai mare decât cealaltă. Piatra cea mare fusese însemnată pe suprafața ei turtită.

Lobo luă bucla de păr și-i dădu drumul înăuntrul craniului.

— O să ți-l aranjez foarte bine, chicoti el. Da, da, o să ți-1 aranjez. O să vezi!

Scroafa era legată cu funia de un par, în apropierea colibei. Părea un animal uriaș. Pielea obscen de palidă fusese acoperită de un strat gros de noroi, iar țâțele mari îi atârnau în jos, măturând pământul când mergea.

Stătea foarte liniștită, privindu-l suspicios cu ochii ei mici,

roz. Parcă ar fi presimțit intenția bătrânului. Ajunsese la câteva picioare de ea când scoase un guițat înspăimântător și încercă să fugă. Dar funia din jurul gâtului o trase înapoi.

Lobo se mișcă cu o agilitate surprinzătoare. Apucă funia și prinse corpul contorsionat al animalului între picioarele sale subțiri. Înfipse maceta și sângele țișni din gâtlejul scroafei.

Se zbătu violent dărâmându-l pe Lobo. În timp ce încerca să se ridice în picioare din noroi, scroafa se năpusti spre el în disperarea morții. Dar Lobo reuși să se ferească.

Timp de câteva minute, porcul se zbătu în convulsii. Sângele care-i țâșnea din rană înroșise noroiul. Căzu de două ori în genunchi și Sanei crezu că a murit. Dar își reveni de fiecare dată, aruncându-se asupra călăului ei care se ținea de-o parte.

În cele din urmă, se prăbuși într-o parte, grohăind și zbătându-se în convulsii. Un ultim spasm îi anunță sfârșitul.

Lobo sări și despică burta moale cu maceta, tăind pielea groasă și membranele. Intestinele aburinde căzură în noroi. Lobo băgă mâna înăuntru și smulse restul măruntaielor din pereții abdominali.

Apoi, se ocupă de capul animalului și începu să secționeze gâtul.

Sanei îl privea dezgustată. Văzuse de nenumărate ori scene asemănătoare. Ceea ce o revolta însă era graba bătrânului.

Lobo sări și despică burta moale cu maceta, tăind, ridică de urechi capul animalului și-l aruncă lui Sanei.

— Luat, repede!

Sanei îl ascultă. Ținea dezgustătorul cap departe de ea. Sângele se scurgea în noroi.

Între timp, Lobo se aplecă și adună grămada aburindă de măruntaie. Porni către plajă cu intestinele atârnând în urma lui prin mâl. Cu o mișcare a capului o îndemnă pe Sanei să-l urmeze.

Când ajunseră pe plajă, Lobo intră în apă până la genunchi. Apoi, aruncă în ocean povara unsuroasă și băgă mâna într-o pungă prinsă de talie. Scoase cele două pietre mici pe care Sanei le văzuse lângă altarul spiritului.

O ridică pe cea mare în mâna dreaptă și o lovi cu cealaltă.

Sunetul era hipnotic, ascuțit ca un clopoțel. Lobo începu să intoneze o incantație în ritmul frecării pietrelor.

Deodată, Sanei zări o formă mișcându-se lângă ei, prin apele verzi ale lagunei. O înotătoare despică suprafața oceanului. Era un rechin. Corpul său alb murdar se distingea foarte clar în apa puțin adâncă. Părea un exemplar mare, în jur de douăsprezece sau cincisprezece picioare lungime, un Tigru. Se așeză pe fundul nisipos, la numai câțiva pași de locul unde stătea bătrânul.

Chicotind încântat, Lobo se aplecă în apă și întinsemăruntaiele porcului cu ambele mâini. Le aruncă în botul rechinului, de parcă și-ar fi hrănit câinele favorit. Sanei îl urmărea uluită.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse și-i arătă cu degetul să-i dea capul. Îngrozită, Sanei veni spre el și-i înmâna oribilul trofeu, fără să-și desprindă privirile de pe rechin.

Lobo luă capul din mâna ei și-l lăsă să cadă la picioarele lui. Rechinul căscă fălcile sale uriașe și-l înghiți dintr-odată. Scoase un sunet disgrațios în timp ce se căznea să-l facă să alunece pe gâtlej. Apoi, plesni din coada lui puternică și își întoarse capul uriaș, împroșcând în aer stropi sărați. Despică valurile, înotând înapoi, către apele adânci ale lagunei.

Bătrânul se întoarse și el, îndreptându-se spre plajă. Brațele îi erau pline de sânge închegat, amestecat cu sarea mării.

— Terminat totul, zise el cu glasul lui ciudat, sâsâit. Tu făcut pe el bun vele. Bărbatul alb aparținut ție acum. Aparținut până la moarte.

În seara aceea, Corrigan se duse până la bazin să aducă apă pentru cină, O găsi pe Sanei stând pe marginea stâncii, holbându-se în adâncurile răcoroase și limpezi. Avea ochii umflați și roșii, iar când îl văzu pe Corrigan, începu să rânjească răutăcios.

— Ai făcut pusi-pusi cu Mary cea albă? Îl întrebă ea furioasă.

Corrigan o fixă cu ochii lui celtici întunecați și-i întoarse spatele. Începu să umple bidoanele. Sanei se ridică și veni lângă el.

— Tu aparținut mie, zise ea.

— Eu nu aparțin nimănui.

— Mai bine plecat amândoi. Plecat cu barca acum.

— Barca s-a dus, îi spuse Corrigan răbdător. Și nu mai vine înapoi.

— O vrei pe Mary cea albă?

— Asta nu-i treaba ta.

— Tu aparținut mie, Iris.

Corrigan nu știa ce să-i spună.

Trăia cu ea de câțiva ani, dar avusese între timp și alte aventuri: băștinașe, femei albe. Credea că înțelesese. De fapt, ce să înțeleagă? Prostul de el! Bineînțeles că fata își făcuse speranțe.

— Doar nu ți-ai imaginat c-o să rămân cu tine pentru tot restul vieții, nu-i așa? O întrebă Corrigan. Credeam că am fost foarte clar în această privință.

— Îmi aparții, repetă Sanei.

— Întoarce-te în satul tău. Ar fi mult mai bine pentru amândoi. Mai devreme sau mai târziu, japonezii vor pune mâna pe noi. Du-te în satul tău și ai grijă de tine. Eu unul sunt ca și mort.

Sanei se aruncă deodată înainte și încercă să-și înfingă unghiile în obrajii lui. Corrigan o prinse imediat de brațe. Voia să-l lovească. Scuipa și șuiera ca o pisică sălbatică. Reuși până la urmă să-i tragă un picior în vintre.

Gemând de durere, Corrigan îi răsuci încheietura mâinii și o aruncă pe pământ.

Sanei căzu pe spate și rămase acolo privindu-l.

— Tu aparținut mine, Corrigan. Venit să am grijă de tine.

— Cățea nenorocită, murmură Corrigan.

Gemu și se îndoi de spate, cu răsuflarea tăiată de durere.

— Isuse, cred că mi le-ai înnodat în jurul rinichilor.

— Eu stat cu tine.

— Ba nu. O să le întorci în satul tău, da? Poate nu-ți dai seama, dar îți fac o mare favoare. Nu va fi prea frumos pe aici, când or să dea de noi păgânii ăia micuți și galbeni.

Sanei își înclești mâna pe o piatră netedă de bazalt. Sări brusc în picioare și încercă să-l lovească în cap pe Corrigan.

Dacă ar fi reacționat cu o fracțiune de secundă mai târziu, ar fi reușit.

Dar era pregătit. Înainta spre ea și-i trase un pumn în antebraț, aruncându-i piatra cât colo. Apoi, o apucă de umeri și începu s-o zguduie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Nu mai e mult până o să ne găsească japonezii. Întoarce-te în satul tău!

— Tu aparținut mie, Iris! Repetă ea încet.

— Nu aparțin nimănui și nici n-am aparținut vreodată, îmi pare rău…

Simți cum i se înmoaie glasul.

— N-am vrut să te lovesc, mormăi el.

Sanei era desfigurată la față de rușine și furie.

— Eu stat cu tine. Te rog, stat cu mine.

— Nu, întoarce-te în satul tău!

Termină de umplut butoaiele și-o luă îndărăt spre tabără.

— O să te omor, Iris, zise Sanei.

Corrigan nu-i răspunse; iar Sanei nu încercă să-l urmeze.

Luna plină se ridică din junglă. Era uriașă, sângerie. Părea atât de aproape de pământ încât ai fi putut s-o atingi cu mâna. Se strecura tăcută pe după crestele muntelui Teatupa. Rachel și Corrigan stăteau lângă tăciunii aprinși ai focului.

— Povestește-mi despre tine, Patrick, îl îndemnă Rachel.

O privi surprins. Era pentru prima oară când îi spusese pe nume.

— Ce vrei să știi?

— Doresc să aflu totul despre tine.

— De ce?

— Fiindcă mă uimești.

Izbucni în râs.

— Nu zău!

Agită jarul cu un băț. Rachel îl privea tăcută. În cele din urmă, Corrigan vorbi din nou.

— M-am născut în ținutul Down, într-un mic sat din golful Dundrum. De acolo se văd munții Moume.

— Probabil că este foarte frumos.

— Da, pentru cine nu trebuie să trăiască acolo. Iată de ce

irlandezii își cântă întotdeauna meleagurile natale după ce emigrează.

— Când ai plecat?

— Ne-am mutat la Dublin în iarna lui 1913. Taică-meu cumpărase o căsuță igrasioasă în Dun Laoghaire. Puțin după aceea, s-a băgat cu oamenii lui Valera. A început să trăncăne despre o Irlandă unită. Și bineînțeles că a pățit-o. În timpul revoluției de Paște, englezii l-au pus la zid și l-au împușcat.

— De ce?

— Unul din camarazii lui din Sinn Finn l-a trădat să-și salveze pielea, fir-al el al dracului să fie. Nume, adrese, absolut totul. Grozavă Irlandă Unită, n-am ce zice!

Se opri din nou, zgâindu-se în beznă.

— Eram acasă când s-a întâmplat. M-am uitat pe fereastră și am văzut soldați în stradă. Tata a alergat să-și ia arma și m-a trântit pe podea. Și știi ce mi-a spus? M-a obligat să-i promit că voi continua lupta, după moartea lui. Care luptă? Adică, de ce mă rog ar fi meritat să mor pentru asta? Isuse… În viața mea n-am fost mai îngrozit ca atunci. A scos țeava puștii pe geam și a început să tragă în soldați. Când a terminat gloanțele a încercat s-o șteargă. L-au împușcat în picior și l-au băgat în duba poliției. De atunci nu l-am mai văzut. Unchii mei vorbesc și acum despre el ca de un erou.

Rachel îi puse mâna pe braț. Nu știa ce să spună. Corrigan își drese glasul.

— A fost ultima oară când am plâns. Era totuși tatăl meu, chiar dacă nu-mi plăcea ce face. Cred că unchiul tău l-ar fi apreciat. Se purta ca un bun catolic. Se ducea la biserică în fiecare duminică, iar în celelalte șase zile ale săptămânii ne bătea măr.

— Ai intrat și tu în organizație, ca tatăl tău?

— Am intrat pe dracu'! La ce bun? Irlanda nu s-a unit nici până-n ziua de azi și au trecut douăzeci și șase de ani de la moartea bătrânului. Spune-mi și mie ce-aș fi realizat.

— Așa că ai fugit pe mare.

— Da, deși nu era singurul motiv. Adevărul era că rămăsesem fără nici un ban. Nu prea ai de ales în asemenea

situații, chiar dacă nu împlinisem decât treisprezece ani. După cum ai spus, Irlanda este o țară frumoasă, dar nu găsești de lucru. Toată viața am trăit pe mare și am ajuns s-o îndrăgesc. Așa că m-am îmbarcat pe primul vapor care m-a primit. Era un vas de mărfuri, pe ruta Dublin-America.

— Sună romantic.

— Da, sună, dar nu este. Tot timpul ești ud și tremuri de frig și frică.

— Dar Santa Maria se află la capătul celălalt al lumii față de Dun Laoghaire.

— Într-adevăr.

— Deci, ce te-a făcut să te stabilești aici?

— Va să zică vrei să afli toată povestea, nu-i așa?

Rachel îl aștepta cu bărbia sprijinită în palme.

Corrigan ridică din umeri.

— De fapt, nu este chiar atât de departe dacă fugi. Iar eu am fugit toată viața. Ai rămâne uimită să auzi câte țări am colindat.

— Dar nu mi-ai spus nimic despre femeile din viața ta, Patrick! Doar ești un bărbat chipeș… Și…

Irlandezul rânji dezgolindu-și dinții.

— Aceasta este oare o declarație, domnișoară Goode?

Fata se înroși. Slavă Domnului că nu putea s-o vadă. Fir-ar el să fie. Intuia mereu ce gândește.

— Nu, se bâlbâi ea. Voiam să spun doar că mi se pare ciudat… Mă rog…

— Mi s-a rezervat un loc special în iad din cauza lor. O să mă lege în lanțuri într-o cameră cu toate femeile pe care le-am cunoscut și o să mă lase acolo. Pot să spun că multe din ele vor considera că eternitatea nu este suficient de lungă să-mi plătească pentru toate suferințele.

— Unchiul meu susținea că orice om se poate mântui.

— Da, mi-a spus-o și mie de nu știu câte ori.

Corrigan aruncă bățul în foc și-l privi cum se înroșește și arde.

— Ai dreptate, domnișoară Goode. A existat o dată o femeie. La Dublin. A avut perversa plăcere să se considere soția mea și

mi-a turnat câteva fete.

Rachel îl întrebă cu sufletul la gură.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ei bine, ca să fiu sincer, domnișoară Goode, am părăsit-o. Am plecat pe mare și m-am întors abia după cinci ani. Între timp, murise de pneumonie – mi se pare – iar fratele ei avusese grijă de copii. Când a dat cu ochii de mine, a luat pușca și mi-a spus că-mi zboară creierii dacă mai calc pe acolo. L-am respectat întotdeauna pentru asta. Cât despre nevastă, sunt sigur că se află pe undeva în Purgatoriu și mă așteaptă să-mi ardă pielea cu fierul înroșit.

Corrigan tăcu. Niciunul din ei nu mai scoase o vorbă câtva timp. În cele din urmă, Corrigan se ridică în picioare.

— Vezi, domnișoară Goode, acest diamant neșlefuit al dumitale nu este altceva decât o grămadă de gunoi. Unchiul tău avea dreptate. Sunt un laș și un sentimental, indiferent ce-aș face. N-o să-mi iert niciodată trecutul și cred că-mi dai dreptate. Presupun că trebuie să ne mulțumim cu realitatea.

— Și atunci de ce n-ai fugit de aici când ai avut ocazia?

— Dumnezeu știe! Probabil că am înnebunit.

— Poate că fiecare își are momentele sale de curaj.

— Cam greu să ai curaj când ești mort.

Se întunecase. Tunete puternice răsunau dincolo de vulcan, iar norii negri acoperiseră fața lunii. Aerul înțepenise în loc și zgomotele junglei amuțiseră.

Corrigan se uita pe cer.

— Vine furtuna! Remarcă el.

Rachel se ridică. Îi bătea inima să-i sară din piept. Un gând nu voia să-i dea pace de când se întorsese irlandezul. Știa că în seara asta trebuia să pună capăt dilemei.

— O să murim, Patrick?

— Toți oamenii mor. Este doar o chestiune de timp.

— N-o să scăpăm de pe insulă, nu-i așa?

— Unchiul tău credea în minuni. Eu nu.

Ezită.

— Atunci, vrei să faci ceva pentru mine? Îl întrebă ea în cele din urmă.

— Ce anume?

Rachel își plecă privirile. Cum ar fi trebuit oare să-i spună? Dar acum nu mai conta. Vor muri; sentimentul acesta o elibera de toate prejudecățile.

— Domnișoară Goode, aștept!

Inspiră adânc.

— Știi, nu vreau să mor virgină. Nu cred că aș fi spus așa ceva unui bărbat, dar în situația asta, nu pot să înfrunt moartea fară… Mă rog, fară să știu cum este… Îmi dau seama cât de mult păcătuiesc dar sper că Dumnezeu o să mă ierte.

Corrigan se holbă la ea. Nu reușea să-i distingă expresia feței în întuneric.

— Te-am șocat? Îi șopti ea.

Vocea bărbatului avea un timbru ciudat când îi răspunse.

— Fără îndoială, ai un talent deosebit să lași omul cu gura căscată.

— Ei, ce zici?

Îi luă mâna într-a lui.

— Domnișoară Goode… Rachel… Fata îi puse un deget pe buze.

— Te rog să nu spui nimic. În noaptea asta, o să lăsăm Diavolul să-și facă de cap.

Rachel se trezi sub razele lunii pline care pătrundeau printr-o gaură în acoperișul de stuf al colibei. Deschise ochii, minunându-se de strălucirea ei ciudată – un cerc perfect de lumină albă, pură. Furtuna trecuse repede peste junglă, dar tunetele ei îndepărtate răsunau încă în munți.

Corrigan se odihnea cu capul pe pieptul ei. Își trecu degetele prin buclele lui negre și dese. Acum, chipul dur căpătase inocența unui copilaș, în timp ce dormea cu buzele întredeschise. Observa pentru prima oară genele lungi și întunecate care-i umbreau ochii. Îi mângâie mușchii de la umăr, încântată de atingere și de mirosul cald al corpului său.

Bietul unchi Matthew. Probabil că se răsucea în mormânt. Dar nu regreta. Cel puțin în clipa asta. Corrigan se purtase gentil cu ea, nu ca atunci în dimineața aceea, lângă biserică. Nu pricepea de ce unchiul ei fusese atât de revoltat. Dragostea

o făcuse să simtă că trăiește mai intens și puțin îi păsa ce-o să se întâmple de aici înainte.

Sesiză prezența lui Sanei înainte să o audă. Trecu ușor, ca o boare, dar lui Rachel îi fu de ajuns. Întoarse capul și tresări când umbra fetei se lăsă peste pat.

Sanei îi privea din ușa colibei. Chipul ei luminat de sclipirea fosforescentă a lunei pline părea palid și macabru.

O cuprinse frica.

— Sanei! exclamă Rachel.

Propria ei voce suna răgușit și ciudat.

În clipa aceea, ceva sclipi în mâna negresei. Rachel scoase un strigăt.

Dacă și-ar fi atins ținta, cuțitul cu mâner de fildeș i-ar fi străpuns pieptul exact sub inimă. Rachel, trează doar pe jumătate, reacționa prea încet. Brațul ei drept era prins sub cotul lui Corrigan.

Dar atunci, Corrigan se ridică și lama cuțitului se intipse în umărul său stâng. Pentru câteva secunde, lui Rachel i se păru că siluetele lui Corrigan și Sanei se înlănțuiseră pe viață și pe moarte. Corrigan gemu de durere și apoi își ridică brațul drept. Rachel auzi un zgomot înfundat când cuțitul atinse podeaua de pământ a colibei.

Sanei scânci când Corrigan îi trase un pumn în mână și apoi dispăru. Umbra ei neagră se strecură afară din colibă și se pierdu în noapte.

Pașii fetei răsunau în junglă și peste puțin timp fură acoperiți de ciripitul cicadelor.

— Corrigan?

Rachel se ridică și-l cuprinse în brațe.

— M-a împuns cu cuțitul, murmură el.

Nu era nici urmă de durere sau furie în glasul lui. Doar indignare, atâta tot.

— Afurisită femeie!

Rachel simți ceva umed și cald pe mână.

— Sângerezi.

— De ce o fi făcut-o?

— Te-a nimerit din greșeală. Eu am fost ținta.

Ameţit încă de somn, Corrigan nu pricepu imediat ce-i spusese.

— Este a doua oară când încearcă să vâre un cuţit în mine, mormăi el. Când o să pun mâna pe ea, o s-o învăţ minte.

Dar Corrigan n-a reuşit niciodată să-şi pună în practică ameninţarea. A doua zi de dimineaţă, desaga lui Sanei dispăruse, iar negresa era de negăsit.

Cuţitul pătrunsese în corpul lui Corrigan între umărul stâng şi porţiunea lată de pectoral de pe piept. Lăsase o rană de doi inch lungime, chiar sub osul gâtului. Rachel o spălă cu alcool şi o bandajă cât putu mai bine, fără anestezie. Corrigan nu scoase nici un sunet în timp ce-i cususe marginile rănii.

— Nu-mi vine să cred c-a fost capabilă de aşa ceva.

— De ce, doar nu-i pentru prima oară, nu?

— Atunci era cu totul altceva. Se înfuriase. O reacţie de moment. Dar acum, îşi plănuise cu grijă lovitura. Cred că mă urăşte cu adevărat.

— Sau te iubeşte.

— De fapt este cam acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Oricum, ţi-am mai spus că pe mine voia să mă omoare de fapt.

— De unde ştii?

Rachel ridică din umeri.

— Uite aşa, pur şi simplu.

Corrigan aşteptă până când Rachel începu să-i coasă rana. Îl văzu cum îşi încleştează pumnii în poală când înfipse acul în piept.

— Aproape am terminat.

— Bine, puţină durere nu strică, îi zâmbi strengăreşte.

— Doar n-o să faci din nou pe fata mare cu mine.

Rachel îl ignoră. Sentimentele din noaptea trecută se evaporaseră-n zori. Acum era stânjenită de prezenţa lui. De fapt, era şi normal. Îşi golise sufletul şi îşi dăruise sufletul unui om complet nepotrivit pentru ea. Se simţea murdărită şi terfelită şi nu-i plăcea s-o tachineze.

Rachel termină de cusut şi trase de fir. Zâmbi satisfăcută când Corrigan scoase un strigăt de durere.

— Nu-i mare lucru, îi spuse Rachel. Încă o cicatrice adăugată colecției tale.

Corrigan își puse cămașa.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Goode?

Fata își feri privirile.

— Ce să se întâmple, domnule Corrigan?

Irlandezul rânji cu subînțeles.

— Te-ai dat pe mâna Diavolului și-ți pare rău. Te-ai purtat ca o ființă omenească și acum te căiești.

— N-are nici o legătură cu asta, spuse ea arțăgoasă.

O clipă, Corrigan crezu că o să bată cu piciorul în podea. În schimb, se mulțumi să închidă cu o bufnitură capacul trusei medicale.

— Să te ia dracu'! Șuieră ea și ieși din colibă.

Wolfgang Heydrich era un om distrus.

Se tolănise în scaunul de trestie de pe veranda proprietății sale de la Marakon, gândindu-se la soarta sa. Rămășițele șalupei Deutschland putrezeau pe chei, iar japonezii refuzaseră să-i plătească pentru copra. Bănuia că afurisitul de colonel japonez și locotenentul său îl învinuiau de atacul lui Corrigan.

Era prins în cursă pe insula asta împuțită, printre barbari.

Servitorii îl părăsiseră. Terorizați de bătăi și scandaluri, se întorseseră în satele lor. Rămăsese doar cu Alice Melama'a.

Privi în jur nefericit. Bungalow-ul și clădirile din jur trebuiau zugrăvite. Puii care ciuguleau prin nisip și o scroafa bătrână tolănită lângă trepte îi aduceau sentimentul de dezolare.

Se scarpină nervos în regiunea vintrelor. Sudoare. Și iar sudoare. Singurul lucru care se găsea din abundență la Marakon acum. Se scurgea din fiecare por, îmbibându-i cămașa pătată de bumbac, întinsă peste corpul voluminos și îl făcea să tresară când îi atingea bășicile umflate de la încheieturile brațelor și dintre picioare.

Știa că bubele se vor infecta și vor coace. Totul putrezea aici.

Sunetul pașilor pe verandă îl trezi din această contemplare pesimistă. Își ridică privirile. Era Alice. Părea tare nefericită.

— Ce vrei? Pufni el.

— Mary venit să te vadă stăpâne.

— Care Mary? Ce poftește, mă rog?

Alice clătină din cap.

— Dacă știe să gătească, să treacă în bucătărie și să se apuce imediat de treabă. Nimic nu poate fi mai rău decât lăturile pe care mi le servești.

— Mary spus că vrut vorbit cu tine.

— Bine. Să vină.

Heydrich se întreba despre ce era vorba oare. Dacă-și închipuia cumva că o să fie bine plătită fiindcă îl găsise la ananghie, se înșela amarnic. O să-i ardă câteva palme și o s-o trimită la ea în sat, să afle și ceilalți cine era stăpânul plantației.

Dar negresa care păși pe veranda de la Marakon peste câteva minute, nu venise să cerșească de lucru. Avea ambiții mai mari.

Wolfgang Heydrich se aștepta la orice, numai la asta nu. Când văzu cine era, rămase cu gura căscată.

— Mein Gott29 murmură el, ridicându-se în picioare. Un adevărat miracol.

Colonelul Nakamura stătea la birou, studiind ultimele rapoarte ale locotenentului Tashiro. Americanii reușiseră să afle, nu se știe cum, de câinii polițiști. Mai gravă decât pierderea animalelor era implicația incidentului; dovedea cât de importantă devenise pentru ei stația radio de pe Santa Maria.

Auzi un tropot de copite și strâmbă din nas fără să vrea. Venise plantatorul german. Ori de câte ori își făcea apariția, călărea un cal oribil, numai piele și oase; calul, la rândul lui, era însoțit de o legiune de muște. Puțea groaznic.

Ușa biroului său se deschise și una din gărzi păși înăuntru.

— Plantatorul gras este afară, Nakamura-san. Dorește să-ți vorbească.

Nakamura se lăsă pe spătarul scaunului de trestie care trosni sub greutatea sa.

— Adu-l pe Kurosawa, pufni el.

Peste câteva minute, soldatul se întoarse cu tânărul ofițer.

— Bine, mormăi Nakamura. Acum trimite-l încoace pe german.

Când intră Heydrich, Nakamura nu se deranjă să-l privească. Timp de câteva clipe, savura încântat șovăiala germanului. Se uita când la ușă când la biroul colonelului.

— Colonele Nakamura, zise Heydrich în cele din urmă.

Nakamura nu încerca deloc să-și ascundă antipatia față de interlocutorul său. Îl disprețuia pe omul acesta care-și vedea mai departe de afaceri când țara lui era în război. După părerea lui Nakamura, Heydrich ar fi trebuit să părăsească plantația și să se înroleze în wehrmacht30 din 1939.

— Întreabă-l ce vrea! îi ordonă Nakamura lui Kurosawa.

Heydrich zâmbi îndatoritor.

— Am venit să vă ajut.

Kurosawa îi traduse colonelului.

— Spune-i că mă îndoiesc de acest lucru.

— Dorești să-l prinzi pe englez, nu-i așa?

— Ne întreabă dacă-i mai căutăm pe bandiții de englezi, repetă Kurosawa.

Nakamura se ridică încet în picioare și se postă în fața germanului, privindu-l drept în ochi.

— Alte bârfe de-ale băștinașilor?

Heydrich sesiză tonul colonelului și pricepu ce spusese deși nu înțelegea nici o vorbă.

— Știi, ce s-a întâmplat data trecută, n-a fost vina mea, îi explică el lui Nakamura. M-a costat și pe mine destul de mult. Șalupa, magazia s-au făcut scrum. Ca să nu mai pomenesc de proviziile luate de soldații tăi.

Tânărul japonez își imagina cum ar reacționa Nakamura la asemenea impertinență. Totuși se afla acolo ca translator, așa că-i redă exact colonelului ce spusese austriacul.

Ochii lui Nakamura sclipiră mânios.

— Se pare că oamenii mei n-au avut timp să te învețe ce înseamnă respectul. O să fie o plăcere pentru mine să repar această greșeală.

— Nu puteți să vă purtați în halul ăsta cu mine. Dețin niște informații precise. Mă bucur de mare trecere printre băștinași.

— Trebuie să-i spui ce știi lui Nakamura-san! se răsti Kurosawa.

— Mai întâi, trebuie să aflu cum vor fi răsplătite informațiile mele.

— Deci, vrei bani!

— O să vă duc la bandiții englezi. În schimb, voi primi o șalupă și-mi veți plăti tot ce-au furat soldații voștri. Pe urmă, doresc un preț bun pentru copra mea.

— Intenționează să se târguiască, zise Kurosawa. O șalupă nouă, compensații materiale și stabilirea unei sume de bani pentru copra lui.

Nakamura rânji, dezgolindu-și dintele de aur de pe maxilarul superior.

— A devenit brusc foarte curajos.

— Suntem de acord? exclamă Heydrich nerăbdător.

— Cum putem fi siguri că nu ne pierdem timpul din nou? îl întrebă Kurosawa.

Heydrich se apropie de tânărul ofițer, coborându-și vocea ca să facă pe grozavul. Nakamura pufni dezgustat de duhoarea trupului lui Heydrich.

— Acum este cu totul altceva. Vă așteaptă o mare surpriză. Veniți afară și o să vă convingeți.

— Spune că vrea să ne arate ceva în curte.

Cei doi japonezi păși încet către ușă și Nakamura o trânti de perete. Colonelul își strânse mâinile la spate.

Calul lui Heydrich păștea liber, mestecând fericit mica bucată de iarbă din jurul catargului. Din când în când, agita coada să gonească roiurile de muște care se năpusteau lacome asupra lui.

Apoi, Nakamura observă fata. Stătea pe vine, la umbră, sub treptele bungalow-ului, cu brațele strânse în jurul genunchilor, poziția preferată a băștinașilor.

Era drăguță, cu o față ovală și un corp suplu, cafeniu. Nakamura se întreba de ce n-o mai văzuse până atunci. I-ar fi plăcut s-o adauge colecției sale.

— Cum o cheamă? se interesă Nakamura.

— Sanei, răspunse Heydrich. Noaptea trecută a venit la

Marakon. M-a rugat s-o aduc aici. Până acum două zile a stat cu englezii pe Muntele Teatupa.

Kurosawa rămase perplex.

— Ce-a spus? întrebă Nakamura.

— Că a fost în tabăra bandiților englezi, Nakamura-san.

Heydrich confirmă nerăbdător.

— Ya, ya31, exclamă el. O să vă ducă direct în tabăra lor.

Înclină capul într-o parte și-i zâmbi cu viclenie lui Kurosawa.

— Ei, ce zici, acum îl întrebi pe bunul colonel dacă face târgul?

Mitchell studie grupul de tineri adunați în cameră. Niște copii, ce mai, dar dimineața aceasta păreau bătrâni. Ei erau piloții Brigăzii Douăzeci și Trei a Marinei, Forța Aeriană Cactus din Guadalcanal, care reușise să supraviețuiască. Acum stăteau pe lăzi de lemn și se sprijineau de pereții din pământ, așteptând în căldura sufocantă a colibei.

Tuturor li se părea acum că bătălia de la Guadalcanal se încheiase. Acum o săptămână, Unchiul Dan – Contraamiralul Daniel Callaghan și contraamiralul Norman Scott pieriseră la bordul crucișătoarelor lor din largul insulei Suvo, încercând să oprească bombardamentul naval al japonezilor asupra Bazei Aeriene de la Henderson. Mica lor forță fusese zdrobită de tunurile uriașe ale navelor de luptă japoneze Hiei și Kivrishina. Flota lui Callaghan se apropiase atât de mult de vasele inamice, încât, adesea, japonezii nu puteau să-și orienteze tunurile.

Totuși, în ciuda pierderilor imense suferite, americanii au reușit să învingă. Dar au plătit foarte mult pentru curajul lor. În noaptea aceea fierbinte și liniștită, muriseră în numai o jumătate de oră doi amirali și o mie de marinari americani.

În zori, Mitchell și oamenii săi decolaseră de la Henderson să se răzbune. Prinseseră în trecătoare nava Hiei, schilodită deja și se năpustiseră ca niște păsări de pradă asupra unui animal bolnav și rănit. Mitchell și băieții lui mitraliaseră puntea, în timp ce Douglas Dauntless de pe Enterprise atacaseră cu torpile și bombe. La ora patru, în după-amiaza aceea, uriașul vas de luptă japonez se scufundase.

Apoi, se luaseră după Expresul de Tokio, care naviga spre Tassafaronga, la vest de Guadalcanal. Atacaseră, se întorseseră la Henderson să se alimenteze cu combustibil și apoi atacaseră din nou. În continuu, toată ziua. Parcă vedea și acum trombele de fum negru care împânzeau cerul, flăcările răspândite pe punte când bombardierele plonjau asupra vasului și soldații japonezi alergând disperați pe vapoarele lor pe jumătate scufundate și aruncându-se în marea incandescentă.

A doua zi, îi prinseseră pe plaja de la Tassafaronga și o luaseră de la capăt. Wildcat-urile seceraseră soldații cu mitralierele și tunurile în timp ce atârnau de odgoane gata să sară în ocean. Plaja se transformase în cimitirul diviziei Hiroshima. Mitchell și oamenii săi urmăriseră fără milă bărcile pline cu soldați japonezi lipsiți de apărare. Știau că toți cei care scăpau de acolo vor ataca tinerii din trupele de Marină din jurul Henderson-ului. Spre amiază, marea căpătase o nuanță stacojie.

Unul câte unul, transportoarele ancorate pe plajă cu prețioasele lor încărcături și echipamente fură cuprinse de flăcări portocalii. Mitchell se întoarse la Henderson cu escadronul său, lăsând în urmă un fum negru și gros, marcând sfârșitul mărețului Expres Tokio. În zilele acelea, oamenii lui Mitchell și o mână de piloți de pe Enterprise distruseseră o întreagă divizie japoneză.

Tensiunea acelor clipe de coșmar se întipărise pe fețele tinerilor din cameră. Moartea cu care se confruntaseră clipă de clipă, ura și veninul încleștărilor, imaginea camarazilor de luptă măcinați de bombe și arși de glicol îi transformaseră pe toți în adevărate cadavre vii. Cu timpul, peste câteva zile sau săptămâni ei vor rămâne marcați pe viață. În orice escadron existau pierderi care nu se puteau trece în rapoarte.

Dar astăzi se anunța liniște. Japonezii erau tot acolo, dar fluxul constant de nave de luptă și bombardiere care se scurgeau prin Trecătoare se redusese considerabil. Oamenii de la Henderson aveau sentimentul că trecuseră peste ce era mai greu. Învinseseră.

Acum așteptau veștile de la un camarad de-ai lor, un tip pe care nu-l văzuseră niciodată, dar care trecuse alături de ei prin cumplitul coșmar al ultimelor trei luni. Așteptau tăcuți, în timp ce minutele se transformau în ore. Încet, încet, începură să plece.

În cele din urmă, nu mai rămăseseră decât Mitchell și Shoup.

— Este a cincea zi de când n-au mai transmis, zise Shoup.

Mitchell nu-i răspunse.

Mutenia stației radio îi întristase pe toți. Nu mai aflaseră nimic de Meteorolog, așa cum îi spunea în continuare tinerei femei care-i luase locul englezului, de aproape o săptămână.

Toți auziseră ultimele noutăți. Cartierul General al Pazei de Coastă din Townsville ceruse flotei SUA să-i evacueze urgent pe cei care transmiteau. Serviciul de spionaj raportase că băștinașii din insulele de nord, temându-se de represalii și deziluzionați de zvonul că kiap-ul englez îi părăsise, se întorseseră împotriva Meteorologului. Acum totul era o chestiune de timp.

— Poate că se feresc să nu-i depisteze japonezii, zise Shoup.

— M-da, mormăi Mitchell. Poate.

Biroul de spionaj al Pazei de Coastă din zona Pacificului de nord-est se afla într-o cameră dosnică a Cartierului General, în orașul Townsville. Chiar în încăperea aceea fu introdus la sfârșitul lui noiembrie 1942 un bărbat palid, îmbrăcat într-o uniformă de ofițer naval care-i venea prost.

Când intră în birou, Sio se ridică în picioare. Îi întinse mâna.

— Ian. Îmi pare bine că te văd. Cum te simți?

— Mai bine. Mulțumesc, domnule.

— Bun. Sunt încântat că ești din nou în formă. Ne-ai cam speriat. Stai jos, te rog.

Manning se așeză vizavi de bărbatul înalt și grizonat, îmbrăcat în haine de comandant de navă. Afară, ploile musonului se revărsau peste bananierii și ferigile care împânzeau coasta Queensland a continentului australian.

— Deci, doctorii au reușit să te repare, nu-i așa?

— Mai am o jumătate de milă de plasture în jurul coastelor. Brațul se vindecă frumos și mi-au spus că nu există leziuni

interne, slavă Domnului.
— Ai avut noroc.
— Cred că așa este, domnule.
Aerul jovial al lui Sio se risipi după aceste replici politicoase. Știa de ce venise Manning.
— Presupun c-ai auzit veștile.
Manning încuviință din cap.
— Nici o transmisie de opt zile.
Sio își plecă privirile.
— Asta nu înseamnă neapărat că i-au prins japonezii. Există și alte motive.
— Știu, domnule.
— Cine sunt de fapt, Ian? Corrigan ăsta e plantator?
Manning îi făcu semn că nu.
— Negustor. Din când în când, dacă avea chef, se plimba în jurul coastei și transporta alimente sau vizitatori ocazionali. Era proprietarul punctului comercial din Vancoro, dar nu ținea deschis decât când se trezea din beție, ceea ce nu se întâmpla prea des. Cât despre fată, se află pe insulă doar de patru-cinci ani. Unchiul ei a murit acum câteva luni din cauza unei răni de glonț, înainte să mă luați la bordul submarinului.
Sio clătină din cap.
— Grozav!
— Într-adevăr!
Bărbatul mai în vârstă deschise cutia încrustată în argint de pe birou.
— Fumezi?
— Nu mulțumesc, domnule.
Manning făcu semn spre pieptul său.
— Nu-mi dau voie doctorii.
Sio oftă.
— Dacă am fi știut, Ian. Am fi trimis alt om, la timpul potrivit. Cineva cu experiență.
— Dar n-am vrut să plec, domnule. Credeam c-o să rezist.
Manning se foi nerăbdător pe scaun.
— N-am putea trimite totuși pe cineva?
— Nici gând. Iar acum avem alți oameni la Rendells,

Choiseul și Bougainville. În afară de asta, nici nu știm dacă mai trăiesc. N-au mai dat nici un semn de viață de-o săptămână.

— Lăsați-mă pe mine să mă duc după ei.

— Ce-ai spus? îmi pare rău, Ian. Am citit raportul medical. Ți-ai făcut datoria. Războiul s-a terminat pentru tine.

— Poate pentru mine da, nu însă și pentru ei. Știu exact unde se ascund și mă descurc pe munți și cu ochii închiși. Trebuie să mă trimiteți.

— Și dacă au murit?

— Atunci o să aflăm. Și dacă nu… O să-i scoatem de acolo. Nu-i putem abandona tocmai acum. Nu după ce au făcut atâtea pentru noi.

Se lăsă o liniște grea, întreruptă numai de șuieratul ritmic al ventilatorului care agita aerul fierbinte și umed. Sio oftă.

— Nu știu, Ian, zise el în cele din urmă. Americanii n-au nici măcar o lingură disponibilă, iar bătrânul va urla ca din gură de șarpe dacă încercăm să-i luăm unul din prețioasele lui submarine. Consideră că acțiunea noastră este greu de justificat.

— Credeți atunci că am justifica mai ușor abandonarea unui bărbat și a unei femei care ne-au ajutat atât de mult să păstrăm Guadalcanalul?

Comandantul ridică din sprâncene, surprins de tonul ridicat al lui Manning. În general, nu ținea la etichetă, dar îi plăcea să fie respectat.

Cu toate acestea, nu-i spuse nimic lui Manning. La urma urmelor, afurisitul avea dreptate.

— O să fac tot ce pot, Ian, promise el. Între timp, ar fi bine să te odihnești. Trebuie să te refaci dacă ai de gând să te întorci acolo.

Heydrich știa că nu va uita niciodată mutra lui Nakamura când aflase cine era fata. De data asta, n-o să mai facă discuții în privința coprei. Va primi altă barcă în locul șalupei sale Deutschland. Soarta îl răsplătise pentru toate suferințele îndurate.

Acum, în timp ce stătea pe veranda de la Marakon, își

permitea să zâmbească satisfăcut. Puteai spune într-adevăr că este o zi norocoasă când ți se oferea în același timp o afacere rentabilă și ocazia unei răzbunări de mult visate.

Îi privea pe soldații japonezi care descărcau echipamentele la capătul cheiului. Gott în Himmel, erau aproape o sută pentru un amărât de englez și o fată.

Cât de curând va începe să mișune din nou pe plantația lui. Se consola la gândul că vor sta doar o noapte.

Și merita să-i suporte.

Auzi pași pe podeaua din lemn de tek din spatele lui și se întoarse. Era Sanei.

— Vreau banii!

Heydrich își înfipse mâinile în șold și se uită la ea. Îmbufnarea îi strica farmecul ei de negresă. Păcat. Va trebui să-i tragă o bătaie bună.

— Ai obținut ce-ai dorit, mormăi el. Ai vrut capul lui Corrigan. Gata, am aranjat. Clipele lui sunt numărate.

— Mi-ai promis bani.

Heydrich făcu un pas spre ea și-i trase o palmă peste față. Sanei se dădu îndărăt, uluită.

— Corrigan s-a purtat prea blând cu tine.

Sanei îl scuipă.

Heydrich rânji. Pentru prima oară, după ani de zile, simțea o furnicătură în vintre. Se plictisise de blândețea și slugărnicia lui Alice Melama'a și a celorlalte. Această pisică sălbatică va fi cu totul altfel.

Dar, va face mai întâi o ultimă favoare colonelului japonez. Auzise că lui Nakamura îi plăceau în mod deosebit fetele de pe insulă.

Un asemenea dar va cimenta înțelegerea lor.

Corrigan și Rachel stăteau pe două cutii de carton în colibă și se holbau posomorâți la stația radio. Panoul negru zăcea de zece zile pe masă. Una din valve se defectase și nu mai aveau alta de rezervă. Fără ea, nu puteau transmite.

Rachel își cufundă capul în palme.

— Ce-o să ne facem?

— Nu prea avem de ales.

— Nu putem sta așa la nesfârșit.

Corrigan nu-i răspunse.

— Poate vor trimite pe cineva să ne caute.

— N-are rost să te încrezi în englezi. Ascultă-mă pe mine. Doar sunt irlandez și știu mai bine.

— Vrei să spui c-o să ne lase aici?

— Și de ce nu?

— Poate își închipuie că am murit.

— Nu uita că ne aflăm în plin război. Oamenii mor pretutindeni. Ce mai contează încă doi în plus?

— Nu fi atât de pesimist. Dacă americanii cuceresc Guadalcanalul, vor fi aici peste câteva săptămâni.

— Poate, dar eu n-aș conta pe asta.

— Vom supraviețui așa cum am reușit până acum.

Rachel se ridică în picioare și se îndreptă spre el. Atinse bandajul gros de pe piept.

— Cum merge?

— Nu-i nici o problemă.

Se aplecă să-i examineze rana.

— Mai bine schimb tifonul.

Bărbatul îi împinse mâna.

— N-o să se vindece dacă o zgândări mereu.

În noaptea aceea, în timp ce bufnițele cântau lugubru și musonul urla și izbea pereții întunecați ai vulcanului, fata stătea singură în coliba ei și se întreba cât timp va mai fi norocul de partea lor.

Doi membri ai submarinului deschiseră bocaportul și Manning îi urmă la prora submarinului USS Grampus. Luna dispăruse în spatele unui nor întunecat. Singura pată de culoare în bezna nopții era dată de spuma valurilor sparte de reciful îndepărtat.

Manning întoarse capul spre talazurile agitate. Undeva, dincolo de ele, se întindea plaja golfului Jervoise, aceeași plajă de unde-l luaseră acum șase săptămâni într-o barcă de cauciuc.

Trase adânc în piept aerul sărat, fericit că scăpase de senzația de claustrofobie din submarin, de mirosul de

transpirație, de fumul înecăcios al motoarelor, de căldura nesuferită și de înghețata pe care marinarii o devorau cu tonele. Când se scufundau în adâncuri, nu putea respira niciodată în voie. Uneori, avea impresia că se sufoca de-a binelea.

Plecaseră de o săptămână din Townsville; ziua mergeau pe sub apă. Doar pe înserate ieșeau la suprafață să-și reîncarce bateriile în relativa siguranță a întunericului. Atunci, profitau dc ocazie și sorbeau cu nesaț aerul sărat.

Cu o noapte în urmă, reperaseră un distrugător japonez și Manning asistase la un bombardament submarin. Așteptau liniștiți în lumea de coșmar a adâncurilor, ascultând bubuitul înfundat al proiectilelor. Apoi, se cufundau în beznă când luminile clipeau și pereții metalici ai submarinului se zguduiau sub impactul exploziei. Spera să nu mai aibă parte de o asemenea experiență.

Submarinul cel mare se clătina ușor, purtat de un val uleios care se sparse de reciful întunecat. Între timp, echipajul aduse încă două bărci de cauciuc de sub punte, le umflă și le lăsă la apă.

Înainte să plece, Manning alese patru marinari australieni care să-l acompanieze ca pușcași. Ieșiră tăcuți din cabină și săriră în bărci. Manning îi urmă. Începură să vâslească în liniște spre țărm.

În timp ce silueta lui Grampus se pierdea în noapte, Manning se întrebă din nou dacă misiunea sa nu era cumva inutilă, probabil că muriseră cu toții. Dar n-aveai de unde ști cu siguranță. Și, atâta timp cât mai exista o speranță, trebuia să facă tot ce poate pentru Rachel și Corrigan.

Masa întunecată care se întindea la orizont semăna cu niște nori, dar când se apropiară de recif, Manning distinse contururile palmierilor. O nucă de cocos trecu pe lângă ei dusă de apă. Manning se simți deodată trist și înspăimântat.

Se gândea ce-l va aștepta oare în zorii zilei. Oare Corrigan, Rachel și Lavella pieriseră într-adevăr? Oare fuseseră capturați de japonezi? Poate că băștinașii se întorseseră împotriva lor, gata să trădeze orice alb care punea piciorul pe insulă. Poate

că japonezii îi așteptau chiar acum pe țărm.

Undeva, pe plajă, dincolo de vuietul valurilor, auzea cicadele bătând nesfârșitul cod Morse; din păcate, nu știa să-l descifreze.

Când ajunseră pe plajă, soarele care se ridica în zare înroșise orizontul la est. Era liniștea dinainte de zori. Până și vuietul talazurilor părea că amuțise. Umbrele întunecate ale palmierilor străjuiau țărmul într-o tăcere desăvârșită.

Trebuia să fie departe, în inima junglei, când se va lumina; nu puteau risca să-i prindă pe plajă sau să-i repereze vreun avion japonez pornit în recunoaștere. De îndată ce se apropiară de mal, Manning sări din barca de cauciuc și ajută marinarii s-o tragă pe plajă.

Unul din ei, un ofițer scund și îndesat cu o barbă roșcată, tunsă scurt, păși pe nisip, alături de el, cu pușca bălăgănindu-i pe umăr. Îl chema Hogan. Era un australian tăcut și avea tatuat pe antebrațul drept cuvântul „Mamă”.

— Vom înainta pe uscat o jumătate de milă și vom depozita uneltele astea marinărești, îi spuse Manning. Apoi, vom porni spre tabără.

Hogan încuviință din cap. În spatele lui, unul dintre matrozi se împiedică exact când se pregătea să sară din cealaltă barcă. Căzu cu capul în apă, stârnind un plescăit răsunător.

— Tu ești Foster? șuieră Hogan.

— Îmi pare rău, șefule!

— Dumnezeule, ce împiedicat ești!

Manning gemu. Nu era un început promițător.

Noaptea trecută, Alice Melama'a auzise strigătele fetei în bungalow, din ascunzătoarea ei din pădurea de lângă plantație. Se pitise acolo imediat ce apăruseră japonezii la Marakon. Știa că Heydrich n-ar ezita s-o ofere soldaților.

Așteptase toată dimineața până când compania japoneză și micuța malaeziană porniseră pe dealuri, spre Teatupa. Era aproape de prânz când îndrăzni să se aventureze pe treptele de la Marakon.

Heydrich nu se dăduse jos din pat. Traversă balconul în vârful picioarelor și începu să prepare micul dejun. Când

termină, așteptă puțin și apoi merse în capătul verandei și privi pe fereastră în dormitorul lui Heydrich.

Era tot în pat. Se strecură în cameră, uimită, și dădu la o parte plasa care-l apăra de țânțari.

Heydrich zăcea pe spate, cu ochii larg deschiși, pironiți în tavan. Pe fața înghețată i se întipărise o groază profundă. Un cuțit cu mâner de fildeș i se înfipsese în piept, iar rana era acoperită de sânge închegat. Petele roșii de pe cearșafurile albe de bumbac străluceau în contrast cu paloarea marmoreală a cărnii lui Heydrich.

Alice zâmbi malefic. Deci micuța malaeziană se răzbunase!

Ridică din umeri și se întoarse în bucătărie să termine dejunul.

Mărșăluiseră aproape o zi întreagă, dar acum locotenentul Tashiro ardea de nerăbdare, mai ales de când văzuse fuiorul subțire de fum ridicându-se deasupra copacilor.

În sfârșit, pusese mâna pe el.

Pe drum, se amuzase gândindu-se ce-o să facă cu ei. Își instruise oamenii să-l prindă viu – dacă se poate – pe cel numit Corrigan. Mândria rănită a lui Tashiro nu va fi satisfăcută de un glonte.

Femeia nu conta. O s-o dea oamenilor lui, în timp ce se va ocupa de englez. Va muri încet, încet. O să se îngrijească personal de asta. Doar își ascuțise cu grijă lama săbiei.

Zâmbi, imaginându-și scena.

După aceea, le va atârna capetele în vârful unor stâlpi de bambus și le va lăsa în junglă, spre desfătarea păsărilor și furnicilor. Vor servi drept exemplu băștinașilor. Așa vor vedea ce pățesc dușmanii Împăratului.

Se opri, întorcându-se către negresa care mergea în spatele lui, alături de Kurosawa.

— Pe unde o luăm?

— Pe acolo, zise ea, indicând o vale îngustă, care cobora în albia acoperită de junglă. Drum foarte îngust. Doar doi soldați.

Tashiro scoase din buzunar planul schițat de negresă la Marakon și puse degetul pe porțiunea din spatele culmii.

— Întreab-o cum putem ajunge aici, zise el. Trebuie să le tăiem orice posibilitate de scăpare.

Tashiro așteptase prea mult ca să-și permită vreun risc.

— O să vă arăt, zise Sanei, după ce Kurosawa o lămuri ce doreau.

Tashiro se întoarse către camaradul său.

— Ia-ți plutonul și du-te după fată. Vreau ca mitraliera să acopere coama muntelui. O să-i scoatem noi din bârlog. Dar, ține minte, pe alb îl vreau viu.

Kurosawa salută și se întoarse pe potecă să-și adune soldații. Se răspândiseră printre copaci, sorbind cu nesaț din sticlele lor de apă, cu puștile așezate pe genunchi. Transmise ordinele lui Tashiro, dar nu le preciză să-l prindă viu pe englez. Se săturase de cruzimea și brutalitatea colegului său.

Tashiro îl urmărea pe Kurosawa. Își conducea plutonul pe urmele fetei, prin hățișul de liane și ferigi, de la baza defileului. Peste puțin timp, dispăruseră înghițiți de imensitatea verde a junglei.

Întoarse capul și-l văzu pe Nakamura opintindu-se pe poteca abruptă, în spatele lui, cu fața scăldată de sudoare. Tashiro rânji. Ticălosul, își pierduse condiția fizică! Dar, îi părea bine că va asista la acțiunea din această dimineață. Avea ocazia să-și dovedească vitejia.

Tashiro se uită la ceas. Îi dăduse o oră lui Kurosawa să-și instaleze oamenii. Apoi, va ataca.

Se așeză să aștepte, plin de nerăbdare.

Rachel și Corrigan stăteau spate-n spate, pe o cutie de ambalaj, în fața colibei.

Deasupra lor, pe albastrul cerului, se adunaseră nori de furtună, mânați de suflarea musonului. În dimineața aceea, păsările cântau în voie, fără să fie bruiate de uruitul avioanelor. Iar pe apele azurii ale Trecătorii nu se vedea nici un vapor.

— Japonezii n-au mai trimis nimic, de săptămâni în șir. Probabil că s-a terminat totul.

Corrigan se ridică. Își dădu la o parte bucla lungă dintre ochi și rânji.

— Ca să vezi! A fost nevoie de o femeie și-un irlandez să salveze afurisitul ăsta de Imperiu.

Rachel nu-i răspunse. Se mulțumi să-și îngroape capul în palme, trăgându-se de marginile cămășii zdrențuite. Avea cearcăne negre sub ochi. De când se stricase radioul, parcă își pierduse voința.

— Doar n-o să te dai bătută tocmai acum, nu? O întrebă el.

— Suntem înțepeniți pe insula asta, Corrigan. Au uitat de noi!

— O să găsesc eu o soluție!

— Ești un om bun, Corrigan! Indiferent de ce ai făcut până acum eu o să-mi amintesc mereu de tine ca de cel mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Să știi că n-am auzit așa ceva. Te pomenești că regele Angliei o să-mi dea o medalie că i-am salvat afurisitul de Imperiu, când vom scăpa de aici. Poți să-ți închipui ce-o să se bucure irlandezii mei!

Fata îl privi îngrijorată.

— Ce-ți mai face umărul?

— O simplă zgârietură, ți-am mai spus doar.

Rachel observă pentru prima oară că obrajii i se îmbujoraseră de febră și ochii îi luceau sticloși. O cuprinse panica.

— Ce-i cu tine, Corrigan?

Se ridică și-i smulse bandajul murdar de pe piept. Simți imediat mirosul infecției. Pielea era umflată și fierbinte, iar rana supura puroi.

— Nu merge deloc bine, zise ea, încercând să-și păstreze calmul.

— Nu mă mir. Cu cuțitul ăla îmi curățasem cizmele.

Rana nu dădea semne de vindecare. La fel ca și piciorul unchiului ei, se gândi Rachel. Aici nu te însănătoșeai fără medicamente.

— Trebuie să primim ajutor.

— Aș vrea să știu și eu cum? Întrebarea rămase fără răspuns.

Unda de șoc a exploziei zgudui pământul sub picioarele lor, făcând să răsune pereții defileului.

— Lasă-te în jos! strigă Corrigan.

O trase pe Rachel și se aruncă la pământ peste ea, protejând-o cu corpul lui. Se auzi o rafală de împușcături și Rachel distinse un strigăt. Parcă fusese Silas.

Un glonț ricoșa în pereții abrupți și se înfipse în stația radio din colibă. Valvele plesniră și explodară în mii de bucăți, Corrigan o duse la adăpostul unor stânci, la câțiva yarzi depărtare.

Sergentul Lavella alergă dinspre gura albiei.

— Venit japonii! Zbieră el. Plecat! Plecat!

Se așteptaseră la această situație și repetaseră retragerea de nu știu câte ori. Știau că, în caz de atac, puteau apăra porțiunea îngustă din capul albiei, până când ceilalți reușeau să se salveze.

Silas Tenpounds și caporalul Solomon aveau destulă muniție să-i țină în loc pe japonezi. Hai să zicem zece minute. Din gura albiei, Rachel auzea pârâitul puștilor japoneze Arisaka și bubuitul Enfield-urilor.

Corrigan îl trase pe Lavella spre el.

— Du fata de aici!

— Nu vreau să te părăsesc! zbieră Rachel.

Lavella ezită, uitându-se când la Rachel, când la Corrigan.

— Hai, ia-o odată, fir-ai al dracului!

Lavella se hotărî. Cu Patrick Corrigan nu era de glumit. Atârnându-și pușca de umăr, o ridică pe Rachel în picioare și o târî după el.

— Corrigan, ce-ai de gând să faci? strigă Rachel.

Dar Corrigan nu-i răspunse. Înșfacă pușca din colibă și alergă în jos, către locul unde se auzeau împușcăturile.

Expediția lui Manning din dimineața aceea fu întârziată din cauza lui Abe Simon Foster. Nici nu începuse bine marșul când se împiedică de un buștean și își răni călcâiul într-un ghimpe. Sângerase mult și Hogan fusese nevoit să-i bandajeze piciorul. Trecuse deja aproape un sfert de oră când termină treaba. Pe moment, Manning nu dădu importanță incidentului. Mai târziu însă, înțelese că acele câteva minute le salvaseră viețile.

Traversară podul de funie din spatele defileului și se îndreptară pe cărarea abruptă, către culmea muntoasă. Manning se așezase în frunte, așa că văzu primul binecunoscutele uniforme galbene în vegetația luxuriantă de sub ei.

Ridică mâna și se culcă pe burtă. Ceilalți îi urmară exemplul.

Hogan se târî lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Manning făcu semn spre dealul de sub ei, unde soldații ocupaseră poziții între palmieri și ferigi, la poalele muntelui.

— Japonezii, șopti Hogan.

Manning avea o senzație de ușurare și spaimă în același timp. Deci Corrigan și Rachel erau în viață…

— Știu că se ascund în albia secată, zise Manning. I-au prins în cursă. Uite, acum fixează o mitralieră.

Un ofițer japonez își aranja oamenii de-o parte și de alta a defileului.

Manning distinse prin binoclu silueta jandarmului Beni, sus pe coama muntelui. Stătea pe vine, cu pușca pe genunchi. Dacă nu-i observase pe japonezi?

— Câți sunt? întrebă Hogan.

— În jur de douăzeci.

— Ce ne facem?

— Eu nu sunt militar, ofițerașule șef!

— Nici eu, omule. Sunt un amărât de marinar. Dacă aș fi pe apă, le-aș trage o torpilă. Apropo, să știi că la Academia navală n-am învățat să ne descurcăm în astfel de cazuri.

Manning privi peste umăr și văzu cele trei perechi de ochi care îl fixau nerăbdători. Se schimbaseră la fată de frică. Îl așteptau cu toții să preia comanda.

— Bine, îi șopti Manning lui Hogan. Deocamdată suntem avantajați. Deși ne depășesc numeric, nu știu că ne aflăm în spatele lor și mai ales, nu se așteaptă să fie atacați. Lasă doi oameni aici! Ia-l pe celălalt și hai după mine. Dacă punem mâna pe mitralieră, îi secerăm înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

Hogan încuviință din cap. Se întoarse spre ceilalți.

— În ordine; Kennedy, McFaul, stați aici. Foster este timpul să faci și tu ceva util. Hai cu noi! ține-te aproape și, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu te împuști singur în picior.

Corrigan alerga de-a lungul văii, printre rafale, aplecându-se cât de mult putea. Îl găsi pe Silas Tenpunds zăcând cu fața-n jos, în mijlocul potecii.

Irlandezul înșfacă pușca mortului și încercă să găsească un refugiu.

Caporalul Solomon se întinsese pe burtă la câteva picioare depărtare, pe stânca din gura defileului. Avea o cutie de cartușe lângă el.

— Prea mulți japoni! Gemu el. Mai bine plecat, repede!

Corrigan se trânti la pământ, lângă caporal. Gloanțele șuierau pe lângă el.

— Pleacă, îi strigă Corrigan. Am eu grijă de ei. Lasă-mi muniția.

Caporalul Solomon ezită o clipă, după care o porni pe cărare. N-avea chef să moară.

Împușcăturile se opriră brusc. Corrigan ridică prudent capul. Doi soldați japonezi ieșiseră dintre copaci. Ochi, reîncărcă arma și trase din nou.

Unul din ei se prăbuși, urlând de durere. Celălalt încercă să se ascundă.

— Așa n-o să-i ținem prea mult în loc pe ticăloșii ăștia, murmură Corrigan în timp ce arma Enfield-ul.

Dar știa că fiecare secundă era deosebit de prețioasă pentru Rachel și ceilalți. Poate aveau timp să treacă de culme și să ajungă în junglă. O să facă tot ce poate.

Gemu, săgetat de o durere ascuțită în piept. Atinse bandajul murdar. Ce mai conta acum? Oricum, era ca și mort.

— Cine ar fi crezut? afurisitul de Corrigan să se jertfească pentru o cauză?

Apoi, auzi răpăitul mitralierei chiar în spatele lui.

— Cristoase! exclamă el. Rachel!

O luă la fugă înapoi pe potecă.

Când Rachel și sergentul Lavella ajunseră pe panta abruptă a

muntelui, îl văzură pe jandarmul Beni care îi aștepta îngrijorat.

— Plecăm! îi strigă sergentul Lavella. Repede!

— Nu! țipă Rachel. Așteaptă!

Lavella clătină din cap.

— Vino, don'șoară. Nu bine stat aici, acum. O să murim.

— Nu!

Se uită în spate. Nu era nici urmă de japonezi. Solomon și Silas Tenpund reușiră probabil să-i oprească. Împușcăturile răsunau între pereții văii.

— Corrigan! Zbieră ea.

Sergentul Lavella încercă s-o tragă înapoi, dar Rachel se lupta cu el ca o tigroaică. Își înfipse unghiile în brațul lui Lavella și dădea din picioare.

— Nu, don'șoară! Plecat! Plecat!

Dar Lavella era prea puternic pentru ea. O târî în jos, pe culme, după jandarmul Beni.

Deodată, o ploaie de gloanțe se înfipse în pământ, în jurul lor.

Prima rafală de mitralieră îl lovi în piept pe jandarmul Beni, proiectându-l în aer ca pe-o marionetă. Își dădu sufletul fară să scoată un sunet.

Cea de-a doua nu-și atinse ținta. Sergentul Lavella țipă. Unul din gloanțe îi sfărâmase șoldul. Fusese doborât la pământ și dădea din mâini disperat.

Rachel îl apucă de braț și-l trase în sus pe potecă.

Când ajunseră la adăpostul dealurilor, Lavella se trânti pe jos, gemând de durere. Își încleșta amândouă mâinile în jurul rănii. Sângele i se prelingea printre degete.

Își arcui spatele și scoase un urlet sfâșietor.

Manning se afla la numai câțiva pași de mitraliera Nambu, când soldatul deschise focul. Zgomotul era înspăimântător. Stătea pentru prima oară atât de aproape de o asemenea armă și răpăitul ei îl paraliza pentru o clipă.

Apoi, își ridică privirile și văzu două siluete care se poticneau pe poteca abruptă. Recunoscu părul lung al lui Rachel și figura familiară a lui Lavella.

N-or să reușească.

Dacă nu amuțeau mitraliera, n-aveau nici o șansă.

Trei oameni se postaseră lângă Nambu, cu spatele la el. Manning ridică revolverul și trase. Soldatul care manevra arma căzu înainte, dezechilibrând-o. Cartușele de calibru greu se răspândiră. Manning observă cum se schimbaseră la față îngroziți.

Urmă încă două împușcături și cei doi japonezi se prăbușiră pe spate, rostogolindu-se pe potecă, în tufișurile dese ale junglei. Manning privi peste umăr. Hogan se ridică rânjind. Din țeava puștii sale de calibru treizeci și trei ieșea un fum subțire, albăstrui.

— Când eram pușt, îmi plăcea să împușc rațe pe Diamantina. Văd că nu mi-am pierdut deprinderea.

Manning se năpusti spre mitralieră. Hogan îi strigă să se ferească.

Mitraliorul cu tunica îmbibată de sânge, acolo unde glontele îi străpunsese plămânul, scoase calm o grenadă din buzunar. Era gata să-i tragă cuiul cu dinții.

Manning știa că n-o să-l nimerească la timp, mai ales că stătea între rănit și Hogan.

Deci, n-avea ce face.

Deodată, fața omului se transformă într-o masă de carne sângerie. Căzu pe spate, iar grenada se rostogoli inofensivă în tufiș. Nu apucase s-o detoneze.

În clipa aceea, Foster alergă în luminiș, părând la fel de șocat ca și Manning.

— Bravo, băiete! îi strigă Hogan. Bine că ai făcut și tu o dată ceva ca lumea.

Rachel se târî în jos pe potecă, spre pușca lui Lavella. Îi vedea pe soldații japonezi, care înaintau către ei. Apucă arma și trase la adăpostul stâncilor.

Când prima rafală îi doborî trei oameni, Kurosawa fu prea uluit să riposteze. Dar, când se declanșa și cea de-a doua, își reveni din uimire și se ascunse după trunchiul unui palmier. Peste câteva clipe, gloanțele se înfipseră în lemn, la câțiva metri de capul său.

Se târî printre liane, alături de caporalul său.

— Probabil că au capturat mitraliera!

— Imposibil! se bâlbâi caporalul. Cum au reușit să iasă din albia râului?

— Nu știu! Oricum, nu mai contează acum! Hai s-o recuperăm! Ia douăzeci de oameni și încercuiește-i! Grăbește-te!

Kurosawa își croi drum prin tufișuri, către culme. Ce se întâmplase oare? își postaseră oameni pe pod, în loc să-i pună să păzească porțiunea adăpostită de creastă?

Sau îi mințise fata?

Își dădu seama că n-o mai văzuse pe negresă de când ajunseseră pe colină. Nu cumva li se întinsese o cursă?

Era perfect conștient că deocamdată n-avea cum să răspundă la aceste întrebări. Se târî pe burtă prin tufișuri, înapoi pe creastă, în timp ce gloanțele șuierau prin aer, deasupra capului său.

— Eu terminat acum.

Sergentul strânse din dinți de durere. Rachel improvizase un bandaj din mâneca uniformei lui Lavella, încercând să oprească sângele. Dar glontele îi zdrobise femurul și nu mai putea să meargă.

Rachel se uita în jos, pe cărarea care ducea la pod. Mitraliera secera ambele părți ale potecii. Trei soldați japonezi zăceau cu fața-n jos, răpuși de propria lor arma.

Nu pricepea ce se întâmplă de fapt. Știa doar că se ivise o cale de scăpare.

— Încearcă să te ții pe picioare. O să te car în spate, spuse Rachel.

Lavella clătină din cap.

— Nu, don'șoară. Pleacă! Fugi! Eu murit, gata! Eu murit, gata!

— Ba nu! strigă fata. Ridică-te!

Lavella țâșni brusc în picioare arătând cu degetul.

— Don'șoară!

Rachel se întoarse. Îl văzu pe ofițerul japonez venind pe potecă, spre ea. Rachel se întinse să ia pușca, dar era prea

târziu.

Se afla la numai câțiva yarzi de fată. Ridică arma și-o îndreptă spre pieptul ei.

Rachel îl recunoscu pe locotenentul Kurosawa. Știa că-l întâlnise în ziua aceea, la Misiune, când ea și unchiul ei îl serviseră cu plăcintă și ceai. Kurosawa își aminti și el. Șocul îl făcu să ezite. De fapt, nu-i stătea în caracter să ucidă femei. Slăbi strânsoarea pe trăgaciul revolverului.

Exact atunci, Corrigan ajunse la marginea culmei. Îl întrecuse pe caporalul Solomon, care se poticnea pe cărare, în spatele lui. Corrigan avea două puști și o cutie de muniții în mâna dreaptă. Kurosawa își îndreptă instinctiv arma spre el. Corrigan se opri paralizat în drum, cu ochii holbați de spaimă.

Irlandezul era convins că locotenentul Kurosawa n-ar fi tras nici măcar atunci. Dar amenințarea momentului îl copleșise. Rachel ridică foarte calmă pușca sergentului Lavella și-l nimeri direct în inimă.

Deodată, Kurosawa își înălță ochii spre cer. Norii albi se transformară într-o ceață roșiatică.

Auzi din nou cântatul călugărilor pe muntele Nara…

Corpul omenesc este fragil și muritor…

Nu are nici o putere, la fel ca și pământul

Este instabil la fel ca și vântul

Este trecător și sortit pieirii.

Matrozii Ian Kennedy și Joseph McFaul văzuseră plutonul de soldați japonezi care încercuiseră mitraliera pe baza crestei, în timp ce Hogan, Foster și Manning își concentrau eforturile asupra potecii.

Cei doi pușcași se strecurară în liniște prin tufiș, să le vină în ajutor.

Vița și lianele răsucite le blocau înaintarea. Când McFaul îl zări, caporalul japonez se afla la numai câțiva yarzi de armă. Hogan nu-l observase, atent la ofițerul japonez care alerga în zig-zag, spre porțiunea acoperită de culme.

Caporalul se întinsese pe-o parte, ascunzându-se în desișul junglei. Kennedy ridică pușca sa de calibrul 33 și trase. Glontele se înfipse în ceafa japonezului.

Restul plutonului intră în panică. Șocați de acest atac neașteptat, se ridicaseră în picioare și o luaseră la fugă. McFaul trase de două ori și-l văzu căzând pe unul dintre ei. Hogan, care sesizase în sfârșit primejdia, întoarse Nambu și lansă două rafale scurte. Mai căzură trei, iar ceilalți dispărură în junglă.

Kennedy, cu degetul fixat pe trăgaciul puștii, avansa încet pe cărare, spre cadavrul caporalului japonez și-l întoarse cu piciorul. Descoperi o grenadă.

Se aplecă s-o ridice și-o îndesă în buzunarul tunicii.

— O amintire, îi zise el lui McFaul rânjind. De fapt, mi-aș fi dorit o sabie.

Manning îl văzuse pe ofițerul japonez și se temea că-i lichidase deja pe Rachel și Lavella. Îi lăsă pe Foster și Hogan lângă mitralieră și alergă în jos pe deal, prin iarba înaltă de pe potecă.

Auzi pe cineva care-și croia drum printre ferigi, către el. Se lăsă pe un genunchi și ridică revolverul.

— Corrigan!

— Manning! Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

Corrigan îl căra în spate pe sergentul Lavella, iar umărul stâng al cămășii era îmbibat de sânge. Rachel apăru și ea din junglă. Caporalul Solomon încheia șirul, ducând puștile și muniția salvate din tabără. Manning rânji.

— Slavă Domnului că sunteți teferi!

— Eu n-aș fi atât de sigur. Avem pe urmele noastre jumătate din armata japoneză.

— Anglia este mândră de tine, Patrick. Ai făcut o treabă bună.

— S-o ia dracu' de Anglie. Mai bine scoate-ne odată de aici!

— Voi plecat, spuse Lavella. Eu făcut pe eroul acum.

— Nu, n-o să te părăsim! protestă Manning.

— Ba da, ba da, japonii prins pe voi. Sergentul Lavella prea greu. Lăsați-mă cu tipul ăla pac-pac.

— Ce tot vorbești acolo? întrebă Corrigan.

— Vrea să rămână în spate cu mitraliera. Zice c-o să ne acopere până traversăm podul.

— Cineva tot trebuie s-o facă!

Hogan apăru alergând după copaci, urmat de Foster.

— Haideți s-o ștergem mai repede!

Sergentul Lavella se întoarse către caporalul Solomon.

— Tu oferit voluntar. Luat pe mine repede și dus la pac-pac!

Caporalul Solomon oftă. I se spulberaseră toate șansele de supraviețuire. Dar chiar și acum nu îndrăznea să-l contrazică pe redutabilul sergent Lavella.

— Am înțeles, sergent! mormăi el.

Solomon își puse un braț în jurul lui Lavella și-l ridică în picioare. Sprijinindu-l de umăr, îl târî sus pe deal, către mitralieră.

Manning îl privea șovăind. Lavella fusese omul lui de încredere. N-ar fi vrut să-l părăsească.

Răpăitul armei îl făcu să se hotărască. Corrigan îi dădu un brânci pe cărare și o luă la fugă spre pod.

Când locotenentul Tashiro ajunse la marginea culmii, rămase mut de uimire. Kurosawa zăcea la câțiva pași, împușcat în piept. Era mort. Jumătate din plutonul său presăra poteca abruptă, care ducea spre vale.

— Nu, șopti el. Nu se poate.

Ce se întâmplase oare?

Zări niște siluete alergând prin junglă, la poalele muntelui. Deci, reușiseră să scape.

Tashiro fusese ținut în loc aproape zece minute de cei doi băștinași de la gura defileului. Le venise greu să înainteze fără nici o acoperire. Își croiseră drum cu grenade.

Când Tashiro își trase în sfârșit sabia și lansă un disperat atac banzai în fruntea oamenilor săi, nu întâmpină nici o rezistență, îi găsiră doar pe cei doi jandarmi morți. Englezul și ceilalți dispăruseră.

Chiar și atunci, Tashiro fusese sigur că vor nimeri în bătaia puștilor plutonului lui Kurosawa, adică ce mai rămăsese din el.

Ce se întâmplase oare!

Ridică binoclul la ochi. Acum îi vedea foarte clar pe bandiții de englezi, cam la jumătate de milă, îndreptându-se spre

podul de funie care ducea de partea cealaltă a defileului. Le striga oamenilor săi să se grăbească. De îndată ce vor traversa podul, îl vor tăia în urma lor și-i va pierde în junglă. Tashiro porni după ei, în jos, pe cărare. Deodată, copacii și tufișurile din jurul lui fură secerate de gloanțe. Sergentul deschisese focul cu mitraliera capturată.

Lavella nu mai trăsese cu o mitralieră până atunci. Era cea mai mare realizare a vieții sale închinate mânuirii armelor. Și dacă acesta avea să-i fie sfârșitul, murea fericit.

Din păcate, nu se pricepea deloc s-o mânuiască și Manning nu avusese timp să-l învețe. Oricum ar fi fost inutil, pentru că sergentul Lavella nu l-ar fi băgat în seamă. Așa că luă linia de ochire și nu-i mai dădu drumul.

Nu știa că o armă automată zvâcnește în sus și că ar fi trebuit deci să țintească mai jos. Remarcă doar că făcea un zgomot minunat și continuă să împrăștie muniția fară să-și dezlipească degetul de pe trăgaci.

Dar eforturile sale se dovediră suficiente să-i țină pe loc câteva minute prețioase. Între timp, gloanțele zburau peste tot, doborând copacii tineri și împrăștiind prin junglă crengi, frunze și păsări moarte.

În jos, pe pod, Manning auzi răpăitul neîntrerupt și se întoarse îngrijorat spre Corrigan.

— O s-o blocheze, zise el. Exact atunci, mitraliera amuți.

— Hai să traversăm odată! îi strigă Corrigan lui Manning. Grăbește-te!

Corrigan îi împinse pe Manning și pe Rachel înaintea lui, dar Rachel înțepeni pe loc

— Nu pot! Zbieră ea.

Se uită în jos. Apele vârtejului bolboroseau la o sută de picioare sub ea.

— Isuse, nu acum! O imploră Corrigan. Hai, traversează odată!

Manning o luă de mână și începu s-o tragă după el. Rachel închise ochii și se lăsă dusă. Groaza o mâna de la spate. Auzi pași în urma ei, pe șipcile de lemn.

Când ajunse în celălalt capăt, se lăsă în genunchi, tremurând

din tot corpul. Privi în jur. Soldații japonezi mișunau pe potecă, în capătul opus al podului. Văzu fumul puștilor Arisaka și, peste o fracțiune de secundă auzi ecoul lor în munți.

Hogan și Foster erau la câțiva pași de ei, dar Corrigan și ceilalți doi marinari nu traversaseră încă podul.

Acum nu mai aveau nici o șansă. Nu putea să-i ajute. Nu-i rămăsese decât să stea și să privească.

Hogan și Foster se aruncară la pământ și începură să tragă peste defileu. Între timp, McFaul ajunsese și el în capătul podului. Corrigan și Kennedy mai aveau încă zece yarzi.

— Scoate cuțitul! îi strigă Corrigan lui McFaul. Taie funia!

McFaul trase cuțitul de la brâu și exact în secunda aceea fu străpuns de un glonte. Se prăbuși pe spate, cu cuțitul încleștat între degete.

Manning se târî spre el să i-l smulgă din mână. Trebuiau să taie podul. Era ultima lor șansă.

Kennedy scoase un strigăt și se prăbuși pe burtă, întinzându-se pe șipcile podului. Corrigan îl văzu poticnindu-se și se grăbi să-l ajute.

Kennedy se uită la el. Un firicel de sânge i se prelingea pe buze. Glonțul îi străpunsese plămânul stâng. Se întoarse pe-o parte, băgă mâna în buzunar și scoase grenada de la caporalul japonez. I-o arătă lui Corrigan și strânse cuiul cu cealaltă mână.

— Du-te! Gemu el.

Corrigan pricepu ce avea de gând să facă.

— Isuse! murmură el.

Se târî până în capul podului și se aruncă înainte. În momentul acela, răsună explozia grenadei.

Când privi în urmă, văzu podul spulberat în torentul sălbatic cu Kennedy cu tot.

Manning se întoarse către Corrigan. Ținea cuțitul în mâna dreaptă, palid la față ca o fantomă.

— Doamne Sfinte! S-a aruncat singur în aer!

— Ne-a salvat pielea, asta a făcut, mormăi Corrigan. Și acum, hai să plecăm de aici!

La două sute de yarzi depărtare, în jurul cotului defileului, nevăzut de japonezi sau de grupul lui Manning, caporalul Solomon îl căra pe umeri spre marginea culmii pe însângeratul sergent Lavella. Ezită doar pentru o clipă dinaintea hăului înspăimântător, apoi sări și cei doi oameni dispărură în apele înspumate ale torentului.

— Nu mai vine, zise Hogan, dând glas temerilor fiecăruia dintre ei.

Se făcuse întuneric când au ajuns pe plajă. Așteptară ore în șir, în beznă, sub bolta înstelată, cu ochii ațintiți spre orizont. Scrutau cerul să descopere sclipirea lanternei salvatoare.

Nu venise.

După crunta bătălie de pe Muntele Teatupa, aveau nervii încordați la maximum. Se îngrămădiseră unul în altul pe nisip. Toți speraseră că groaznicul lor calvar luase sfârșit. Dar acum, fără ajutor, fără mâncare, cu câteva muniții, le pierise orice speranță.

— Poate că l-au reperat japonezii! zise Manning.

Hogan încuviință din cap.

— De asta poți să fii sigur. Comandantul submarinului, era un tip pe cinste. Nu ne-ar fi părăsit așa, fără motiv.

Se lăsă o liniște apăsătoare.

— Și acum ce facem, domnilor? întrebă Foster.

— Ar trebui să-ți ții gura și să aștepți ordinele superiorilor tăi, îl apostrofă Hogan.

— Cu alte cuvinte băiete, nu are nici cea mai mică idee, la fel ca noi toți, spuse Corrigan.

— O să fie bine până la urmă, încercă Manning să-i liniștească. Se vor întoarce. Va trebui să-i așteptăm.

— Uite, asta-mi place la tine, Ian. Ești un optimist incurabil, explică Corrigan.

Reușise să-și secătuiască resursele sale inepuizabile, așa că se întinse în nisip să se odihnească.

În noaptea aceea, cu Rachel cuibărită la pieptul lui, dormi iepurește. Rana de la umăr îl ardea ca un foc înroșit. Știa ce înseamnă asta.

Totul i se părea atât de ireal. Moartea trecuse de multe ori pe

lângă el, dar reușise întotdeauna să se elibereze din îmbrățișarea ei înghețată. Dar, în ultima vreme, își pusese cam mult la încercare norocul. Se întreba dacă nu cumva exagerase.

Wesu găsi micul grup strâns sub un copac de calofil, la o sută de yarzi pe plajă. Doi săteni plecați să vâneze mistreți îi zăriseră mai devreme, în dimineața aceea. Ascuns după o ferigă, Wesu îi examina de aproape. Erau cinci, patru bărbați și o fecioară. Doi dintre indivizi aveau haine albe, puști și stăteau de pază la liziera crângului de cocotieri. Își dădu seama dezamăgit că o duceau prost cu vederea, la fel ca și japonezii. Se afla la câțiva pași de ei, aproape că-l putea atinge pe cel mai tânăr, dar nu-l observaseră.

Îi studie pe ceilalți și-l recunoscu imediat pe kiap-ul alb. În schimb, fu cât pe ce să n-o recunoască pe domnișoara albă care salvase viața tatălui său acum un an. Pe atunci era o creatură firavă și palidă ca o fantomă; nici nu-ți venea să te uiți la ea. Și-o amintea îmbrăcată în rochia ei albă și lungă de pânză, cu pălăria enormă pe cap. Nu semăna deloc cu ființa bronzată, îmbrăcată într-o bluză albă zdrențuită și o pânză strânsă în jurul taliei. Dormea rezemată de trunchiul copacului, cu părul negru revărsându-i-se pe umeri.

Îl știa și pe celălalt alb. Era bărbatul cel uriaș din Vancoro, care o adusese la Capul Marmari, cu misterioasa șalupă comercială.

Wesu se ridică satisfăcut.

Foster, care stătea de pază la câteva picioare depărtare, scoase un strigăt și ridică pușca. Wesu rânji, dând din cap.

— Aparții regelui George și Fecioarei Maria? întrebă Wesu.

— Fir-ar al dracului, un negrotei. Te-am confundat c-un japonez! exclamă Foster.

Îi tremurau mâinile. Puse pușca jos și urină grăbit sub un copac din apropiere.

— Wesu bucuros mult, începu el, radiind de fericire. Japonii spus că omorât pe voi.

— Nu încă, zise Rachel.

Îi întinse mâna în semn de salut.

— Vor trebui să se străduiască mai mult.

— O Japonii străduit mult, don'șoară, zise Wesu.

Se uită râzând la fețele palide și obosite, strânse acum în jurul lui.

— Cine mai e și ăsta? întrebă Corrigan.

— Wesu. Nu-ți mai aduci aminte de el? îi răspunse Rachel.

Corrigan părea nedumerit.

— Atunci când m-ai dus la Capul Marmari… Operația de apendicită din sat? Pacientul era tatăl său.

Corrigan ridică din sprâncene.

— Ei, și ce mai face bătrânul? Presupun c-a murit.

Wesu clătină din cap.

— N-a murit din cauza bolii. Venit japonii. Ei omorât pe el.

— L-au ucis?

— I-au tăiat capul cu sabia. Noi temut de japoni aici.

— Dar ce-au avut cu el?

— Îl căutau pe kiap.

Wesu făcu semn spre Manning.

Englezul își plecă privirile.

— Tatăl tău a fost un om bun. Un mare erou.

Wesu se uită la Rachel și apoi la Corrigan.

— Tu vrut șalupa?

— Care șalupă? îl întrebă Corrigan.

— Șalupa ta. Zeii au adus-o pentru tine. Are multă marfă. Noi avut grijă.

— Nu înțeleg, zise Rachel.

Wesu sări în picioare.

— Venit cu mine! Satul nu departe. Vă arăt! Îi îndemnă el.

Palmierii de la punctul Marmari se reflectau în apele albastre, care scăldau plaja albă. Liziera copacilor era întreruptă pe alături, acolo unde adăposturile pentru bărci ieșeau din jungla verde. Din locul în care stăteau, Corrigan zărea fuioarele de fum ridicându-se leneș în aer și micile grădini de zarzavaturi de pe dealuri. Își amintea de noaptea când sosise prima oară aici, aproape cu un an în urmă, pe o ploaie torențială; își amintea de asemenea de altă noapte întunecată, acum câteva luni, când el și Lavella scăpaseră de

la Marakon. Trecuse prin momente grele și acum nu mai era pregătit să facă față bucuriei care-l inunda la revederea satului. Îi oferea, în sfârșit, iluzia unui loc liniștit, ca un sanctuar.

Magazia apăru pe neașteptate din junglă, în timp ce-l urmau pe Wesu de-a lungul potecii. Fusese ridicată în spatele primei linii de palmieri, din frunze de sago și stâlpi masivi de tek. Nu se vedea dinspre plajă sau golf. Dar Corrigan își dădu seama că nu era o magazie obișnuită. De ce se afla atât de departe de sat? Și de ce o înconjuraseră cu patru pereți?

Wesu se opri și arătă mândru spre ea. Corrigan găsi o crăpătură îngustă în spatele colibei, se înclină și păși înăuntru.

— Isuse, Marie și Sfinte Iosife și toți sfinții preamăriți! murmură irlandezul.

Era Shamrock.

— Vezi cum suntem răsplătiți pentru faptele noastre bune? zise Rachel.

Corrigan se întoarse s-o privească. Își luase mutra aia enervantă de martiră. Se pare că-l moștenise pe unchiul ei.

— Nu înțeleg, răspunse el.

Wesu spune că a găsit-o plutind pe apele lagunei. Probabil în dimineața aceea, după raidul de la Marakon. Au recunoscut-o imediat, dar nu pricepeau de ce o abandonaseră. Crezuseră că fusese un semn din partea zeilor să nu-l trădeze pe kiap. Dar se temeau foarte rău de japonezi, așa că o ascunseseră aici, în magazia asta special construită. Știau că niponilor n-o să le treacă prin cap să le perchiziționeze casele.

— Dar de ce au făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu?

— Fiindcă sunt superstițioși. Au văzut-o plutind într-o dimineață, ca un vas fantomă. Imaginează-ți ce-a fost în mintea lor! În plus, găsiseră provizii. Japonezii luaseră o mulțime de bunuri la bord – saci cu orez, conserve de carne, țigări. Shamrok se transformase într-un adevărat altar sfânt. Când fratele lui Wesu se îmbolnăvise, îl aduseseră pe punte. A doua zi de dimineață se sculase sănătos.

Corrigan clătină din cap uimit.

Wesu intră rânjind.

— Poți s-o lansezi la apă? îl întrebă Rachel.

— Da, don'șoară. Dar, mai întâi, o să luați Kai-Kai. Apoi Wesu vă ajută. Fac orice pentru tine, don'șoară.

Mai târziu, după-amiaza, Wesu îi adusese pe tinerii din sat să împingă Shamrock-ul. Luaseră funii puternice, făcute din liane, ca să tragă barca pe plajă. Pe înserate, pluteau în apa puțin adâncă a lagunei.

Corrigan și Rachel stăteau unul lângă altul pe mal și-i priveau pe oamenii lui Wesu. Corpurile lor maronii străluceau de sudoare.

Rachel îl studie pe irlandez. Se aștepta să-i vadă zâmbetul strengăresc. Constată însă cu surprindere că se schimbase la față. Se clătină pe picioare și întinse mâna să se sprijine de umărul ei.

— Corrigan…?

— Rana asta afurisită, murmură el printre dinți.

În dimineața aceea, Hogan adusese trusa medicală ascunsă în junglă împreună cu celelalte provizii, atunci când debarcaseră, îi schimbă bandajele lui Corrigan și-i puse sulfamidă. Cu toate acestea, irlandezul se simțea din ce în ce mai rău.

Acum își mai revenise puțin, așa că încercă să se țină singur pe picioare.

— Sprijină-te de mine, îi șopti fata. Reușim noi până la urmă.

— Așteptăm până se întunecă, zise el, prefăcându-se că n-o aude. Apoi, vom naviga spre sud-vest, către Moresby.

Se desprinse de Rachel, grăbit să suie la bordul vasului. În timp ce-l privea poticnindu-se prin apă, simți o tristețe profundă, care n-avea nici o legătură cu periculoasa lor călătorie.

Locotenentul Mashita Tashiro scoase încet din teacă sabia tatălui său și o ridică dinaintea ochilor. Fața lui se reflecta în oțelul lustruit, distorsionată de lama bombată. Stătu așa mult timp, înainte s-o pună la loc, în suportul lăcuit și s-o așeze cu pioșenie pe covorașul de tatami. Apoi, puse lângă ea altă sabie, mai scurtă.

Se dezbrăcă încet, scoțându-și mai întâi cizmele, apoi tunica

și pantalonii. Pe urmă, își împături cu grijă uniforma. Desfășură brâul cu o mie de broderii, îl răsuci pe mâna stângă și-l așeză pe masă. După aceea, luă suportul de ceremonie, deschise capacul negru din lemn de santal și puse înăuntru un băț de tămâie pe care-l aprinsese respectuos.

Apoi, îmbrăcat doar în chiloți, îngenunche pe tatami de bambus și privi fotografia înrămată a Împăratului.

Își înclină capul, rostind o rugăciune.

Cuvintele lui Nakamura îi răsunau și acum în minte, ca împușcăturile din defileu din după-amiaza aceea.

— Te-ai făcut de râs, Tashiro. Nu ți-ai îndeplinit misiunea. Ți-ai pierdut jumătate din oameni, încercând să capturezi o mână de englezi și i-ai lăsat din nou să-ți scape. M-ai făcut de rușine și ți-ai dezonorat regimentul!

Tashiro clipi din nou. Fiecare cuvânt îi sfâșia creierul ca o lovitură de bici. Nu-i mai rămăsese decât o singură soluție onorabilă.

Ridică sabia scurtă de pe covor. Inspiră adânc și, strângând între degete mânerul înfășurat în funie, îndreptă vârful ascuțit către stomac.

Se făcuse groaznic de cald în cameră.

Sudoarea îi ieși prin toți porii, prelingându-i-se pe corp. Îl năpădiră amintirile. Se gândea la diminețile reci de vară de la munte, când el și frații supravegheau cuptorul de mangal.

Era perioada festivalului Bon.

Bărbații pășeau țanțoși pe scena de lemn, îmbrăcați în kimonouri, în bubuitul constant al tobei. Apoi apăreau femeile și dansau în cerc, în timp ce tobele țineau ritmul lor greoi și tainic.

Ca prin vis, cu o voce pierdută, începu să murmure cuvintele unui cântec învățat în copilărie.

Singurii care nu dansează în noaptea asta sunt vechiul Buda de piatră și cu mine.

Inspiră încet, la intervale mari de timp. Simți cum vârful ascuțit al săbiei îi despica pielea abdomenului. Un firicel subțire de sânge i se prelinse în jos, pătându-i chiloții.

Își contractă mușchii brațelor, încleștându-și bărbia. Corpul

său începu să vibreze imperceptibil, ca un fir de telegraf pe furtună. Apoi, își împunse brațele brusc spre interior.

Ochii îi ieșiră din orbite. Își înăbuși strigătul, umflându-și obrajii ca două baloane mici roz.

Încet, foarte încet, își trase mâna stângă spre pumnul drept, despicându-și abdomenul. Intestinele cenușii, alunecoase, ieșiră prin despicătura stacojie. Un abur aproape imperceptibil se ridică din măruntaie când se împrăștiară pe covor, în fața lui.

Dar Tashiro nu privea în jos. Își fixase ochii asupra unei viziuni îndepărtate, care îl ajuta să îndure calvarul morții.

Un șuvoi de sânge țâșni din rană, desăvârșind acest act criminal. Tashiro slăbi strânsoarea pe mânerul săbiei.

Acum, nu-și mai putea controla tremurul picioarelor. Urletul îi erupse din gât printre dinții încleștați. Scoase un sunet ascuțit, nepământesc.

Mashita Tashiro, fiu de Samurai, căzu într-o parte, cu genunchii la piept. Se zbătu de două ori, împrăștiindu-și propriile măruntaie și apoi se lăsă în voia dansului fluid și molcom al morții, așteptând venirea nopții.

Se făcuse dimineață. O parte roșiatică se răspândea pe albastrul metalic al orizontului. Munții Santa Ysabel își înălțau siluetele lor întunecate în depărtare, pe fundalul norilor alburii.

Corrigan stătea la cârmă, privind către est.

Manning veni lângă el.

— Te simți bine? îl întrebă Corrigan.

— Da, slavă Domnului. S-au mai domolit valurile.

Noaptea trecută, marea fusese foarte agitată și-i afectase pe toți, inclusiv pe Hogan și Foster. Rachel suportase cel mai greu vuietul talazurilor iar acum dormea epuizată în cabină.

— Unde suntem? întrebă Manning.

— În Trecătoare, la vest de Santa Ysabel. Cam la o sută de mile de Guadalcanal.

— Ce șanse avem, Patrick?

— N-au fost niciodată prea grozave, dar nici nu o ducem mai rău că-nainte.

Rachel deschise ochii și gemu. Manning se așeză lângă ea.

— Cum te simți?

— Groaznic!

— Steward-ul o să-ți aducă imediat niște supă și ouă, glumi irlandezul.

— Zău, Corrigan, mă mir că-ți arde de râs!

Manning o ajută să se ridice în picioare. Se întoarse, apucându-se cu mâinile de bara șalupei.

— Unde am ajuns?

— După cum îi spuneam și lui Manning, curentul ne-a purtat spre sud. Dacă nu întâlnim nici un vas inamic, mâine seară vom trece la vest de Guadalcanal. Dar tot o să ne zărească cineva până la urmă. Probabil peste câteva ore. Ne îndreptăm spre centrul celei mai mari bătălii din istoria Pacificului de Sud.

— Să sperăm că vom fi reperați mai întâi de americani, zise Manning.

Rachel se întoarse către Corrigan. Își dădu seama că făcea un mare efort de voință să se țină pe picioare. Arăta groaznic. Era tras la față și galben ca ceara. Își încleștase degetele pe cârmă, să nu se prăbușească.

— Corrigan! exclamă fata.

Îi atinse obrajii. Ardeau ca focul.

— Trebuie să te internezi neapărat.

— N-aș vrea să vă stric cheful, dar cred că nu mai am nici o șansă.

Rachel își lipi obrazul de umărul lui Corrigan.

— Nu trebuie să mori, fiindcă te iubesc, Patrick!

Corrigan îi răspunse fară s-o privească.

— Ăsta-i cel mai aiurit lucru pe care l-am auzit vreodată. Probabil că te-a bătut soarele în cap.

— Să știi că vorbesc serios.

— Habar n-ai ce spui. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba, fetițo. După un an cu mine, mi-ai înfige și tu cuțitul în umăr. Mă rog, dacă am mai fi împreună.

— Nu mă referem la viitor ci la momentul de față.

— Foarte bine. Pentru că, să fiu sincer, viitorul nu se

prezintă în culori prea îmbucurătoare.

— Nu-i așa că savurezi situația, Corrigan? Ah, cât de mult îți place să te lamentezi!

Corrigan oftă.

— Doamne, femeie, dar ce vrei de fapt de la mine?

— Îmi pare rău, zise ea și-i puse o mână pe umăr. Dacă n-aș fi fost eu, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Ai fi scăpat demult de pe insulă.

— Bine că ți-ai dat seama până la urmă. Ar trebui să-mi gravezi cuvintele astea pe piatra de mormânt.

— Regreți?

Corrigan se strâmbă.

— Da!

— Nu te cred.

Deodată, îl apucă de păr, îi trase capul spre ea și-l sărută cu pasiune pe buze. Ceilalți trei bărbați priviră discreți în altă parte. Le venise brusc cheful să contemple albastrul monoton al oceanului.

— Văd că te pricepi la oameni, n-am ce zice, șopti Corrigan.

Manning îl auzi primul.

— Un avion! exclamă el.

Corrigan îngheță de frică. Se desprinse din îmbrățișarea lui Rachel și opri motorul.

Părea un punct mic și negru, încadrat de norii albi, care străjuiau deasupra insulei Santa Ysabel. Când se apropie, distinseră silueta familiară a unui hidroavion.

— O Betty japoneză, șopti Manning.

— Ești sigur?

— Mă tem că da, prietene. Timp de șase luni am urmărit zi de zi afurisitele astea de aparate.

— Se pare că ne-au reperat și ei, mormăi Hogan.

Comandantul de divizie James Mitchell era gata să se întoarcă acasă când zări hidroavionul la vest. Zbura la joasă altitudine. Fusese cât pe ce să-l piardă din cauza oboselii. Decolase de pe Aeroportul Henderson la prima oră a dimineții. Primise misiunea să patruleze deasupra oceanului, în căutarea navelor japoneze care se aventuraseră prea mult

către sud. Până atunci, nu descoperise nimic.

Deci acesta va fi premiul său de consolare.

Mitchell înclină aripa frontală și începu să plonjeze către Betty. Va avea soarele în spate.

Avionul reprezenta o victimă sigură.

Hidroavionul zbură razant deasupra Shamrock-ului. Lui Rachel i se păru că i-ar fi putut atinge aripile cu mâna. Văzu soldatul cu mitraliera în carlingă. Observă cum își îndrepta arma spre ei, în timp ce baierele căștii de zbor îi fluturau pe jacheta de piele.

Apoi, umbra lui Betty trecu pe deasupra lor și se îndreptă spre vest. Pentru o fracțiune de secundă, crezu că o să-i lase în pace. Poate că erau prea neînsemnați.

Dar tocmai atunci, uriașul avion începu să se întoarcă, înclinându-se spre dreapta. Descrise un cerc larg în direcția lor. Soarele roșu pictat pe fuselaj sclipea pe aripile cenușii.

Rachel îl privea cum vine. Acum nu-i mai era frică. Simțea doar o adâncă dezamăgire.

Ne-am luptat prea mult ca să murim în felul ăsta.

— Repede, în apă! strigă Corrigan. Săriți în apă!

Corrigan o înșfacă de braț, o trase spre rama punții și o aruncă peste bord. Când căzu în mare, îl văzu pe Manning și Nogan sărind de pe punte. Corrigan se lupta încă să-l convingă pe Foster. Băiatul ridicase pușca și trăgea în avion.

Corrigan îi striga ceva. Fata îl vedea cum deschide gura, dar uruitul motoarelor acoperea orice sunet. Irlandezul smulse arma din mâna băiatului și-l trase spre marginea șalupei.

Deodată, se auzi alt sunet, dur și sacadat; era mitraliera din hidroavion. Corrigan îl împinse pe Foster și se aruncară amândoi în apă, în timp ce gloanțele secerau puntea Shamrock-ului.

O altă rafală trasă din botul lui Betty nimeri în carena șalupei și aprinse rezervorul de benzină. Nava explodă răspândind căldură și bucăți de cherestea. În câteva clipe, fu mistuită de-o minge portocalie de foc.

O trombă de fum negru înecăcios se răspândi pe cer. Când Rachel privi din nou, Shamrock dispăruse.

Corrigan înotă către Rachel.

— Ești teafără? Gâfâi el.

— Da, răspunse fata. Unde sunt ceilalți?

Corrigan se uită în jur. Foster plutea la cincizeci de yarzi depărtare. Manning dădea din mâini fără succes, în timp ce Hogan făcea eforturi disperate să-și țină capul afară din apă.

— Nu știu să înot! strigă el.

Corrigan încercă să-l ajute. Dar Rachel îl atinse pe umăr, arătând spre est.

Japonezii se întorceau.

Mitchell se afla la o milă depărtare de Betty când zări epava șalupei în apă. Văzu apoi cum avionul japonez întoarce, iar Shamrock explodează în flăcări.

— Ce dracu mai e și asta? se întrebă Mitchell.

Betty cotise către vest, pregătindu-se pentru un nou atac. Bănuia el de ce. Probabil că erau supraviețuitori în apă.

— N-o să reușești, ticălosule!

Împinse maneta Wildcat-ului și începu să plonjeze.

Se înșelase în privința pilotului. Crezuse că n-o să-l observe ieșind după soare. Dar, când Mitchell ajunse la un sfert de milă de el, îl zări gesticulând disperat, spre avionul american.

Rotise hidroavionul la stânga, încercând să se ferească.

Când coada aripei lui Betty intră în bătaia armei, Mitchell își încorda mâna dreaptă pe manetă. Simți Grumann-ul tremurând când trase prima salvă din tunurile de opt milimetri.

— Pregătește-te să ne scufundăm! strigă Corrigan. Rachel trase aer în piept. Știa că vor trebui să coboare mai adânc, să se ferească de gloanțe.

Dar, în ultima clipă, pilotul japonez își schimbă direcția, virând atât de brusc la stânga, încât îți făcea impresia că o să se dezechilibreze.

— Ce are de gând? strigă fata.

Corrigan arătă cu degetul spre soare. Atunci zări și ea sclipirea argintie prin perdeaua neagră de fum care se ridica din epava aproape scufundată a Shamrock-ului.

— Un avion de vânătoare!

Soldatul din carlinga lui Betty trase o salvă scurtă, înainte să fie doborât de tunurile Grumann-ului. Bucăți de carcasă și oțel zburară din aripa stângă. Rachel îl văzu pe mitralior aplecându-se înainte ca o marionetă. Geamul din fața lui fu împroșcat cu sânge.

Tot mai multe proiectile se înfigeau în fuselaj și în cabina pilotului. Apoi, unul din ele explodă în rezervorul lui Betty. Deși se afla la patru sute de yarzi depărtare, Rachel simți dogoarea exploziei când avionul se pulveriza în aer.

Fâșii de metale se prăbușeau în apă în jurul lor. Valuri uriașe se ridicară amenințător, când unul din motoarele Kasei căzu în ocean la numai cincizeci de yarzi.

Apoi, Grumann-ul zbură razant deasupra lor, atingând talazurile înspumegate cu vârful aripii. Rachel îl urmări cum se înalță în cer și se întoarce spre ei.

Ridică o mână din apă și-i făcu semn.

James Mitchell privi pe geamul cabinei și se încruntă. La început, crezuse că japonezii atacaseră un torpilor PBY. De aceea, fu surprins să vadă silueta unei ambarcațiuni civile plutind în plină zonă de luptă. Când plonjă a doua oară, distinse cele patru fețe albe în apă. Își aminti de echipa de salvare care dispăruse pe Santa Maria acum câteva zile.

— Isuse, nu se poate! murmură el.

Își puse căștile și începu să transmită coordonatele sale Bazei Aeriene de la Henderson.

— Trimiteți un PBY cât mai repede posibil, zise el. Se pare că trebuie să pescuim niște tipi de la Paza de Coastă.

Când PBY apăru la orizont, Mitchell calculă că-i mai rămăsese combustibil doar pentru treizeci de minute de zbor.

De-abia îi ajungea să se întoarcă la Henderson, așa că își îndreptă avionul spre Guadalcanal, cu părere de rău.

Se mai învârti câteva clipe, deasupra celor patru oameni din apă, privind cu furie și disperare cum prima siluetă întunecată și subțire despica apele verzi ale oceanului.

Curând, i se alăturară încă două. Acum se strânseseră aproape douăzeci de rechini în jurul lor.

Privi către mustața albă de la prora PBY-ului și-i imploră în

gând să se grăbească.

Apoi, înclinându-și aripile, se întoarse către sud-est și în câteva minute, dispăru la orizont.

Corrigan nu putea să vadă rechinii la fel de bine ca Mitchell, dar știa că se aflau acolo. Le zărise umbrele negre în apă. Pe urmă, o aripioară dorsală despicase valurile chiar lângă el. Apăru încă una, la cincizeci de yarzi, spre dreapta. Acești ucigași ai mărilor acționau imprevizibil. Dădeau târcoale câteva minute sau câteva ore, dar până la urmă, tot îi atacau.

Pe Hogan îl lăsaseră puterile de când se chinuia să-l mențină pe Manning la suprafața apei. Nici Corrigan nu mai avea mult. Brațul stâng îi înțepenise de durere.

Rana din umăr îl ardea ca un fier încins, înfipt în mușchiul pieptului. Făcea eforturi supraomenești să nu leșine. Se simțea epuizat. De două ori îi căzuse capul sub valuri și fu cât pe ce să se abandoneze în îmbrățișarea sărată a mării.

Noroc cu Rachel, care îl scosese la suprafață de fiecare dată, trăgându-l cu toată puterea de păr.

— N-o să te las să mori! Zbieră ea.

În clipa aceea, zări PBY-ul, o formă întunecată pe suprafața întunecată a oceanului. Năucit de febră, îl confundase la început cu un rechin, dar acum distingea foarte clar prora și puntea sa înaltă.

Deodată, ceva îl izbi foarte tare de șoldul drept. O rază de soare străluci pentru o clipă pe înotătoarea dorsală a rechinului. Ieșise la suprafață și apoi plonjase din nou în adâncul mării.

De data aceasta, făcuse numai o încercare. A doua oară însă, va veni cu fălcile deschise și nu va mai exista nici o scăpare.

Foster ajunse primul la PBY. Mâini grăbite se întinseră să-l tragă pe punte. Apoi, comandantul american își îndreptă ambarcațiunea spre Hogan și Manning. Marinarul, deși sleit de puteri, îl împinse în sus pe Manning. Câțiva membri ai echipajului îi săltară corpul inert.

Hogan înota câinește în apă, așteptând să-l ridice.

Întârziară însă mai mult decât ar fi trebuit.

Nici măcar nu apucaseră să-l vadă; un exemplar uriaș se

năpusti din valuri. Țâșni la suprafață, căscând fălcile și-l înșfacă de piept.

Apoi, dispăru în adâncuri cu pradă cu tot.

Peste câteva clipe, Hogan – sau ce mai rămăsese din el, adică trunchiul și un ciot de braț cu tatuajul „mamă” – ieși din apă, plutind pe ocean la o sută de yarzi depărtare. Ceilalți rechini se repeziră să devoreze resturile împrăștiate peste tot. Apa se transformă într-un vârtej însângerat, în timp ce criminalii adâncurilor smulgeau cu frenezie bucăți de carne.

Între timp, Corrigan și Rachel ajunseseră și ei la PBY.

Irlandezul o săltă deasupra valurilor cu ultimele puteri. Mâini nerăbdătoare și agitate o ridicară pe punte.

Rachel strigă, întinzându-se după Corrigan. Echipajul zbiera înnebunit. Doi marinari americani înșfăcară mitraliera de la prora PBY, încercând fără succes să alunge rechinii.

— Corrigan! urlă Rachel.

Unul dintre matrozi se aplecă peste bord și-l apucă pe Corrigan de brațul sănătos. Începu să-l tragă afară, dar, în clipa aceea un corp cenușiu și uriaș învolbură apa, țâșnind la babord. Se aruncă asupra lui Corrigan, cu gura deschisă. Fălcile cu dinți ascuțiți se închiseră ca o capcană de oțel.

EPILOG septembrie 1944

Cormoranii zburau și plonjau în apele oceanului, apucând peștii cu ciocurile lor ascuțite. Valuri înspumate se spărgeau de recif, iar azurul cerului se topea în marea de safir.

Mitchell închise ochii. Era atâta liniște acum, fără bubuitul tunurilor.

Cum să-ți imaginezi că pe această insulă muriseră peste două mii de japonezi; parcă nu-ți venea să crezi că în laguna aceea liniștită debarcaseră într-o dimineață americanii, revărsându-se pe plaja albă prin ploaia de gloanțe și schije.

Peste câteva minute, feribotul trase la țărm și pilotul păși pe scândurile de lemn către sat. Mergea încet, protejându-și cele trei coaste rupte. Fusese rănit atunci când sărise deasupra insulei Rabaul, din avionul său în flăcări. Stătuse două zile pe o plută de cauciuc, chinuit de același soare care acum i se părea cald și binefăcător.

Spre deosebire de alți camarazi de-ai săi, nu ceruse să fie trimis din nou în toiul luptei. Acum câștigau și se săturase de atâta moarte.

Cimitirul fusese așezat în capătul golfului, nu departe de vechiul bungalow rezidențial. Talazurile Pacificului, sparte de recif, bubuiau ca un tun îndepărtat.

Era înconjurat de un gard alb din lemn. Steagul american flutura într-un colț, pe un catarg cenușiu de oțel. Aici, în miresmele îmbătătoare ale frangipanilor se înălțau șiruri de cruci albe. Număra aproape trei sute. Fiecare mormânt ascundea tragedia, acum anonimă, a unui suflet omenesc.

Colonei, căpitani și sergenți, soți, frați și iubiți stăteau ca pentru inspecție înainte de parada lor finală.

Pilotul se opri la poartă și își aprinse o țigară. Știa că se aflau undeva pe insulă. Îi spusese Shoup.

Abia atunci observă un polițai localnic, care înainta greoi către el. Era îmbrăcat în lava-lava. O curea lată de piele, prinsă cu o cataramă grea de metal îi strângea pânza în jurul șoldurilor. Pe umărul stâng îi atârna o veche pușcă Enfield.

Din șoldul drept îi lipsea o bucată de mușchi și avea o cicatrice urâtă deasupra genunchiului, bombată și rotundă ca o monedă de cinci cenți. Șchiopăta rău din cauza ranei. Cu toate acestea, își păstra un aer demn, impunător.

Băștinașul se opri să-l privească. Își înclinase capul într-o parte.

— Cum chemat pe tine? Îl întrebă el în cele din urmă.

— Mă numesc Mitchell. Fac parte din Forțele Aeriene ale SUA. Caut pe cineva. O femeie. Rachel Goode.

Omul dădu din cap.

— Da, o cunosc.

— Poate ești atât de amabil să mă duci la ea.

— Poate, zise negrul.

Părea neîncrezător.

— De unde cunoști don'șoară albă?

— De fapt, n-o cunosc… Știi, nu ne-am întâlnit niciodată. Am luptat la Guadalcanal. Ne-a ajutat foarte mult. Aș dori să-i mulțumesc.

Un zâmbet lumină fața zbârcită a negrului, dezvelindu-i dinții mari, ca niște pietre funerare.

— Bun! exclamă el. Venit cu mine! Vă arăt eu pe unde.

Mitchell îl urmă pe o cărare șerpuind printre ferigi și bananieri. Mirosul pătrunzător al frangipanilor îmbălsăma aerul.

Își șterse picăturile de transpirație de pe frunte.

— Cum te numești? îl întrebă Mitchell.

— Nume al meu este sergent Lavella, răspunse el.

— Ce-ați pățit la picior?

— Japonii omorât pe mine, îi explică negrul, dar nu omorât de tot. Sergentul Lavella om prea mare pentru japoni.

— Ești unul din oamenii lui Manning?

Lavella dădu viguros din cap.

— Al dracului de bun kiap acela, zise el, folosind cel mai puternic jurământ de credință pe care-l cunoștea. Al dracului de bun!

Ajunseră la marea clădire a Misiunii, în vârful dealului. Glasuri de copii răsunau din interiorul unei colibe mari de stuf, care domina așezământul. Cântau un imn: „Înainte, soldați ai creștinătății."

De partea cealaltă, se afla un bungalow cu veranda plină de bougainville purpurii înflorite. Afară se înălța o grămăjoară de pietre albe cu o cruce în mijloc. Mitchell se aplecă să citească inscripția:

PATRICK CORRIGAN

— L942

Dacă n-aș fi fost eu, ar fi reușit să scape.

Mitchell se îndreptă de spate, încruntându-se. Se întoarse spre sergentul Lavella.

— Nu înțeleg. Credeam că…

Cântecul se opri în colibă. Copii dezbrăcați, cu pielea maronie ieșiră râzând și strigând. În mijlocul lor era un alb. Îi domina cu statura lui impunătoare, iar buclele negre îi luceau de transpirație. O șuviță îi căzu în ochi și o dădu la o parte, cu un gest bine cunoscut.

Sergentul Lavella îi spuse ceva la ureche. Omul se uită la

Mitchell. Fața lui oacheșă și frumoasă se distinse într-un zâmbet larg.

— Patrick Corrigan! se prezentă el, întinzându-i mâna uriașă. Bine ați venit la Santa Maria!

— Căpitan James Mitchell, zise americanul.

Apoi, arătă nedumerit spre cruce.

— Bine, dar…

— Ah, n-o băga în seamă. Ea a pus-o acolo. Să zicem că este un simbol. Poate mai târziu, dacă o să ai timp, o să-ți spun toată povestea. Deci, ești unul din piloții yankei.

Mitchell îi strânse mâna.

— Și tu trebuie să fii Meteorologul.

— Nu, nu eu. Cea pe care o căutați este în biserică. Strânge cărțile de rugăciune.

Apoi, își coborî vocea, șoptindu-i la ureche.

— Eu unul nu mă prea omor cu religia, dar Rachel spune că le prinde bine copiilor. Oricum, tuturor le place să cânte, nu?

Îl conduse către biserica Misiunii. Mitchell observă că șchiopătează.

— Te-a nimerit același japonez ca și pe sergentul de acolo?

Corrigan clătină din cap.

— Nu, a fost un rechin. Aproape mă înșfăcase, dar unul din marinarii voștri a reușit să mă tragă din apă exact la timp. Totuși, și-a păstrat jumătate din piciorul meu ca amintire.

Făcu semn spre cracul stâng.

— Nu mi-a rămas prea multă came. Acum nu mai zburd ca înainte, dar Rachel spune că era timpul să mă potolesc. Dar uite că vorbim de lup și Meteorologul tău a și apărut.

Nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă. Purta o rochie albă de șifon. Brațele goale și picioarele ei delicate cu glezne fine prinseseră un bronz auriu. Părul negru îi cădea în valuri, încadrându-i ovalul perfect al feței. Se mișca unduios, cu o grație felină.

Îl apucă pe Corrigan de talie cu un aer de stăpână și, înălțându-se în vârful picioarelor, îl sărută ușor pe obraz. Mitchell simți fără să vrea un ghimpe de gelozie.

— El este Jim, exclamă Corrigan de parcă l-ar fi cunoscut pe

pilot de când lumea. Jim, ți-l prezint pe Meteorolog.

Mitchell îi întinse mâna.

— Încântat de cunoștință. Mă bucur că ați scăpat.

Palma lui Rachel era moale și caldă. Fata îi zâmbi încântător.

— Nu chiar. Am lăsat în urmă părți din noi. Oricum, îmi pare bine că ai venit. Poftește înăuntru! Nu știu ce părere ai, dar mie mi-ar prinde bine o băutură tare! tu nu vrei, Patrick?

— Nu, nu! O refuză Corrigan. Eu unul m-am reformat.

Zicând acestea, îi făcu semn cu ochiul americanului, lăsându-l să se întrebe ce-o fi vrut oare să spună.

SFÂRȘIT

1 Binecunoscut catalog naval ce prezintă vasele de luptă și caracteristicile lor. (n.t.)

2 Os alb (engl.) (n.t.)

3 Se referă la germani, înrudiți ca origine cu englezii. (N. T)

4 În limba engleză, vapoarele și ambarcațiunile sunt de genul feminin. (n.t.)

5 Miez uscat de nucă de cocos. (n.t.)

6 Specie de papagali. (n.t.)

7 Comandant, în dialectul băștinașilor. (n.t.)

8 Păsări palmipede din mările tropicale. (N. T)

9 Fundul calei. (n.t.)

10 Germania (germ.). (n.t.)

11 Citat din Biblie. (N. T)

12 Catalog cu vasele de luptă. (n.t.)

13 Irlandez (engl.). (n.t.)

14 Băutură alcoolică tradițională austriacă. (N. T)

15 Da (germ.) (N. T)

16 Portul popular al femeilor din Arhipelagul Melanezian. (n.t.)

17 Cântecul preferat al hitleriștilor. (n.t.)

18 Tineretul german – organizație nazistă din timpul celui

de-al Treilea Rcich (germ.). (n.t.)
19 Doamne Sfinte! (germ.) (n.t.)
20 Cerule (germ.), (n.t.)
21 Ciocârlia (engl.). (N. T)
22 Brutar (engl.). (N. T)
23 Viespe (engl.). (n.t.)
24 Pisici sălbatice (engl.). (N. T)
25 Zece lire (engl). (n.t.)
26 Săgeată (engl.). (n.t.)
27 Marcă de conserve. (n.t.)
28 Dumnezeu din ceruri (germ.) (n.t.)
29 Doamne Sfinte (germ.). (n.t.)
30 Armata germană (germ.). (n.t.)
31 Da, da (germ.). (n.t.)